

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

BOGØ

Nr. 14.
6. april 1916.

Side:

Allers Familie-Journal:

- Ved Claudius' vandleddning i den romerske campagne (ill.) 3
- I klosterkjelderer (ill.) 7
- Blomsterdag 8
- Tilgivelse 8
- Litt hodebrud 10
- Dronningens halsbaand (ill.) 10
- Noter til „Mens Nordhavet bruser“ 12
- Romanbibliotek:**
- En vild rose 4
- I ledige timer:**
- Bare en ung pikes kjær- lighet 16

Romantik og virkelighet:

- Arrangøren (ill.) 23
- Nyt fra alle land (ill.) 13, 14
- Barnenes bok:**
- Prinsessen og heksen 21
- Onkel tegner og fortæller:**
- Buster Brown 22
- Hvad der interesserer damerne:**
- 26
- For landbruget og dets binæringer**
- 29
- Raadgiver for hus og hjem:**
- Allers Familie-Journals sykury 27
- Hjemmet 28

Pris 10 øre.

For demyktige Mennesker
Læses hos de Handlende
1 Nr. 1.00 pr. Kilo.

For demyktige Mennesker
Læses hos de Handlende
1 Nr. 1.00 pr. Kilo.

For demyktige Mennesker
Læses hos de Handlende
1 Nr. 1.00 pr. Kilo.

For demyktige Mennesker
Læses hos de Handlende
1 Nr. 1.00 pr. Kilo.

For demyktige Mennesker
Læses hos de Handlende
1 Nr. 1.00 pr. Kilo.

Verdenskrigen kan bringe Dem en Formue!

Tag nu Chancen!

VERDENSKRIGEN, denne frygtelige katastrofe, har, saa merkelig det end synes, aapnet et enestaaende perspektiv av nye, rige muligheter for alle foretagsomme mænd, som er vaagne og forstaaer at utnytte chancen. Den har mere end noget andet lært nationerne fordelene av at staa paa egne ben. Vi ser derfor i disse dage, hvorledes den ene nye industri efter den anden dukker op indenfor vort eget lands grænser. Det gjælder nu mere end nogensinde at bli uafhængig av det fremmede marked, og de kommende tider vil derfor byde paa enestaaende gode muligheter for veludannede folk indenfor alle brancher. **Vær derfor vel forberedt!** Den, som staaer rustet med de bedste teoretiske og praktiske kundskaber, naar denne opgangsperiode, som vil følge i

verdenskrigens spor, indtræffer, vil have umaatelige chancer for paa kort tid at tjene sig en formue. De bør være blandt dem, som møter bedst rustet. Lad os hjælpe Dem i alt, hvad der angaar Deres teoretiske uddannelse, thi vor undervisning pr. korrespondence kan bedre end noget andet bibringe Dem det nødvendige maal av kundskaber. De ønsker sikkert at benytte leiligheden til at forøke Deres indtægter betydelig. Send os da vedstaaende kupon endnu i dag. **Vi kan hjælpe Dem til en bedre stilling** — det koster Dem kun et frimerke at bli overbevist derom. Skriv derfor nu straks, og vi sender Dem omgaaende vort illustrerte prospekt og de nødvendige oplysninger, og dette selvfølgelig uden nogen som helst forpligtelse fra Deres side.

Akademisk korrespondenceinstitut,
Forchammersvei nr. 24 — Kjøbenhavn V.

A. F. J. 2.

Akademisk korrespondenceinstitut,
Forchammersvei nr. 24, Kjøbenhavn V.

De bedes sende mig gratis og franko og uten nogen forpligtelse fra min side, Deres illustrerte prospekt, samt nærmere oplysninger angaaende den branche (det fag) som jeg her har merket med et kryds (X).

Forretningsmand.	Dobb. Bokholderi.
Kontorist.	Enkelt "
Kasserer.	Engelsk.
Bokholder.	Tysk.
Korrespondent.	Regning.
Maskinist.	Skjønsskrivning.
Kjolepasser.	Stenografi & Maskinskrivning.

Navn _____

Gate _____

By eller poststation _____

Kaloderma

Præparater

de idealeste Hud-Plejemidler!

Kaloderma-Gelé virker lige straks lindrende og glattende paa sprukken Hud. Fedter ikke, da den er tilvirket uden Olie og Fedt.

Kaloderma-Sæbe tilberedt med Glycerin og Honning er uovertruffen til Bevarelse af en hvid og blød Hud.

Kaloderma-Rispudder

Yndet Toiletmiddel, slutter sig paa det int.meste sammen med Huden.

Kaloderma - Pudderblade

danne ved deres nemme og praktiske Form et velkomment Supplement til de yndede Kaloderma-Præparater.

F. Wolff & Sohn
Karlsruhe

Faas i Apoteker, Materialhandeler; hos Frisører og i Parfumerforretninger.

Ferrin

er en kemisk forbindelse av melk og jern. Er i høj grad bloddannende og styrkende. Skader ikke tænderne. Originalflasker à 500 Gr. Kr. 2,65.

Ferrinpiller kr. 1,25 pr. æske = 100 piller.

Fregner

fjernes paa laa dage kun med Crème Any. Elter at ha prøvet alt mulig uten resultat bør De gjøre et sidste forsøk med Crème Any; det vil De ikke angre! Pris kr. 3,50. Utenbys mod kr. 3,80 kat. Kun ægte fra

Apotheker Wolff's Parfumeri,
Kristiania, Grønsden 10, Hjørnet.

500 Frimærker

alle forskjellige fra alle Lande deribl. 10 Stk. tyske Kolonim, med Skibe kun 3 Kr. + Porto. Stor ill. Katalog gratis. **Frimærke-børsen,** Klosterstræde 9, København K.

Største Udvalg i Artikler for **Kunstmaleri.**
Andersen & Engebretsen.
Farvehandel,
En gros. En detail.
Pilestræde. — Christiania.

Wangs Handelsskole,
Hansteensgate 8. Kristiania.
Ettaarige, halvaarige og tremndl. kurser.
Undervisningsplan tilstilles.

Ved Kjøb af

Lotus

i Stedet for Natursmor, spares nu ca Kr. 1,50 pr. Kilo.

Lotus

sælges hos de Handlende à Kr. 1,60 pr. Kilo.

Hurtig Salg over det hele Land.

50 Øre!

Lotteri

Kr. 12000.00	Kr. 4400.00
Kr. 5500.00	Kr. 1500.00
Kr. 2000.00	Kr. 1000.00
Kr. 1200.00	Kr. 700.00
Kr. 800.00	

e. s. v.

2000 ordinære Gevinster, 1 Præmie Kr. 3000.00 samt 55 Extra-Gev. Send Kr. 5.00, saa sendes Lodderne, Trækningsliste og 2 Gratis-Lodder franko. Frimerker og norske Præmieobligationer til Kr. 8.00 pr. Stk. modtages som Betaling for Lodder. **Kjøb strax!** Postadresse: **Turn-Lotteriet,** Raadhusgaten 9, Box 151, Kristiania.

Crème Simon Berømt fransk Mærke.

Den første Rynke er den smukke Kvinde's første alvorlige Sorg. Lad os derfor give hende Midlet til at befri sig for den. Det er tilstrækkeligt, at hun bruger den udmærkede „Crème Simon“, som ved at give Overhuden dens Elasticitet faar den Fold til at forsvinde, som er en trist Forløber for en hel Del andre,

hvis man ikke tager sig i Agt. Fuldstændigor man denne Skønhedsbehandling med „Poudre de riz Simon“, garanteret ren Ristivelse, saa bevaer man sit friske Ydre højt op i en fremrykket Alder.

„Graat Haar“

forsvinder, naar man benytter Apoth. Wolffs Haarfarve-Blond-Brun. Sort. Ægte. Uskadelig Letvindt. Kr. 3,50 pr. Æske. Utenb. Porto 50 Ø. **Parfumeri Wolff,** Christiania.

Frimærke-Samlere!

Island-Mærker i Udvalg billigst fra **Brøderna Boréus, Borås, Sverige.**

For gemytlige Mennesker

Humoristiske Gemyt, Fixér og Trylle-Artikler til Moro i Selskaber. Illustreret Prislister sendes for 20 Øre i Frimerket. **J. A. LARSEN, L. KONGENSGADE 59, KBHVN**

Haarklippemaskine

udmerket god, klipper 3, 5, 8 mm; forniklet Kr. 3,75 mot post-opkrav fra **COWARD & THOWSEN,** Christiania.

33 Kr. koster et col. Bordstel til 12 Pers. 48 Dele fra **JOHNSON BROTHERS** Rafens Eftf. Christiania. Grønsden 19 x.

ER DE FOR KJØLET SAA BRUK: **Kjellands** **STERKE PASTILLER** **ESKER a 20 øre**

Remington Institut

for Maskinskrivning & Stenografi. Undervisning hele Dagen. Undervisningsplan tilstilles. **Remington Typewriter Company A/S,** Kongensgt. 18 Krist.a. Telef. 15736 - 18862.

Frels livet

med redningsvesten „Sikker“. Bærer 2 mand i vandet. Passer for alle paa sjøen. Eneste vest, tilkjendt guldmedaljer. Alm. vest kr. 7,00, finere vest kr. 10,00 + porto. Sendes pr. opkrav overalt. **E. LEONARD HASVOLD,** Munthesgate 25, Kristiania.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL.

Nr. 14

6 april 1916.

40. aarg.

Ved Claudius' vandledning i den romerske campagne.

Milevidt ut i den nøkne, romerske campagne strækker ruinerne av Claudius' vandledning sig, bue ved bue, nogen endnu sammenhengende, andre staaende som fra Albanerfjeldene. Vandledningen blev bygget av keiser Claudius omkring aarene 41-54 efter Kristus for at skaffe arbejde til Roms arbejdsløse folk. Kanske det umaadelige arbejde ogsaa blev sat igang for at skaffe arbejde til Roms arbejdsløse folk. Nu er vandledningen for længe siden styrtet sammen og ødelagt; i middelalderen brøt man sten av den, og nu benytter campagnens hyrder den til læ for sig selv og sine hjoeder. Men i sin forvitrede skikkelse og trods al ødelæggelse, staar den endnu som et storslaaet minde om Romerstatens vælde. — Efter fotografi.

En vild rose.

Av

E. A. Rowland.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

(Sammendrag av foregaaende kapitler.)

Mary Ballaston er blitt bedrøgt og forlatt av sin mand, en fordrukken musiker, i en liten by, Rivington, i England. I truppen er der en ung mand, Dering, som ønsker at hjelpe Mary, og da han vet at hun ingen penger har til at betale for sig i hotellet, legger han en konvolut paa bordet og sier at den er fra hendes mand. Den næste dag reiser selskapet videre, men Mary er for syk til at staa op. Da Dering næste morgen kommer tilbake for at se efter hende, er hun reist bort og han sørger over at ha tapt hende. Paul Dering er en søn av lady Emily Hungerford og har sluttet sig til operetteselskapet av lyst til at se livet, nu reiser han hjem til sin mor og sin søster, Lauri. Hos hans onkel og tante, lord og lady Hungerford, er en miss Marston i besøk. Hans tante ønsker et parti mellom Paul og den unge pike, men Paul tenker bare paa Mary, og da han faar et telegram fra London om at hun er død, falder han ganske sammen. Mary er imidlertid ikke død, hun blev fundet paa toget i bevisstløs tilstand og bragt til et hospital. Doktor Cartwright redder hendes liv og gir hende en stilling som bestyrerinde av et barnehjem paa landet. Isabel Marston og Mary er kusiner og pleiedøtre av oberst Leicester, men Mary forlot sit hjem for at gifte sig med Hugh Ballaston. Isabel vil sætte alt ind paa at vinde Paul Hungerford, som imidlertid er ganske likegyldig overfor hendes skjønnhet.

Han vandt straks hendes sympati og hendes medfølelse ved listige hentydninger til et forspildt liv og en grusom skjæbne.

Hun drømte dog ikke et øieblik om at forelske sig i ham; hun beundret og agtet ham, og hun var fortryllet, bedaaret og belat av hans musik og hans væsen.

Opposition — streng, ubøielig opposition — var skjæbnesvanger for en natur som Marys. Den dag da oberst Leicester opdaget den fare hans lille pike svævet i vilde besegle hendes skjæbne.

Isabels øine lyste av triumf da denne sandhet gik op for hende. Endnu en kort tid — og den plads Mary indtok vilde være hendes — hun vilde bli herskerinde paa Shrapstone Court, og Mary vilde bli et intet — en paria, en utstøtt fra det hjem hun elsket saa høit, og fra den beskytter hun elsket endnu høiere. Isabel hadde set fuldstændig riktig. Alting hændte slik som hun hadde forutset, og som hun hemmelig, ved hundre smaa midler, hadde arbeidet paa skulde hende.

Hugh Ballaston, som ansaa Mary for en rik arving, hvad der saa end hændte, benyttet sig av den unge pikes misforstaaede venskap og sympati og tilskyndet hende til flugt og øieblikkelig egteskap. Henry Leicester, der blev rasende over denne mands frækhet og daarlig skjulte begjærighet og havepsyke, lot sig henrive til at gaa for vidt i sin vrede, og drev derved den unge pike til at gjøre hvad hun ellers aldrig vilde ha gjort.

Allt hvad der i dette ulyksalige øieblik hændte var til ulykke for den stakkars unge, vildledte pike.

I et øiebliks uovervindelige stolthet og misforstaaede rettferdighetsfølelse gav Mary efter for Ballastons lidenskabelige bønner, og blev hans hustru. Det er neppe nødvendig at skildre følgerne. Den kjendsgjerning at oberst Leicester forstøtte sin niece og gjorde hende arveløs, rev pludselig bort den skjønne fantasiklædning Mary hadde kastet over sin mand og viste ham i hans sande lys. Med et slag brast alle hendes illusioner — og tilbake blev bare sorg, fortvilelse, lidelse og bitter anger.

Vi har før hentydet til Marys ulykkelige liv ved hendes mands side. Tre aar tilbragte hun sammen med ham i uavbrutt

lidelse og kval — Mary visste selv neppe hvorledes hun var kommet gjennom al den skam og elendighet. Hun hadde saa ofte tigget og tryglet om at faa dø — men sammen med denne bøn hadde hun alltid bedt en anden bøn — en inderlig, indtrængende bøn om, at det maatte bli hende forundt, før hun døde, at faa sin onkels tilgivelse, at føle hans kjærlige haandtryk og høre hans stemme. Ene og alene av den grund hadde hun ydmyget sig ved at skrive til sin kusine. Den omstændighet, at Ballaston hadde sluttet kontrakt med sit selskap om at følge med til Australien, og en følelse av at hun sandsynligvis aldrig mer vilde vende tilbake fra dette fjerne land, hadde drevet Mary til at gjøre et sidste forsøk paa at opnaa det eneste som kunde skjænke hende en smule lykke — sin onkels tilgivelse.

Hun burde av bitter erfaring ha visst, at hun ved at skrive til sin kusine og be hende om at arrangere et møte mellom hende og Henry Leicester før hun for alltid forlot landet, bare overgav sig i en fiendes hender. Det var hendes fortvilede sorg og græseløse længsel som hadde drevet hende til dette skridt. Da Isabels svar kom ind saa hun sin feiltagelse — og foruten sin bitre sorg og skuffelse følte hun sig dypt saaret i sin stolthet ved kusinens hjerteløse svar.

Siden hendes sygdom var hendes sorg og bitterhet svundet meget ind, og efterat dette nye og fredelige liv var begyndt, hadde Mary næsten glemt Isabel. Hun hadde forestillet sig selv, at hun ikke vilde tenke paa det forbigangne; hun vilde bare tenke paa sit arbejde, som laa foran hende, og den glæde og tilfredsstillelse hun vilde føle ved at tjene sit daglige brød. Men trods denne vise beslutning kunde ikke Mary dæmpe længselen efter sin onkels kjærlighet og tilgivelse. Kunde hun bare vinde den igjen, saa følte hun at hun vilde være tilfreds, saa vilde hun ikke ønske mer — skjønt skjæbnen holdt hende lenket til en mand, der ikke var værdig til dette navn.

VIII.

Det blev et prægtig bal.

Det sa Isabel mindst et dusin ganger til Lauri, der som svar smilte til hende, som man smiler til et barn.

„Det er virkelig velgjørende at se en more sig slik som Isabel gjør; sa Lauri engang i aftenens løp til sin bror. „Hvor pen hun er! Som hun sitter der borte under palmetrærne ligner hun et herlig maleri.“

Paul saa lydige bort i den paapekte retning — men det var tydelig at han i virkeligheten ikke saa noget.

„Ja, hun er meget pen,“ sa han likegyldig.

Lauri saa rent misfornøiet ut.

„Paul,“ sa hun pludselig, „jeg vil gjerne tale med dig. Følg med mig ind i vinterhaven. Vi faar ingen bedre leilighet end nu, og jeg har saa længe ønsket at snakke med dig.“

Paul adlød hende i taushet, men hun saa at han var rystet ut av sin apatiske tilstand og at hendes ord hadde forbauset ham.

„Saa meget desto bedre; det er en god begyndelse,“ tænkte hun.

Hun hadde tat sin beslutning. Der maatte gjøres noget — vedblev det paa denne maate vilde Paul tilsidst være haabløst fortapt.

Lauri var blitt tilskyndet til at handle ved at høre alle de bemerkninger, der denne aften var blitt gjort om hendes brors utseende. Næsten alle hadde spurt hende hvad der var i veien med ham — om han var syk — eller hvad der var hændt?

„Han er jo næsten en ren skygge av sig selv,“ hadde deres vert sagt, og Lauris hjerte hadde snørt sig sammen av sorg og bekym-

ring for den elskede bror. Og efterat hun hadde sittet og snakket en halv time med doktor Cartwright, var Lauri blitt endnu mer tilskyndet til at ta affære og gjøre noget for at forandre situationen.

De var gamle venner. Lady Emily hadde den mest uindskrænkede tillid til George Cartwright, og hun vilde ikke ha nogen anden læge til at behandle sig naar hun var syk. Og som han jo hadde fortalt Mary, var hun en av hans rekonvalescenthjemms ivrigste velgjørerinder og protektricer.

Lauri holdt ogsaa meget av George Cartwright, og lægen gjengjældte hendes velvilje med beundring, baade over den unge pikes vakre, blomstrende utseende og storartede karakter.

„Jeg er saa bekymret for Paul,“ hadde Lauri sagt til Cartwright, da de hadde sluttet at snakke om andre ting.

Doktoren lot sine skarpe øine svæve gjennom rummet.

„Der er noget som trykker ham,“ sa han efter et øieblik forskende at ha betragtet Pauls høie skikkelse, der lænet sig til væggen.

Lauri nikket.

„Jeg er ræd for at det er meget alvorlig — næsten haabløst.“

Hun fortalte ham hvad der var hændt.

„Siden den aften er han totalt forandret. Se paa ham, doktor Cartwright, han ser ut som et menneske der gaar isøvne. Han spiser, snakker og gaar aldeles som om han var en maskine, og det gjør mig ulykkelig. Hvad skal jeg gjøre?“

„De maa faa ham til at ta sig sammen. Det kan ingen gjøre saa godt som De. Det er et tilfælde av aandelig slappelse — han maa ruskes op.“

„Men hvorledes?“ spurte Lauri. „Det er saa vanskelig! Jeg vet jo nemlig i grunden intel — det er altsammen bare gjetninger og formodninger. Kanske jeg tar feil i mine formodninger, men —“

„Det tror jeg ikke De gjør,“ sa George Cartwright tankefull, „han har faat en sorg, som har fulgt efter megen ængstelse og bekymring i længere tid. Si mig en gang til hvad der stod i det telegram.“

Lauri gjentok det.

Doktor Cartwright sat i sin yndlingsstilling, med korslagte ben og henderne foldet omkring dem.

„Der er uten tvil en kvinde med i spillet,“ sa han, „og etterretningen om hendes død har bragt ham i denne tilstand.“

„Hvad raader De mig til? Jeg mener, hvilken taktik skal jeg benytte?“ spurte Lauri tankefull.

George Cartwright rynket panden litt, saa smilte han.

„Jeg vil foreslaa — en anden kvinde.“

Lauris øine lynte.

„Det ligner dere mænd! Det ligner Deres frygtelige, troløse og grusomme naturer. Som om den ene kvinde var likesaa god som den anden!“

„Ja, det tror jeg næsten de er!“ sa George Cartwright leende, men mens han lo, gik hans tanker tilbake til en viss slank, nydelig skikkelse i en enkel, sort kjole. „Alvorlig talt, miss Hungerford,“ sa han, „jeg raader Dem til at gjøre Deres bedste for at vække Deres brors interesse for et eller andet. Forsøk at vække hans lyst for sporten. Der er ingen tvil om at han befinner sig i en meget nedbrytende sindsstemning. Det aller bedste for ham vilde være, hvis en vakker, ung pike vilde forelske sig i ham og gifte sig med ham. Jeg vet jo at De anser mig for en hjerteløs og grusom fyr, men vi skal jo nu engang uheldigvis vedbli at leve, selv om graven gjemmer den bedste og ædlest del av vort hjerte og vort liv —“ Doktoren gjorde saa nogen spørsmål om

lady Emilys helbredstilstand, og reiste sig saa for at gaa.

„Jeg skal med nattoget til byen,“ sa han, og trykket til avsked Lauris haand. Pauls søster saa efter ham da han gik ut av salen. I dette øieblik var der en litt sterkere farve i Lauris ansigt og et underlig blidt blik i hendes vakre øine.

George Cartwright vilde blit meget forbauset hvis nogen hadde sagt ham at han var aarsak i denne underlige bevægelse, som pludselig hadde grepet den unge pike. Naar han snakket med Mary kaldte han sig for en troldmand, men hans trolddomskunst strakte sig i virkeligheten ikke videre langt!

Efterat han var gaat, gik Lauri like bort til broren, og efterat ha gjort den før nævnte bemerkning om Isabel Marston gik hun like løs paa maalet og bad sin bror om nogen øiebliks samtale.

„Naa, Lauri, begynd saa,“ sa han med et svakt smil og med en svak likhet av sit gamle jeg i sin stemme og sit væsen. Han kastet sig i en stol overfor sin søster og betraktet hende kritisk og beundrende. Hun var virkelig værd beundring i sin nydelige, sorte blondkjole. „Du ser udmerket godt ut!“ sa han.

Men Lauri saa godt at der var et forpint træk om hans læber og et smertelig uttryk i hans øine mens han talte. Han saa i dette øieblik saa pen ut, at hendes stolthet over ham og kjærlighet til ham blev endnu dypere og mer intens.

„Intet under at stakkars Isabel har mistet sit hjerte til ham,“ tænkte hun.

Isabels hemmelighet var ingen hemmelighet for Lauri Hungerford, og Pauls søster følte sympati med denne hemmelighet. Hun trodde at hun hadde gjennemskuet Isabels karakter, og hun vilde derfor gjerne se den unge pike som Pauls hustru.

Hun tidde saa længe, at Paul begyndte at snakke igjen. Han bøide sig ned og tok hendes vifte op.

„Lauri, er det saa vanskelig at begynde?“ spurte han.

Den unge pike nikket.

„Ja det er.“

Paul aapnet og lukket viften flere ganger.

„Hvorfor vil du saa overhodet begynde?“ sa han med lav, bevæget stemme. Saa tidde han litt. „Jeg tror jeg vet hvad du vil si,“ vedblev han saa, „du vil si mig, at jeg er totalt forandret, at der er noget iveien med mig, at — at jeg ser ut som om jeg har hat en stor, stor sorg, og endnu ikke har overvundet følgerne av den. Er det ikke det du vil si mig, Lauri?“

„Jo,“ svarte hans søster, idet taarerne pludselig steg op i hendes øine. „Men ogsaa noget andet. Jeg vil saa gjerne hjelpe dig.“

Han rystet paa hodet.

„Det kan du ikke, kjære søster.“

„Kan jeg ikke faa lov til at vite noget mer? Kanske jeg kunde finde en trøst — eller —“

„Kan du kalde en død tillive igjen? Hør nu, Lauri — gi mig litt tid endnu — jeg — jeg vet jo det ser feigt ut — en mand burde bære alt — men der er dog ting —“ han stanset, reiste sig og gik bort i den anden ende av vinterhaven og kom saa tilbake igjen. „Lauri,“ sa han ganske rolig, „hør saa min historie — den er hverken meget lang eller meget ualmindelig. Jeg elsket en kvinde, elsket hende høiere end mit liv. Jeg tror jeg har elsket hende fra det første øieblik jeg saa hende. Hun var gift. I al den tid jeg kjendte hende vekslet vi neppe hundre ord sammen; hun ante ikke i hvor høi grad hendes lidelser berøvet mig mit livsmød og min livsglæde. Hvis jeg fortalte dig alt det den unge kvinde maatte lide og taale

og hvorledes hun bar sine lidelser, vilde du bli blek og begynde at skjælve. Hun stod alene i verden. Hun hadde ikke en eneste ven undtagen mig, og hun visste ikke at jeg var hendes ven! Jeg higet og tørstet efter at gjøre noget for hende, men en mands hænder er bundet. Hun var som en yndig, vild rose, som vokste alene blandt tornebusker — saa langt borte, at ingen kunde naa den. Jeg gjorde alt hvad jeg kunde gjøre. Tilslidst —“ han vendte sig bort, og Lauri kunde ikke se for taarer, der dugget hendes øine — „tilslidst, da hendes største prøvelse kom, hadde jeg haabet at kunne faa lov til at hjelpe hende. Hun var i den største nød; han forlot hende uten at gi hende en øre, og hun var saa syk at hun næsten ikke kunde holde sig oppe. Men den stolthet, der saa længe hadde holdt hende oppe, svigtet hende heller ikke nu. Da det øieblik oprandt, hvorefter jeg hadde længtet saa inderlig — jeg hadde bestemt at bringe hende til min mors hjem og under hendes omsorg — var hun forsvundet — jeg hadde mistet hende — hun var flyttet fra sin skam og elendighet — ind i selve dødens mørke.“

Paul tidde et øieblik; han kastet sig ned i stolen igjen, før han vedblev:

„Det telegram jeg fik den aften var fra den opdager jeg hadde git det hverv at søke efter hende; det meldte hendes død. Du læste kanskje telegrammet?“

Lauri nikket.

„Den næste dag snakket jeg med ham, og han meddelte mig alt hvad han hadde faat vite. Hun var reist til London. Her hadde hendes svake kræfter svigtet hende og hendes liv var ebbet ut. Hun blev bragt til et hospital, hvor hun døde. Nu vet du litt om hvad jeg har lidt og hvad jeg endnu lider,“ tilføiet Paul hurtig, „og nu maa du tilgi mig, Lauri, fordi jeg —“

Lauri rakte ham sin haand.

„Aa, Paul, min kjære, stakkars Paul!“ sa hun med skjælvende læber. „Hvor det gjør mig inderlig ondt for dig! Og jeg kan ikke gjøre noget for dig — det er saa bittert at vite det!“

„Ja, det er det som er saa bittert!“ sa den unge mand næsten lidenskabelig. „Saa bittert at føle, at man intet kan gjøre — trods al min varme kjærlighet, trods mit hjertes kvalfulde længsel kunde jeg intet gjøre! Rolig maatte jeg være vidne til at den usling pinte hende, og med hver dag der gik bragte hende nærmere graven. Det var alt sammen saa haabløst, Lauri, for selv om hun hadde visst om min kjærlighet, saa hadde hun ikke fundet nogen trøst i den. Og dog bragte min haabløse kjærlighet mig trøst og lykke. Mens hun levde var verden vakker og jeg var glad over at leve. Skjønt vore hænder aldrig møttes og vi næsten aldrig snakket sammen, saa var hun dog der. Jeg kunde se paa hende, staa i hendes nærhet og være rede til at hjelpe hende, hvis der kom en leilighet til det. Hun levde — jeg hadde den glæde og tilfredsstillelse at vite det — men nu — nu —“

„Kjære Paul —“ Lauri kunde næsten ikke holde ut at se hans ansigt — „min egen, elskede bror — vær kjæk og tapper! Mit hjerte bløder for dig. Men jeg maa hjelpe dig — jeg maa tilsynelatende være grusom mot dig. Du maa ikke saaledes gi etter for din sorg, ikke la den trykke dig til jorden — husk paa mor, Paul — du elsker jo hende — og du vet hvor inderlig hun elsker dig. Endnu vet hun intet — men hvis du ikke tar dig sammen, hvis du ikke gjør en kraftanstrengelse —“

Paul rakte haanden ut mot søsteren.

„Lauri — gi mig litt frist —“ sa han hurtig.

Lauri reiste sig. „Der kommer Isabel —

hun leter efter mig. Vil du ikke gaa med ind og spise aften? Hvad sier du, Isabel? Skal ikke Paul følge os ind til buffeten? Jeg maa tilstaa at jeg er svært sulten. Men det er vel ikke du, lille, alfeagtige væsen?“

Isabel lo yndig.

Hun saa overmaade vakker ut i den luftige, hvite kjole, rikt besat med nydelige, gamle kniplinger.

„Jo, jeg vil virkelig ogsaa gjerne ha noget at spise, Lauri,“ sa hun paa sin indtagende barnslige maate. „Jeg har altid god appetit —“ tilføiet hun med vel beregnet blyghet — „behøver vi for det at plage mr. Hungerford? Behøver han at gaa med os? Han — han ser ikke ut som om han er sulten endnu.“

Det var umulig ikke at le av denne bemerkning.

Paul saa ned paa den unge pike med den samme følelse av velbehag og beundring, hvormed han vilde ha betraktet et pent barn. Med sit bløte, horgule haar, sin fine hudfarve og spæde, spinkle skikkelse lignet Isabel en vakker, stor voksdukke. Han hadde aldrig før set en kvinde som lignet hende.

„Vet De at det er en tilstaaelse, miss Marston?“ sa han, og i dette øieblik lignet han mer sig selv end han hadde gjort paa længe. Lauris ord om hans mor hadde gjort et dypt indtryk paa ham, og det hadde været velgjørende for ham at utøse sit hjerte. Han hadde gjort det første forsøk paa at bekjempe sin sorg, og Isabel var i rette øieblik traadt frem paa scenen. Han saa smilende ned paa den unge pike. Lauri var forsvundet, og han var alene med Isabel. „En tilstaaelse som røber, at De har gjort mig den store ære at studere mit uttryk, eftersom De har faat det indtryk av mig, at jeg ikke er sulten.“

Isabel tittet undselig op paa ham.

„Jeg tror ikke jeg har studert Dem særlig meget, mr. Hungerford,“ sa hun. „Jeg — jeg har været meget bedrøvet for Deres skyld —“ saa blev hun ganske rød. „Aa, tilgi mig,“ vedblev hun med paatad forvirring, „jeg — jeg snakket saa tankeløst.“

Paul svarte ikke, men han følte sig ikke pinlig berørt av den unge pikes ubevisst uttalt medfølelse. Uvilkaarlig husket han paa Lauris saa ofte gjentatte lovtaler over sin nye veninde, og han følte, halvt angerfuld, at han hittil bare hadde vist denne vakre, lille skabning liten opmerksomhet, ja neppe nok været høflig mot hende.

Hans store sorg hadde faat ham til helt at glemme sin tantes egteskapsplaner, og i dette øieblik var det Isabels egen person som vakte hans interesse og behag, og ikke den omstændighet, at hun tilfældig var gjest i hans tantes hus. „Har De danset meget? Det vil jeg da haabe?“ spurte han venlig, mens de gik sammen ind til spisestuen.

„Ja, alle dansene — undtagen den første,“ sa Isabel.

„Alle dansene? Ja, det kan jeg nok tænke mig. Er det Deres balkort? Faar jeg lov til at se det?“

Han talte i en tone som man pleier at benytte overfor barn eller ganske purunge piker.

„Det er ganske fuldt,“ sa Isabel hurtig og lukket sine fingre over kortet. Det var tydelig for Paul, at hun av en eller anden grund nødig vilde la ham se kortet. Hun moret ham og han likte hende virkelig godt. Lauri hadde ret naar hun kaldte Isabel en „søt liten skabning“; hun var virkelig saa indtagende blyg og saa indtagende ung og barnslig.

Paul glemte i den unge pikes nærvær litt av sin sorg og smerte. Og Isabel Marston følte tilfulde de fremskridt hun hadde gjort overfor ham, og hendes hjerte banket vildt av triumf. „Liker De ikke at danse, mr.

Hungerford?" spurte hun. Men før han kunde svare sløtte hendes fot mot en eller anden gjenstand; hun snublet og vilde ha faldt, hvis ikke Paul hadde grepet hende i sine sterke armer.

Et litet øieblik klynget hun sig til hans arm; hendes vifte, program og kniplingslømmetøkle var faldt paa gulvet, og Paul var fuld av bekymring da hun rødmande og skjælvende rev sig ut av hans armer.

„Hvor klodset jeg er!" sa hun og forsøkte at le. „Jeg er meget lei over det, mr. Hungerford."

„Men hvorfor?" spurte Paul smilende. „Tror De at Deres lette skikkelse var tung?"

„Jeg er saamen slet ikke saa let," sa Isabel, og saa rødmet hun igjen, og hun rakte uvilkaarlig ut sin lille haand, da han bøide sig ned for at samle op hendes ting.

Halvt ubevisst fæstet Pauls øine sig paa hendes balkort, som ogsaa var faldt paa gulvet, og pludselig studset han, for det første navn, der var skrevet paa kortet, var hans.

„Men — De var jo engagert av mig til første dans, miss Marston," sa han.

Hurtig tok Isabel sine ting fra ham.

„Ja, men — men De kom jo ikke, og saa — saa trodde jeg naturligvis at De hadde glemt det." Hun sa det saa undselig og ængstelig men det lyktes hende dog at gi sin stemme et anstrøk av alvor og skuffelse, som rørte ham.

Pludselig husket han det Lauri hadde sagt den foregaaende dag til ham.

„Det søte barn er saa glad over at du har bedt hende om den første dans — „men senere hadde han, sandt at si, rent glemt det.

„Hvilket avskum jeg er!" tænkte han, og tilføiet da han saa Isabels ansigt: „Stakkars, lille pike! Og hun vilde ikke at jeg skulde faa vite at jeg har saaret hende."

Liøit sa han, idet han rakte ut sin haand:

„Hvad skal jeg si til min undskyldning, miss Marston? Kan De nogensinde tilgi mig?"

Isabel la sin lille haand i hans et øieblik.

„Jeg kunde tilgi Dem alt," sa hun med en pludselig varme i sin unge, klare stemme.

I neste sekund var hun flagret bort som en vild sommerfugl, og Paul stod og stirret efter hende med de underligste følelser han nogensinde hadde kjendt, og som han ikke selv kunde uttyde.

IX.

Mary hadde adlydt doktor Cartwright i et og alt. Det var en stor glæde for hende at gjøre noget for at vise denne mand hvor taknemlig hun var, ikke bare fordi han frelsie hendes liv — for livet hadde ikke megen værd for hende, men fordi han hadde hjulpet hende med at faa det bedste ut av det liv som skjæbnen og hendes egen ungdommelige, egensindige daarskap hadde gjort saa forspildt og ulykkelig.

Efterhaanden som dagene gik ønsket hun at hendes arbeide hadde været mer anstrende og mer betydelig. Hun vilde saa gjerne utrette noget, ikke bare av taknemlighetsfølelse, men for at adsprede sine tanker og glemme. Det nyttet ikke at hun tok en kraftig beslutning og sa til sig selv: „Jeg vil ikke tænke paa fortiden — den skal være glemt og begravet. Jeg vil leve for fremtiden."

Hvor fast og ærlig ment beslutningerne end er, saa er de ikke altid saa lette at gjennomføre, og det er især ikke let at regjere tankerne. Og hvor ivrig end Mary anstrengte sig for at glemme fortiden og utstelte den av sine tanker, saa lyktes det hende ikke; efterhaanden som hun, efter sin ankomst til Whiterock, gjenvandt sine kræf-

ter, saa hun stadig billeder for sig fra den tid hun saa inderlig ønsket at utslette av sit liv.

Mary var næsten ræd for at tænke paa den mand hun kaldte egtefælle — den tanke førte med sig en saa bitter ydmygelse, en saa vild fortvilelse, at det voldte hende likefrem legemlig smerte. Hun sørget ikke over tapet av ham — al hendes sorg gjaldt den skuffelse og smerte hun hadde voldt sin bedste, sandeste ven, for den daarlige mands skyld, der ikke hadde været værdig til at eie det mindste av hendes kjærlighet.

Hendes egen ydmygelse, hendes egen historie om daglige lidelser i samlivet med hendes mand bleknet ved siden av hendes anger og fortvilelse over hendes opførsel overfor sin onkel! Gid hun bare igjen kunde føle at hun var det hun hadde været hele sit unge liv, like til den ulyksalige stund da hun hadde latt sig blænde og bedære av den mand, der var blit hendes livs ulykke. — Henry Leicesters glæde og stolthet! Gid hun bare endnu engang kunde føle den usigelige glæde ved at være hans „lille Melly" — hans „alf", hans „øiesten", hans „dronning"; som hun hadde været før engang! Men alt det var forbi nu — forbi for alltid! Det vilde hun aldrig mer opnaa. Nu var det mer end før umulig at søke forsoning. Omstændighetene var helt imot hende. Mary skalv ved tanken paa det. Mindet om Isabels brev med dets bitre henrydninger og krænkelser, der saa tydelig stod at læse mellem linjerne, levde i hende baade dag og nat.

Hvis hun nu gjorde forsøk paa at nærme sig onkelen vilde der bli tillagt hende de daarligste bevæggrunde — hun vilde bli beskyldt for bare at graate, fordi hun var blit tvunget til det, fordi hun stod alene i verden og ikke hadde noget at leve av. Mary gyste ved at tænke paa de lave bevæggrunde hendes kusine vilde tillægge hende. Skjønt hun ikke tvilte paa sin onkel og hans store, kjærlige hjerte, saa hadde hun erfaret nok til at vite, at Isabel vilde ha benyttet tiden godt i disse tre lange aar, og at hun sikkert hadde bearbeidet sin onkel saa godt, at han bare følte vrede og bitterhet mot den som tidligere hadde indtat den største plads i hans hjerte.

„Hvis han skulde tro det samme som Isabel tror, at jeg bare ønsker hans tilgivelse fordi jeg er alene og trenger penger, saa vilde del dræpe mig!" tænkte hun. Hun sat der hvor George Cartwright hadde bedt hende om at sætte sig — i lysthuset i utkanten av haven, med utsigt over havet. Det var dagen efter ballet hos mrs. Massingham — en vakker, straalende dag. Havet laa blinkende i eftermiddagssolen; dets overflate var blank og stille og kruset sig bare ganske svakt. Whiterock var endnu ikke noget fashionabelt sted, skjønt lægerne allerede begyndte at anbefale sine patienter det som rekonvalescentophold, og man saa svært faa mennesker ved strandbredden og paa promenadeveien. Rekonvalescenthjemmet laa til og med i utkanten av den lille by og næsten helt isolert. Men nu og da trængte lyden av barnas stemmer op til Mary, og i det fjerne kunde hun se nogen av de mindste leke nede ved strandbredden; men som regel var der ikke en levende sjæl at se paa dette sted, og Mary nød ensomheten. Hun var gaat hjemmefra netop da miss Davis var blit kaldt ut for at ta imot nogen gjester. Mary var meget glad over at hun endnu var fritat for disse repræsentationspligter. Hun følte sig endnu svært nervøs, og gyste ved tanken paa at skulle ta imot fremmede mennesker, konversere dem og besvare deres spørsmål. Hun var ogsaa ræd for at komme i berøring med nogen hun hadde kjendt før, enten i sine lykkelige dage paa Shrapstone Court eller

i sin ulykkelige tid som Hugh Ballastons husfru.

Det var mest sandsynlig at hun kunde møte nogen som hadde kjendt hende fra den tid hun levde paa Shrapstone Court. De tredierangs skuespillere og skuespillerinder og eierinder og eiere av de tarvelige pensionater og logihuser, som hadde utgjort hendes verden mens hun levde sammen med Hugh Ballaston, hørte visselig ikke til den kategori av mennesker, der sætter pris paa at se paa et rekonvalescenthjem for barn. Efter hvad hun hadde hørt av doktor Cartwright og miss Davis bestod de besøkende mest av venner av patienterne eller av selve velgjørenhetsforetagendet, og efterhaanden som dette blev mer og mer kjendt, vilde der ogsaa komme flere og flere besøkende.

Mary hadde sittet over en time i lysthuset; men da vinden, trods den straalende sol, var litt kjølig, reiste hun sig nu for at gaa op paa sit værelse. Da hun gik bortover en av havegangene, som førte op til huset, saa hun pludselig noget glinse i sollyset nede paa jorden. Hun bøide sig ned og tok op den lysende gjenstand. Det var en hjerteformet medaljon av størrelse som en tokrone og besat med diamanter; den hang i en liten guldkjede, hvis laas var gaat istykker. En av gjesterne, som hadde beset hjemmet, hadde sandsynligvis mistet den.

Mary vendte og dreiet det pragtfulde diamantsmykke, der var av sjelden skjønnhet, og vakte hendes beundring.

„Der er nogen som er meget ulykkelig over at ha mistet dette smykke," tænkte hun, „det er bedst jeg bringer det ind. Kan-ske eierinden ikke er gaat endnu."

Hun betraktet igjen medaljonen, og saa nu at den var aapen og at den indeholdt to smaa portrætter. Hun vilde ikke ha skjænket disse billeder nogen interesse og vilde ikke engang ha set paa dem, men da hendes øine ganske tilfældig streiftet det ene — billedet av en vakker, ung mand — forekom det hende at det ansigt var hende kjendt. Portrettet av damen likeoverfor kjendte hun derimot slet ikke.

Hun kastet et langt, forskende blik paa billedet av manden. Jo mer hun saa paa det, desto mer følte hun sig overbevist om at hun kjendte originalen; men i øieblikket var det umulig for hende at huske naar og hvor hun hadde set ham eller hvem han var. Men det var ganske sikkert at der var en paafaldende likhet i hans ansigt med en som hun hadde kjendt.

Hun lukket sin haand over medaljonen og gik hurtig op til huset; men mens hun gik saa hun at man allerede maatte ha opdaget tapet av smykket, for to av tjenestepikerne, fulgt av miss Davis og en høi, vakker unge pike, var ivrig beskjøfliget med at lete rundt omkring i gangene — det maatte øiensynlig være den medaljon hun hadde mistet.

Miss Davis vendte sig om mot Mary med et bekymret ansigt.

„Der er hændt noget meget kjedelig, kjære mrs. Barnes," sa hun. „Miss Hungerford har været saa uheldig at miste en kostbar medaljon —"

„Hjerteformet med diamanter," tilføiet miss Hungerford, der var saa ivrig optat av at lete, at hun slet ikke saa den nyankomne. „Jeg tror jeg maa ha mistet den her. Jeg kan ikke bestemt huske det, men jeg synes —" i det samme gav hun et litet utrop fra sig. „Men De har jo fundet den. Aa, hvor glad jeg er over det — tusen tak. Hvor fandt De den? Det vilde ha været en stor sorg for mig at miste den. Jeg vet ikke hvorledes jeg bedst skal takke Dem —"

(Fortsættes.)

Med tilladelse av Phot. Gesch., Berlin.

I klosterkjælderen. Efter Eduard Grüners maleri.

Blomsterdagen.

Av E. Rolfs.

De forlovede gik tause ved siden av hverandre. Den statelige mand med rynket pande, den vakre, unge dame med et ærgerlig ansigt. De hadde netop været uenige, idag som saa ofte før. Og Werner Alberg hadde netop idag, paa denne deilige pinse-dag, glædet sig saa meget til en spasertur med sin Anna-Lise, som han trods hendes smaa svakheter elsket saa inderlig. Hun var et forvænt barn, forældrene gav efter for ethvert av datterens luner, og Anna-Lise kunde ikke taale den mindste motsigelse. Men Werner hadde slet ikke til hensigt altid at underkaste sig en ung pikes mange ganger taapelige vilje. Med fornøden taalmodighet og i kraft av sin kjærlighet haabet han, litt efter litt, at kunne opdrage hende til en mer forstandig livsopfatning. Men det gik dog ikke, da hun stadig betraktet sig selv som verdens midtpunkt, og altid vilde løpe hodet mot væggen. Naar alt gik efter hendes ønske kunde hun være bedaarende elskværdig. Hun elsket smaa barn og var utrolig snild mot de fattige. Der var ingen tvil om at de gode spirer i hende under fornuftig ledelse kunde gaa en herlig utvikling imøte.

Idag hadde det unge par knapt tilbake-lagt nogen faa skridt, før der allerede hadde reist sig en meningsforskjel mellem dem over en ren bagatel. Anna-Lise var blitt meget heftig og hadde forsvart sin virkelig meget barnslige mening med sin vante stiv-sindethet, og tilsidst, da hun ikke hadde mer at sætte op mot Werners fornuftige grunde, hadde hun iagttat en haardnakket taushet.

Nu hadde de to unge mennesker gaat i næsten en halv time tause ved siden av hverandre, Anna-Lise med halvt bortvendt ansigt og egensindig sammenbitte læber.

Og dog saa Werner altid bare det røde kinds bedaarende linje, den slanke nakkes fine form og det løse, bløte krøllede haar under hattekanten. Hvor yndig hun dog var! Nei, han kunde ikke holde denne taushet ut lenger, han maatte forsøke at forsone sin slemme, lille pike. Men han var ikke klar over hvorledes han skulde begynde paa det uten helt at gi tapt.

Da faldt hans øine paa en gruppe margueriter, som vokste ved veien. Hurtig bøide han sig ned og plukket en av de hvite blomster og rakte sin forlovede den, idet han sa: „Se her, Anna-Lise, ta denne orakelblomst som forsoningstegn. Hvis den taler sandhet, kan den bare si dig at jeg er mer glad i dig end i mig selv.“

Der kom et haardt blik i de vakre øine. Med en hurtig bevægelse rev hun blomsten ut av haanden hans, kastet den paa jorden og ropte: „Jeg vil ikke ha den! Hvis du virkelig var glad i mig, saa kunde du ikke alltid være saa avskyelig mot mig. Først behandler du mig som et dumt barn, og saa vil du gjøre det godt igjen med en slik dum blomst. Det vil jeg ikke vite noget av!“

Werner var blitt likblek, da blomsten for bortover jorden. Nu sa han rolig og fast: „Hvis du ikke øieblikkelig tar op blomsten og ber mig om undskyldning, saa maa jeg tvile paa, at du idetheletat nogensinde har elsket mig. Slik som du opfører dig bærer du dig ad som et uskikkelig barn; et saadant barn kan ikke en alvorlig mand gjøre til sin hustru. Altsaa blomsten, Anna-Lise, jeg venter.“

„Ja vent du bare, hvis det kan more dig; mig tillater du vel at jeg nu gaar hjem.“ Dermed vendte hun sig om for at gaa. Werner gjorde intet forsøk paa at følge hende. Veien var sikker, der kunde ikke til-

støte hende noget. Overlatt til sig selv maatte hun se at komme til besindelse og indse sin uret.

Tre aar efter. Det var blomsterdag i H... „Dagen“ var begunstiget av det deiligste veir. Gaterne i den ellers temmelig stille provins-by var opfyldt av mennesker. Paa torvet spilte et hornorkester, forskjellige handlende falbød sine varer, barna jublet og ældre folk smilte ved synet av hele dette liv. Det var ogsaa et bedaarende billede; det var vakkert at se de unge, hvitklædte piker med de blomsterfylde kurver, og iagttat hvorledes de med venlige smil falbød margueriter. „For de smaa, fattige barn!“ Og hver enkelt gav sin skjerv, mer eller mindre, efter evne — alle arbeidet sammen uten standsforskjel.

„Hør, Anne-Lise, jeg tror vi gaar bort i Jernbanegaten, den ligger jo i vor kreds. Paa denne tid kommer der forskjellige lokaltog, de bringer sikkert gjester fra nabo-byerne, saa der kan vi vist gjøre gode forretninger.“

Den som snakket saaledes til sin ledsagerske var en kjæk, munter brunette. Anna-Lise Hoffmann nikket samtykkende. Det var igrunder hende akkurat det samme. Denne blomsterdag gjorde hende saa bedrøvet i sindet. Hun hadde villet reise nogen dage før; men hendes veninde og dennes forældre hadde saa indtrængende overtalt hende til at bli, at hun tilsidst gav efter. Hun kunde jo ikke fortælle dem hvorfor den tanke var hende saa pinlig, at feire denne fest med, og netop sælge margueriter. Og det var især det veninden hadde lagt vekt paa. Hun tænkte sig det saa interessant, sammen med Anna-Lise at stille sig i velgjørenhetens tjeneste. „Til bedste for barna!“ Det var det eneste som vakte Anna-Lises interesse. Hvis det bare ikke hadde været margueriter! Margueriter, der vakte saa sørgelige erindringer i hende, saa at synet av dem endnu den dag idag bragte skamrødmen op i hendes ansigt.

Siden hin pinsesøndag hadde hun ikke set Werner igjen. Endnu samme dag hadde han skrevet til hende, endnu engang forestillet hende alt og gjort hende forsoningen saa let som mulig. Men hun hadde ikke kunnet beslutte sig til den ringeste imøtekommenhet, og saa var bruddet kommet; det brud, som for hver dag der gik, blev hende mer og mer pinlig.

Werner Alberg var blitt forflyttet kort tid efterat forlovelsen var hævet, og, underlig nok, efterat hun var utenfor hans direkte indflydelse blev han først hendes virkelige opdrager. Da hun først var kommet til bevissthet om sin uret hadde hun kjæmpet redelig og søkt tilfredsstillelse i at virke for andre. Efter mange bønner hadde hendes forældre endelig tillatt, at hun hadde meldt sig som medhjælper ved et barneasyl. Og i omsorgen for de smaa, hjælpeløse skabninger og i samvær med disse hadde alle de gode evner, der slumret i hende, utviklet sig. Men hvilken pris hadde hun ikke maattet gi for det! Sin livslykke! Hendes længsel efter Werner var undertiden næsten uutholdelig. Og dog maatte hun leve sit liv uten ham. Hun visste intet om ham — og hans navn var aldrig blitt nævnt for hende.

„Hvad er der iveien med dig, kjære Anna-Lise, du er saa stille, og dagen idag er da saa vakker; er du slet ikke glad? Jeg kunde omfavne hele verden!“

„Jo, Emma, alting er virkelig meget vellykket. Men jeg kan ikke uttrykke mig saa levende som du.“

„Nei, jeg merker det. Du har forresten forandret dig meget siden vor pensionstid.

Naar jeg tænker paa hvor overmodig du var dengang, og nu — aa, tilgi, kjære, min tankeløse snak! Du har imidlertid gjort en sørgelig erfaring. Men at vedbli at sørge over en mand, som vel ikke var dig værdig —“

„Emma, jeg ber dig, tal ikke saaledes. Ikke værdig! Jeg fortjente ham ikke, han var meget, meget før god til mig. Derfor kan jeg ikke komme over det. La os tænke paa at faa solgt vore blomster.“

Som Emma hadde forutset strømmet de reisende ut i skarer fra jernbanestationen ind mot byen.

„Ta du den tilhøre, saa tar jeg den tilvenstre!“ sa Emma. Saa skiltes de. Anna-Lise mønstret prøvende publikum og falbød sine blomster hist og her. Pludselig stanset hun — der, den slanke, statelige mand — blodet trængte op til hendes hjerte, det svimlet for hende; men hun kjæmpet imot av alle kræfter, og nu stod hun foran Werner Alberg, og bød ham med skjælvende haand en marguerite: „Her er blomster fra dengang, Werner. Tænk dig, at jeg hadde tat den op, og ta den som et tegn paa, at du har tilgit mig. Saa kan jeg kanskje bli rolig igjen!“

„Anna-Lise!“ Den alvorlige mands ansigt oplartets pludselig, og han saa straalende glad ut. „Dette er jo et vidunder; du her, og med orakelblomsten i din haand! Skal den si at du endnu er glad i mig?“

Anna-Lise nikket, en klar rødme farvet hendes nydelige ansigt, og hun saa straalende op paa ham. Han stak blomsten i sit knaphul, stak uten videre sin arm under hendes og hvisket: „Min — min for hele livet!“

Til eftertanke.

Vil du være lykkelig saa:

foragt ingen,

fördøm ingen,

misund ingen.

vær tilfreds med din lod — —

saa er du lykkelig.

Tilgivelse.

Av Frédéric Boutet.

Autorisert oversættelse av Josephine Aarbye.

Soldaten kom inde fra byen, men da han naadde bort til det lille vertshus ved ømdreiningen av veien blev han nølende staaende. Saa kikket han ind av vinduet, saa at stuen var tom, og gik ind.

Han var en høi, sorthaaret mand paa omkring tredive aar; et tykt skjeg dækket hans kinder og soldaterluen var trukket helt ned over øinene. Han gik bort og satte sig ved et litet bord, som stod ved vinduet, og forlangte en kop kaffe.

En tyk mand i lyserøde, rutete skjorteærmer, med en kobberød ansigtsfarve og strittende, opstrøkne, graa barter, kom frem bak disken, hvor han hadde sittet og smaa-sovet.

Da han hadde skjænket kaffen op i koppen gik han bort og aapnet døren og stilte sig i den med korslagte armer.

„Nu regner det igjen,“ sa han.

Soldaten svarte ikke, men drak sin kaffe. Da han var færdig støttet han hodet i haanden og blev sittende tankefuld en stund, hvorpaa han uten at se op sa:

„Hør litt!“

Verten lukket døren og gik bort til ham. „Hvad er det iveien? Var ikke kaffen god?“

„Jo, der er ikke noget iveien med den — det var ikke det jeg vilde snakke om —“

Soldaten mumlet ordene mellem tænderne, mens han rullet sig en cigaret. Da han tændte den skalv han litt paa haanden.

„Hør,“ begyndte han, „er det Choudert De heter?“

„Ja, kjender De mig?“ spurte verten.

Han forsøkte at se mandens ansigt, men han sat stadig med hodet foroverbøiet, og det begyndte at bli mørkt.

„Jeg har hørt tale om Dem.“

„Av hvem?“ spurte verten nysgjerrig.

Soldaten røkte rolig videre paa sin cigaret, og trommet med fingrene paa det gulmalte bord. Saa lot det til at han pludselig tok en rask beslutning, han løftet hodet, saa den tykke mand like i ansigtet og sa med med en ganske anden stemme:

„Du kjender mig alt-saa ikke igjen?“

„Aa, du gode Gud! Det er jo Louis!“

Med stivt stirrende øine og aapen mund gik verten et par skridt tilbake, og gjentok:

„Ja, sandelig — det er Louis — det er min nevø!“

„Ja,“ svarte soldaten.

„Saa — ja — saa —“

Den tykke mand lot sig pustende gli ned paa en stol. Pludselig spurte han:

„Vil du ikke ha en kop kaffe til? Ikke? — Hvor har du været de sidste fem aar?“

„Det er rigtig,“ sa den anden hen for sig. „Det er fem aar siden —“

„Ja fem aar. Hvorfor rendte du din vei uten at mæle et ord, og forsvandt, saa man maatte tro du var død?“

Den gamle nølet et øieblik, men vedblev saa med fast stemme:

„Det var daarlig gjort av dig! Man render ikke slik fra kone og barn, især naar ingen har gjort dig noget. — Hvad stak der dig? Hvorfor reiste du? Du var lykkelig —“

„Hvorledes vet jeg det. Jeg kjedet mig —“ mumlet soldaten.

„Rigtignok har du alltid været en underlig fyr. Men jeg forstaar allikevel ikke —“

„Nu forstaar jeg det heller ikke —“

Han blev rød, da han spurte:

„Og Marie, er hun fremdeles dernede hvor vi bodde? Hører du fra hende? Har hun det bra? Og barna ogsaa?“

„Ja, de har det godt allesammen.“

Begge tidde. Saa begyndte soldaten igjen:

„Det var fordi jeg kjedet mig at jeg gik min vei. — Jeg var ung — jeg trodde at jeg vilde føle mig som en fri mand — og at fortjenesten skulde bli større. Jeg vilde ikke slæpe med mig kone og barn. — Jeg vilde til Paris — jeg vilde reise —“

„Ja, og saa var det en du vilde træffe sammen med. — Det er bli mig fortalt at —“

„Det er ikke sandt! Jeg gik min vei bare fordi jeg kjedet mig. Det var en ubesindig-

het. Men baktefter var alt andet likesaa kjedelig og endda værre.“

„Hvorfor kom du saa ikke tilbake?“

„Jeg kunde da ikke komme tilbake naar jeg engang var gaat min vei. Det var jo umulig. — Til enkelte tider hadde jeg nok lyst til det, men jeg turde ikke, og til andre tider syntes jeg det nok var behagelig at ha sin frihet. Jeg har aldrig rigtig kunnet klare det —“

„Hvorfor kommer du saa tilbake nu?“

„For det første er det dig jeg kommer til, for at høre hvorledes det staar til — og dernæst er det et træf av skjæbnen. Jeg var ikke i Frankrike da krigen brøt ut — men jeg styrtet jo hjem for —“

Han blev avbrutt ved lyden av en dør som blev aapnet; han saa sig om, og det gav et sæt i ham.

„Si ikke noget,“ hvisket han til verten, og igjen skjulte han sit ansigt med haanden, som skalv sterkt.

En ung, blond, ganske pen kvinde med et mildt, troskyldig ansigt var kommet ind i værelset. Hun tændte en petroleumslampe, som hang i taket over disken, tok en klut, som laa henslængt paa en stol, med sig og gik ut.

Soldaten vendte sig om. Han var ganske blek.

„Er hun her? Har du tat dig av hende?“ spurte han.

„Ja, du kan da vel indse, at jeg ikke kunde la hende og barna dø av sult! De er saa søte. Den største gaar paa skole. Din kone styrer huset, men du kan vel tænke, at jeg ikke vil hun skal slite sig ut. Det ligger ikke til mig at misbruke folk. — Vi har en tjenestepike —“

„Jeg — jeg takker dig,“ sa soldaten.

Han maatte gjøre en kraftanstrengelse for at bli herre over sin sindsbevægelse, og spurte saa:

„Har hun tænkt paa skilsmisse?“

„Nei,“ svarte verten.

„Snakker —“ her rødmet han igjen — „snakker hun nogensinde om mig?“

„Nei, aldrig et ord. Det kan du vel ikke vente, efter den maate hvorpaa du har behandlet hende?“

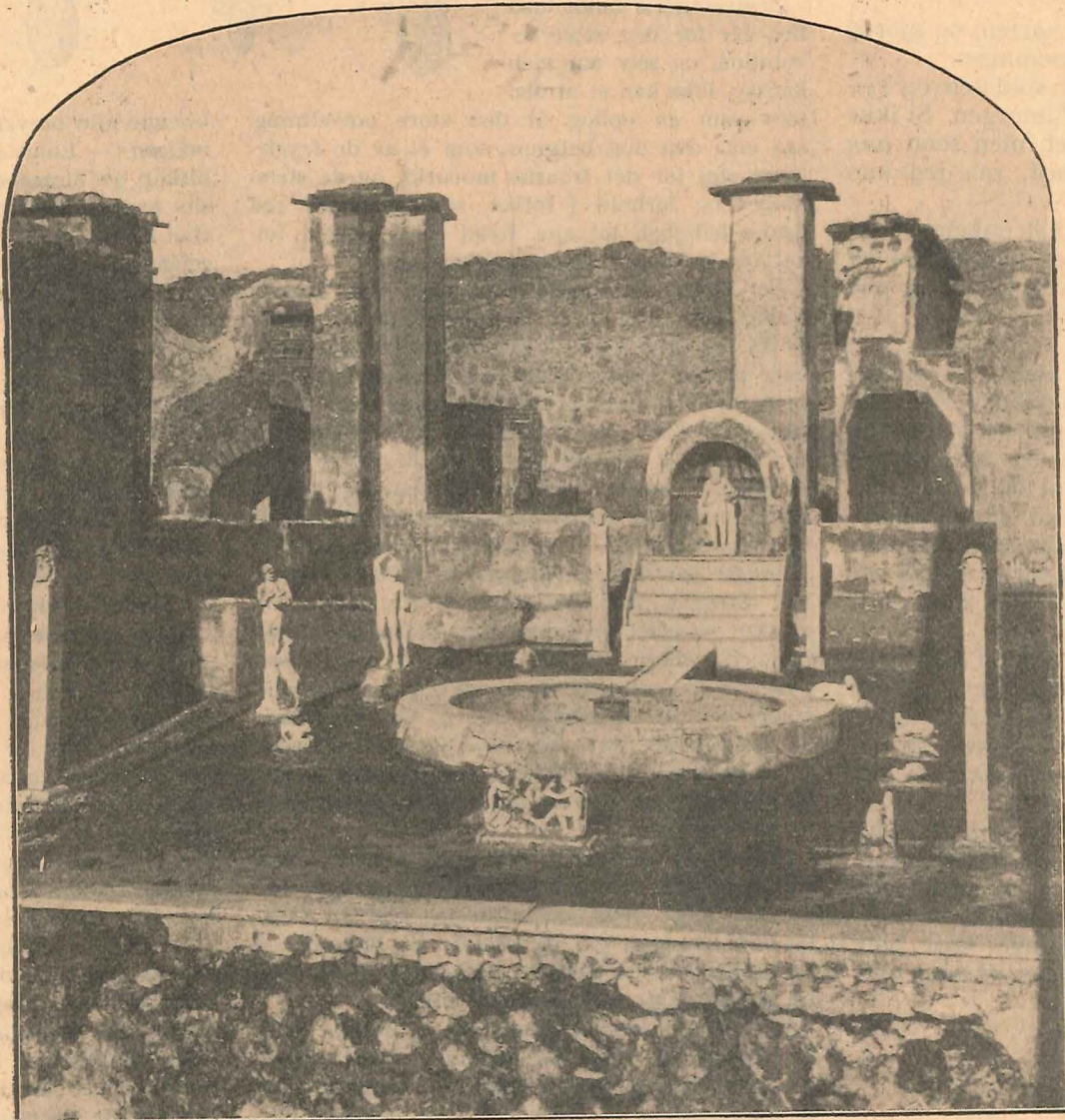
„Jeg har villet komme tilbake, men jeg har ikke turdet. Saa blev jeg indkvartert her i nærheten, inde i byen. Imorgen skal jeg tilbake til fronten. Saa! Hvor gaar du hen?“ Verten hadde reist sig, og svarte stille:

„Jeg gaar ut og henter din kone. Du behøver ikke at være ræd. Jeg skal nok si hende det varsomt.“

„Nei, nei, det maa du ikke. Jeg kunde ikke la være at gaa hit for at høre litt om hende, men jeg visste jo ikke at hun var her. Saa du forstaar nok, at det ikke er umaken værd, at hun faar vite — hun kjendte mig ikke —“

„Du gjemte jo dit ansigt — og saa med det skjeg du har er det ikke saa underlig —“

„Nei, jeg vil ikke at hun skal vite det. Jeg har gjort hende sorg nok. Hun tænker ikke mer paa mig efter saa lang tids forløp, hun har glemt mig og tror at jeg aldrig mer kommer tilbake, og saaledes har hun fundet ro. — Hvis jeg nu taler med hende, og hun endnu holder av mig og ser at jeg har forandret mig og gjerne senere vil komme tilbake til hende, for ikke mer at forlate hende — hvilket er tilfældet — saa vil hun med det kjendtskap jeg har til hende, ikke faa et minuts ro. Og — hvis der

Byen som var død og begravet i 1800 aar.

Paa en time kommer man ad en av verdens peneste jernbanevei fra Neapel til verdens merkeligste antikvitet, det begravde og gjenopstandne Pompeji. De rike romere hadde med smak utvalgt pladsen for sin villaby, op til Neapels golf, ved foten av det ildspende Vesuv. Men dette blev stadens ruin. For den 27. august 79 e. Kr. utslukket vulkanen i et rædselsfuldt utbrud til evig tid Pompejis navn som by, begravet den dypt paa bunden av et mange meter tykt aske- og lavalag. Siden 1860 har man stykke for stykke atter bragt de gamle romeres straalende rike villaby ved Neapels golf frem for dagens lys. Men Pompeji er og blir dog en død by. Gravens stilhet, dødens ro og en underlig alvorvækkende stemning slaar en imøte, i det samme man er kommet gjennom tælleapparatet ved indgangen. Vore skridt lyder pinlig høit paa de døde gaters store fliser, hvori dype hjulspor er slitt. Opsynsmændene, som med vældig tunggraphet gjentar sin lekse om hvert sted vi kommer forbi, taler unødig høit, og vi synes næsten han profanerer de gravstille omgivelser, hvis eneste nuværende liv er de pene grønne firben, søm vævert og lydløst smutter om i de sale, hvor paa Kristi tid alt stort og rikt var tilhuse. Tilsidst ber man ham gaa sin vei, for at man selv i fred og ro kan fordype sig i denne besynderlige fortidslevning. Herregud, det er jo dog for de fleste jevne folk ikke det det gjælder om, at faa vite om Marcus Lucrezio, som man dog aldrig er bliit presentert for, har bodd i det hus vi ovenfor viser resterne av, eller om det var en anden romersk rikmand, der holdt sine gjestebud mellem søilerne og med de hvide marmorstatuer som tause tilskuere, eller om tempelet ved siden av var indviet til Apollo eller Jupiter. Det er stemningen vi vil ha frem, fantasien, vi vil ha sat isving, erindringerne fra vor barneleardom vi vil ha kaldt tillive, saa vi selv kan digte til det der mangler, og se for vort indre øie romervillabyen ved Neapels golf, saaledes som den maa ha set ut paa samme tid, Kristus vandret i Jødeland.

hænder noget — vilde det være altfor sørgelig for hende. Det kan jeg ikke gjøre mot hende, det vilde være uriktig.

Han var saa bevæget, at han maatte vente et øieblik før han fortsatte.

„Og hvis hun, hvilket er rimelig, ikke mer bryr sig om mig, hvis hun gir mig en god dag, hvilket enhver anden i hendes sted vilde gjøre, saa — saa kan jeg ikke gjøre mig forhaabninger om at træffe hende bak- efter — hvis jeg kommer tilbake — og — og da foretrækker jeg —“

„Kanske du har ret,“ sa verten, og gjorde sig umake for at forstaa meningen.

„Nu maa jeg avsted,“ sa soldaten og reiste sig op. „Jeg drar avsted imorgen. Si ikke noget til hende, lov mig det, men send mig en gang imellem et par ord, saa jeg kan vite —“

„Det lover jeg dig,“ hvisket onkelen, hvis stemme var blitt litt usikker paa grund av hans sindsbevægelse. „Farvel, Louis, og paa gjensyn.“

„Jeg haaber —“

De to mænd gav hverandre et varmt haandtryk, og saa gik soldaten. Det var holdt op at regne, og han gik bortover den mørke landevei, som førte til den nærliggende by. Han gik langsomt og tankefuldt, en smule sammensunken. Ved omdreiningen av veien blev han staaende med spændt hjerte og forsøkte gjennom træerne endnu engang at skimte lyset fra det hus, hvor hun bodde.

I samme øieblik kom en spinkel skikkelse ut fra det mørke krat, en arm blev lagt om hans hals, et taarevætted ansigt, som forsøkte at smile, saa op i hans i mørket, og en stemme han ikke hadde hørt paa fem aar sa til ham:

„Paa gjensyn, Louis, jeg venter paa dig — forstaaer du — jeg venter dig bakefter! — Jeg elsker dig — det vet du — og min kjær- lighet varer bestandig — den svigter ikke —“

Hun kysset ham paa kindet, som blev ganske vaatt av taarer, og saa sprang hun sin vei.

Dronningens halsbaand.

Begivenheten fandt sted fire aar før den store re- volution, og selv om man kanskje ikke kan si at den

blev som en epilog til den store omveltning. saa maa den dog betegnes som et av de frygte- ligste støt for det franske monarki, og de stem- ninger og forhold i folket, som avslørtes ved denne leilighet, lot ane, hvad der gjæret i fol- ket og hvad det kunde komme til.

Da Marie Antoinette kom paa den franske trone, eide hun bare faa smykker av større værdi, og hun satte heller ikke pris paa kost- bare juveler. Med sin utprægede smak og kunst- sans foretrak hun et enkelt, kunstnerisk forar- beidet smykke for juveler av stor værdi. Det var derfor i sig selv merkelig, at de to hof- juvelerere Böhmer og Bossange en dag kunde indfinde sig paa slottet og præsentere kong Lud- vig den Sekstende et brillanthalsbaand, som de forlangte den fabelagtige pris av 1,600,000 francs for. Stenene var nok særdeles fint slepet og av stor skjønnhet og værdi, men indfatningen var temmelig plump, og det hele lignet mer et sæ- letøi for en orientalsk herskers hest end et hals- baand for en dronning. Ludvig den Sekstende var imidlertid ikke begavet med kunstnerisk sans, han saa bare stenenes vidunderlige skjær, og han lovt at kjøpe smykket hvis dronningen syntes om det.

Men Marie Antoinette avsløt det bestemt. Man var da i krig med Amerika, og dronningen sa: „Vi har mere bruk for krigsskibe end for hals- baand.“ Kongen gik da tilbake til Böhmer og Bossange, fortalte dem at dronningen ikke vilde ha smykket, og gav dem det tilbake.

For de to juvelerere var det et haardt slag, de hadde sat hele sin formue i halsbaandet. de hadde endog laant penger til aagerrenter for at kjøpe nogen av stenene, og de forsøkte for- gjæves at faa smykket solgt ved et andet av de europæiske hoffer.

Marie Antoinette hadde fullstændig glemt hals- baandet, da Böhmer en dag i 1785 forlangte og fik audiens hos hende. Han kastet sig paa knæ for dronningen, han erklærte graatende, at han var ruinert, og han tryglet hende om at kjøpe smykket. Hvis hun ikke kjøpte det, vilde han drukne sig i Seinen. Men dronningen blev med rette harm over denne paatrængenhet, hun bød juveleren at gaa og avbrøt fra dette øieblik en- hver forbindelse med ham. Hvor forbauset maatte hun ikke bli, da hun faa maaneder efter fik et brev fra Böhmer, hvori denne skrev de mystiske ord: „Nu tilhører verdens skjønne- ste smykke verdens skjønneste dronning.“

Der var ved det franske hof alltid fuldt av in- triganter og rænkesmede. Marie Antoinette fryg- med rette en kabale, og hun sendte sin hofdame madame Campan til Böhmer for at faa en for- klaring. Böhmer smilte først hemmelighetsfuldt, men saa erklærte han til madame Campan, at dronningen bare hadde villet holde kjøpet hem- melig og at hun derfor hadde latt kardinal Ro- han kjøpe smykket for hende.

Det svimlet for Marie Antoinette ved at høre dette. Nu var hun viss paa at der var spundet en frygtelig intrige mot hende. Kardinal Rohan var hendes bitreste fiende, han hadde i ti aar været forvist fra hoffet, og det var ingen hem- melighet at han baktalte hende overalt. Rohan blev kaldt op paa slottet, han blev tat i for- hør av kongen og dronningen, og her indviklet han sig i saa mange motsigelser at kongen al- lerede samme dag lot ham kaste i Bastillen. Men

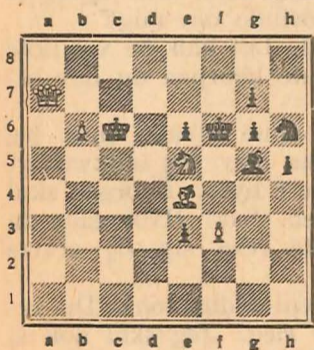
forinden hadde kardinalen faat tid til at sende sin sekretær et brev, i hvil- ket han paala ham at

brænde alle brever og andre papirer i kardinal- boligen. — Louis de Rohan, hertug og kardinal, biskop av Strassbourg, den franske kirkes øver- ste prælat, hadde ikke noget videre godt ry. Han hadde været blandet ind i forskjellige uhyg- gelige affærer, og han hadde ofte mer end mis- tænelige personer til omgangsfæller. Han brændte av begjær efter atter at komme til hof- fet, hvorfra han saa længe hadde været forvist, og han søkte en leilighet til atter at erverve sig kongeparrets naade. Men av hvem skulde han benytte sig? Paa dette tidspunkt var det at en viss madame de la Motte tilbød sin hjælp. Hun paastod at være en av dronningens fortro- lige, og kardinalen trodde hende. De la Motte var i virkeligheten en bedragerske, som sam- men med den forhenværende gendarm Reteaux de Villette levde av falsknerier.

Dette værdige par fattet nu den dumdristige plan at faa halsbaandet fra Böhmer under paa- skud av at Rohan skulde kjøpe det til dronnin- gen, derpaa sælge stenene enkeltvis og leve re- sten av sit liv av utbyttet. Rohan skulde ind- bildes at dronningen vilde ta ham til naade igjen, hvis han vilde vise hende forskjellige tje- nester, og for at faa Rohan til at tro det, vilde man benytte sig av dronningens noksom be- kjendte stadige pengeforlegenhet. Planen man gik frem efter og som lyktes altfor godt, var følgende:

Først skrev Reteaux de Villette endel breve i dronningens navn til de la Motte, og i disse breve erklærte dronningen at Rohan snart igjen skulde faa en indbydelse til hoffet. Derpaa ut- stedte den samme Reteaux de Villette i dronnin- gens navn et laanebevis paa 150,000 francs. Ro- han betalte pengene til de la Motte, og hun og hendes ven levde i nogen tid i herlighet og glæde for pengene. Derpaa fortalte man ham at dronningen ønsket at kjøpe Böhmers hals- baand, men at hun ikke turde det for folke- snakket, der altid bebreidet hende ødselhet, og fordi hun ikke hadde pengene. Rohan skulde saa kjøpe smykket, overlevere det til de la Motte og faa pengene av dronningen i fire avdrag paa 400,000 francs hver. Som bevis for rigtigheten herav vilde Marie Antoinette gi Rohan et stevne- møte i slotsparken i Versailles. Rohan har til dette øieblik sandsynligvis været i god tro, og nu opførte de la Motte en kostelig historie. Ro- han blev skjult i et buskads, og de la Motte ut- klædde nu en skuespillerinde Melle Oliva, der hadde en stor likhet med Marie Antoinette, som dronningen, og førte hende om aftenen hen til buskadsen, hvor Oliva kastet en blomst til den henrykte og dypt bukkende kardinal. Den 29. januar kjøpte Rohan saa i dronningens navn hos Böhmer og Bossange halsbaandet for 1,600,000 francs. Juvelererne utstedte en kvittering, som de la Motte fik, og som den 1. februar kom til- bake til Böhmer med dronningens underskrift. Det var Reteaux, der paany hadde bevist sin dygtighet i at skrive falsk. Baade Böhmer og Bossange var overbevist om at dronningen nu hadde halsbaandet og de var ogsaa meget for- bauset da de ved den næste hoffest konsta- terte, at Marie Antoinette ikke bar det. Det hadde sine gode grunde. De la Motte og Reteaux var ifærd med at sælge stenene enkeltvis, men det gik ikke saa fort som de hadde tænkt; de kunde altsaa ikke flygte, og imens nærmet den 1. august sig, hvor de første 400,000 skulde

Litt hodebrud.

Schakopgave

nr. 1502.

Av Svend Over- beck, Ebeltoft. (Original.)

Sort: K, S, L, 5 B = 8 br.

Hvit: K, D, S, L, 2 B = 6 br.

Hvit begynder og gjør mat i 3 træk.

Løsning av schakopgave nr. 1500.

1. K a 8 — b 8, f 4 — f 3 †. 2. S h 5 — f 4, L x S †.
3. T d 3 — d 6 mat.
1. , K f 5 x e 6. 2. S d 5 — c 7 †.
1. , K f 5 — g 6. 2. S d 5 — e 7 †.
1. , D h 1 x d 5. 2. T d 3 x D †.
1. , ellers. 2. S d 5 — e 7 (†), K f 5 — e 4.
3. T d 3 — e 3 mat.

Løsning av smaagaaderne i forr. nr.:

1. Mur — Rum. 2. Mars — Mais. 3. Anger — Angel.
4. Rokokokomode.

Magisk kvadrat.

E	R	E	R	E
G		N		G
E	E	O	E	E
G		N		G
E	R	E	R	E

Bokstaverne i vedstaaende kva- drats felter skal omordnes saa- ledes, at der dannes tre ord, som lodret og vandret lyder likt og betegner: En elv i Tysk- land, et mandlig fornavn, en mand av en anden menneske- race.

betales. Kom det til en forklaring, vilde de bli opdaget og fortapt. Reteaux skrev altsaa et nyt falsk brev til Rohan, hvori dronningen bad om henstand til 1. oktober. Kardinalen bøide sig, men faa dage efter, fik han tilfældig se dronningens virkelige haandskrift. Han forstod da, at der forelaa et kjæmpemæssig bedrageri, og da han forhørte de la Motte, maatte hun gaa til be- kjendelse.

Det var en avgrund som her aapnet sig for Rohan. Før det første var hans haab om igjen at komme til hoffet utslukket og dernæst vilde han bli til latter og spot for hele verden for sin lettroenhet, naar saken blev bekjendt. Falskneriet var nemlig saa klodset gjort, at enhver anden hurtig vilde ha opdaget det. Blandt andet hadde Reteaux bestandig skrevet dronningens navn som: „Marie Antoinette av Frankrike“, mens en fransk dronning aldrig underskriver sig med andet end sit navn. Dette var ogsaa beregnet av de la Motte, og hun og hendes ven gjorde sig ikke engang uleiligheten av et flugt- forsøk. Istedetfor straks at la de la Motte

arrestere, lot Rohan tiden gaa. Kanske han ogsaa har hat den djævelske plan at forsøke paa at fremstille dronningen som den virkelig skyldige. Böhmer, som stadig ingen penger fik, blev nu urolig, og saa var det han skrev det omtalte brev til dronningen. Dagen efter sat Rohan i Bastillen, og hans sak kom for parlamentet, som var landets høieste ret.

Juveleren Rohmer kastet sig paa knæ for Marie Antoinette og forklarte gråtende, at han var ruinert, hvis ikke dronningen kjøpte halsbaandet av ham.

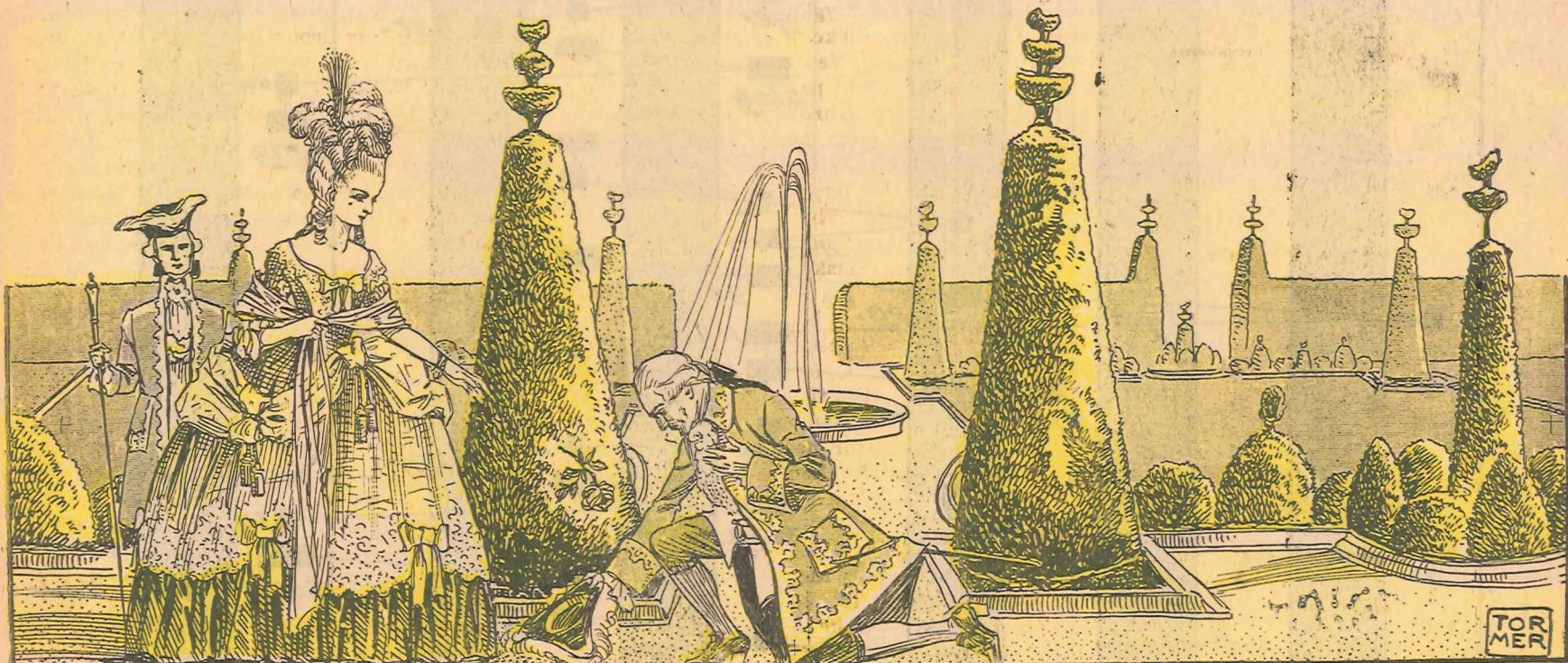
Marie Antoinette var da ikke lenger populær i Frankrike. De fortvilede pengeforhold i landet og dyrtiden lagdes hende og hendes ødselhet tillast; man beskyldte hende for at ruinere

landet, og man paastod at hun og hoffet indsatte danse Mestre, og hofkavalerer i de viktigste embeder. Den dypturo i folket varslet det kommende uveir. Ogsaa parlamentet var hende fiendtlig stemt, og da det forstod, at en frifindelse av Rohan vilde føles som et slag mot dronningen, frifandt man ham virkelig og nøiel sig med at dømme de la Motte og Reteaux de Villette til galeierne. Da det saa ovenikjøpet lyktes disse to at flygte fra fængslet, var hele Frankrike overbevist om dronningens brøde. Hun hadde bortødslet 1,600,000 francs, mens folket led nød, og hun hadde forsøkt at bedrage to juvelerere for deres penger. At de la Motte hadde solgt brillanterne for dronningen, var ingen i tvil om. Marie Antoinette skrek forgjæves, ut sin uskyldighet. Ingen trodde hende. Rohan triumferte. Da han kjørte bort fra parlamentet efter sin frifindelse, tilbublet folket ham, og Paris' gater gjenlød længe av de groveste skjeldsord mot „østerrikerinden“, mot Marie Antoinette.

Der er sikkert i denne skandaløse sak intet

at bebreide Marie Antoinette. Men historien om „dronningens halsbaand“ blev stadig slynget hende i ansigtet, ogsaa da hun sat arrestert i „Temple“ og ventet døden, og den blev en av de mange anklager som rettedes mot hende og som tilsidst bragte hende og hele kongehuset til fald.

+

En skuespillerinde, Melle Oliva, der lignet Marie Antoinette meget, blev en aften ført ut i parken, hvor hun kastet en blomst til den begeistrede og dypt bukkende kardinal Rohan, som ikke et øieblik tvilte paa at hun var Frankrikes dronning, og derfor i hendes navn kjøpte det berømte halsbaand for 1,600,000 francs.

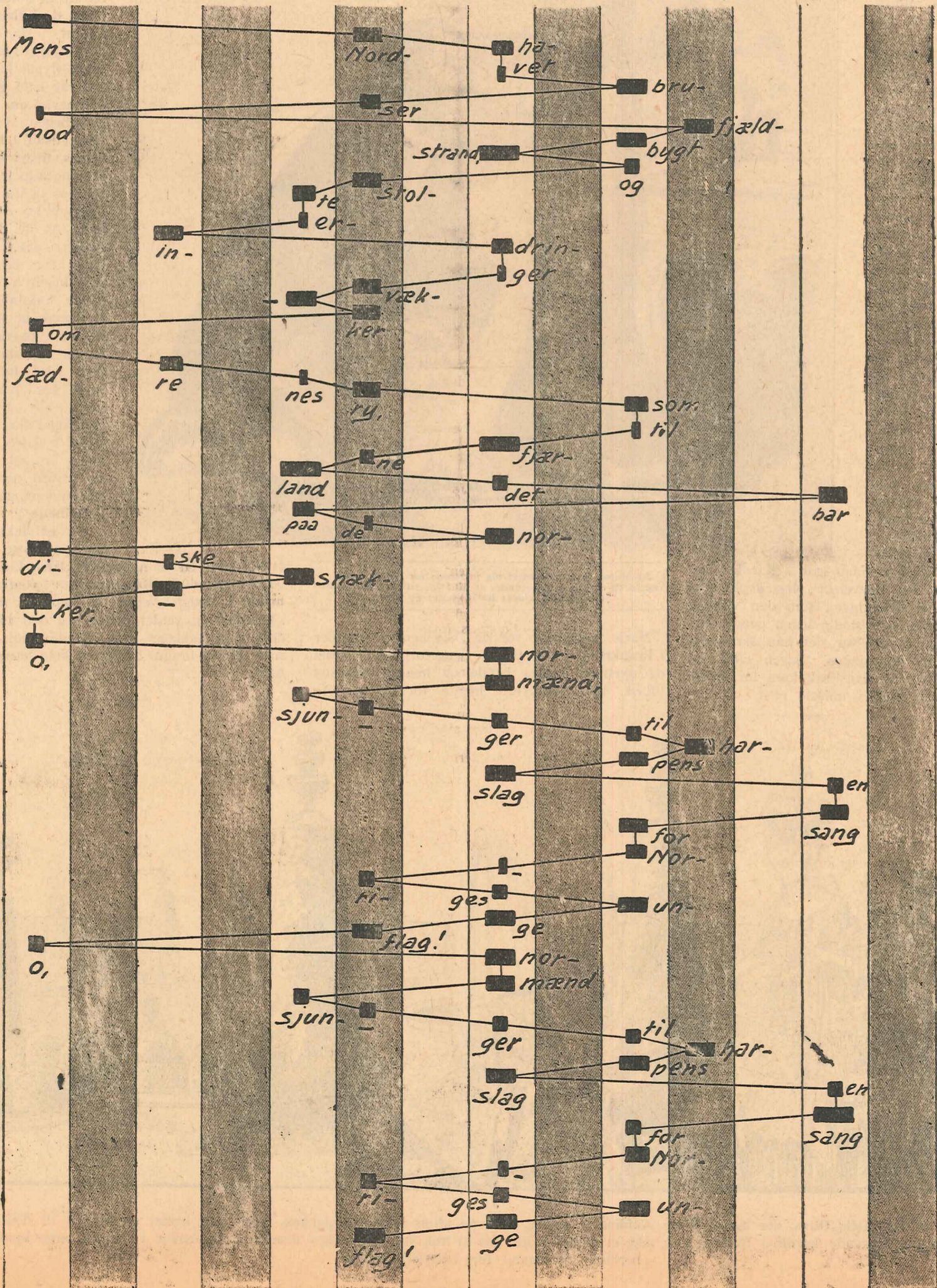
Noter for dem som ellers ikke kan spille:

(Se vejledningen i nr. 1.)

„Mens Nordhavet bruser —“

Notebladet stikkes ned bak de sorte tangenter, mens den øverste del af det brettes ned bakloket. Følg zikkzakstreken med øinene, anslaa tangenterne i den rækkefølge, streken angir, og hold tangenterne nede længere eller kortere tid, alt eftersom merkerne er bredere eller smalle, og følg sagte med i teksten stavelse for stavelse.

Mot Ragnarok.

Det har i den senere tid ikke manglet paa meldinger fra krigsfrontene. Vel har de ikke alle været av likestor interesse, men den økede aktivitet, som de gir uttryk for, i forbindelse med visse etterretninger fra diplomatiets verder og mer eller mindre paalidelige rygter om den forestaaende krigsførsel gir et stadig mer haandfast begrep om, hvilket Ragnarok den saa længe bebudede offensiv paa alle krigsfrontene vil bli.

Paa vestfronten er det fremdeles tyskerne som hamrer løs med sin vældige kraft, og det er stadig Verdun, de samler sig om. Nu som i krigens første tid har det øiensynlig en avgjørende betydning for dem at faa kastet fransk-mændene ut av dette vigtige fæstningsavsnit. Hellerikke det saakaldte tredje Verdunslag, som gik istaa omkring 20. mars, bragte imidlertid det ventede resultat, uagtet tyskerne i den forløpne maaned angivelig skulde ha ofret ca. 200,000 mand og fem, seks millioner — omtrent en kvart million ton — svære granater. Ikke-destomindre tok de ufortrødent fat paany dels paa høire og dels paa venstre bred av Meuse.

Lykkelig hjemreise. En liten scene fra et av de tyske lasarettog, som bringer lettere saarede tyske soldater hjem. — Fot. Leipz. P. B.

Hjemme paa besøk. En dagligdags scene paa en londonsk gate. — Fot. Newsp. Ill., London.

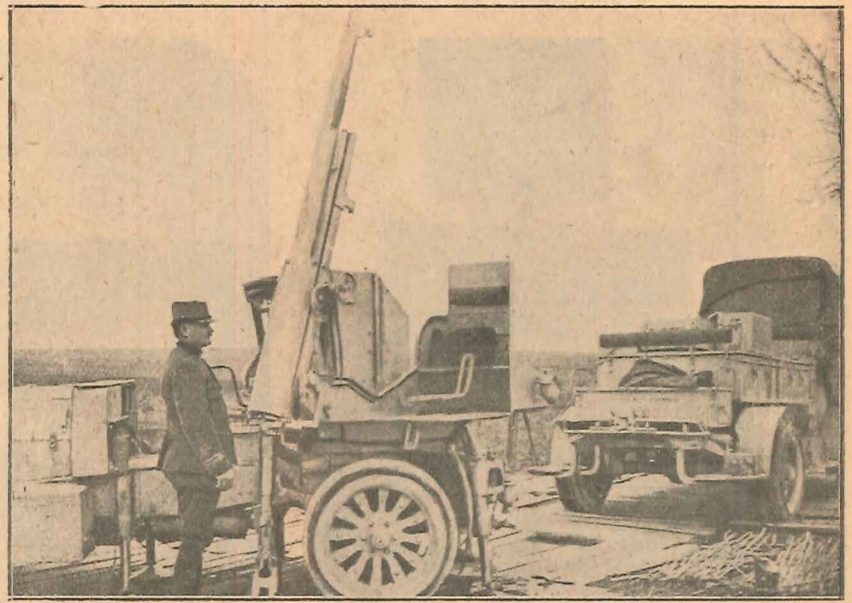
Hvad nyt? Rapport avhentes fra en lyttepost i de forreste skyttergraver. — Fot. Meurisse, Paris.

Vistnok vandt de atter enkelte lokale fordele, men i det store og hele forstod dog fransk-mændene at hævde sig mot de voldsomme støt, hvorunder svært skyts, gas- og flammesprøiter samt alle de andre frygtelige mordredskaper blev bragt i anvendelse for efter alle den moderne krigstekniks regler at gjøre valpladsen til et helvede saa utholdelig som bare mulig. I Frankrike karakteriserer man kampene ved Verdun som tyske nederlag, og mens man i Tyskland ogsaa i virkeligheten er blit meget nedstemt over, at disse kampe trods de vældige ofre ikke har ført til større resultater, er det allerede noget av seiersglæden, som har besat fransk-mændene. Verduns forsvarer general Pétain skal ha erklært sig fullstændig tryg med hensyn til utfaldet av kampene, og den besindige, rolige finansminister Ribot har i det franske deputeretkammer med henspillen paa situasjonen ved Verdun uttalt, at man nu kan øine slutten paa krigen. I sammenheng med disse kampe maa man se den sidste tids russiske offensiv paa østfronten — paa lignende vis som tilfældet var med italienernes aktivitet paa Izon-

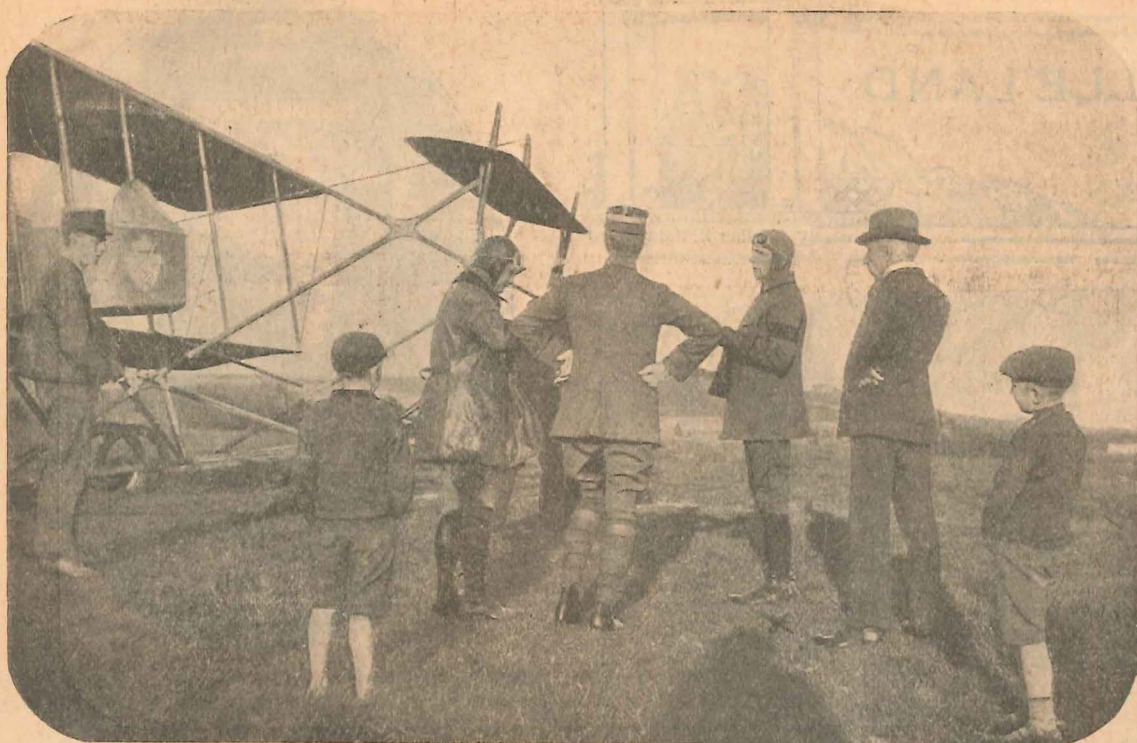
zofronten, der hadde til hensigt om mulig at tvinge tyskerne til at overføre tropper fra vestfronten. Synderlig held hadde italienerne aabenbart ikke i saa henseende, for deres offensiv gik snart istaa paa grund av de uheldige veir- og føreforhold, og stort heldigere har russerne vistnok hellerikke været med sin offensiv — ialfald paa nordfløien. I den sydlige del av Østgalizien har de derimot stormet og erobret en række østerrikske stillinger ved Dnjestrelven. Længe har der hersket stilhet paa Balkan, og en eventuel græsk indgripen paa ententens side synes ikke længer at ha nogen interesse for denne magtgruppe. Med en viss overraskelse læste man imidlertid forleden om, at de første kampe var utkjempet paa Salonikifronten. Hvorvidt disse forpostfegtinger danner indledningen til et nyt Balkanfelttog eller om de alliertes angrep her hadde lignende formaal som den russiske offensiv, var det paa det daværende tidspunkt vanskelig at dømme om. Adskillig sensation vakte i tredje uke av mars nogen rygter om at italienerne skulde ha beslagnlagt endel tyske dampere i italienske havner — en handling, som i tilfælde maatte anses enslydende med en ny krigserklæring. Likesaa sensationelle men langt mere utrolige var nogen rygter om en nær forestaaende tysk landgang paa Englands østkyst. Vi har tidligere omtalt de uhyre vanskeligheter ved et saadant forsøk, hvis gjennomførelse vilde være et mesterstykke i sin art. I den sidstnevnte retning har man derimot vanskelig for at opfatte den overordentlig livlige virksomhet, som de tyske overvandsbaater i den sidste tid har utfoldet ved sankingen ikke bare av fiendtlige, men ogsaa av en række nøytrale handelsskibe. Baade menneskeliv og værdier for mangfoldige millioner er dermed gaat tapt.

Avløsning til skyttergravene rykker frem. Det er franske soldater som kommer muntert slentrende langs landeveien — officerer, underofficerer og menige om hverandre. Disciplinen er dog ikke mindre god, fordi om man har sløfet den sluttede marsjformation under streng kommando. — Fot. Meurisse, Paris.

En fransk automatisk kanon til beskytning av luftfartøier. Med en brandgranat fra et slikt skyts var det, at zeppelineren „L. 77“ blev skutt ned ved Revigny, tæt ved Brabant le roi. Zeppelineren kom i brand og blev fullstændig ødelagt. — Fot. Meurisse, Paris.

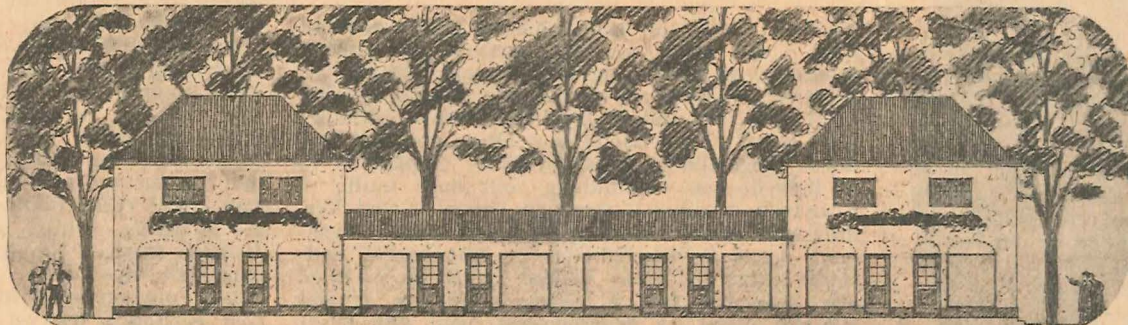
Militærflyveren ritmester Henrik Thaulow (X), chefen for vort militære flyvevæsenes taktiske afdeling, døde forleden efter en haard sygdom bare 39 aar gammel. Med ham er en av vore dygtigste yngre officerer og en overordentlig sympatisk personlighed vandret bort. Han var dygtig fra 1897 og blev i 1911 overordenlig. Siden 1913 har han tilhørt vort flyvevæsen, og han har udført en række djerpe bedrifter paa dette omraade. Sin uddannelse som flyver fik han i Frankrike. Tilhøre for ritmester Thaulow ses kaptein Roald Amundsen, der som bekendt ogsaa har uddannet sig som flyver. Det har længe været stilt om Amundsens navn, men nu er det igjen kommen frem ved efterretningen om, at han i 1917, da man venter at krigen vil være forbi, agter at starte sin nordpolsfærd — dog ikke med „Fram“, men med en hændig liten galeas, og uten flyvemaskiner, hvortil han ikke vil faa plads ombord. — Fot. Skarpmoen.

„Klar! La gaa!“ De første sporvognskonduktricer hos os er nu traadt i virksomhet, foreløbig i et antal av 12 stykker. Det sies, at der snart vil bli flere av dem, og at vi ogsaa vil faa se kvinder paa sporvognsførernes pladser. Med sine stramme, flunkende nye uniformer danner damerne et nyt islæt i de kristianske gatebilleder og de ventes at ville fylde sine gatebilleder likesaa godt som sine kolleger i de krigførende lande, hvor de næsten helt har erstattet mændene. — Fot. Skarpmoen.

„Blomsterhuset“ i den bergenske „Fliseby“.

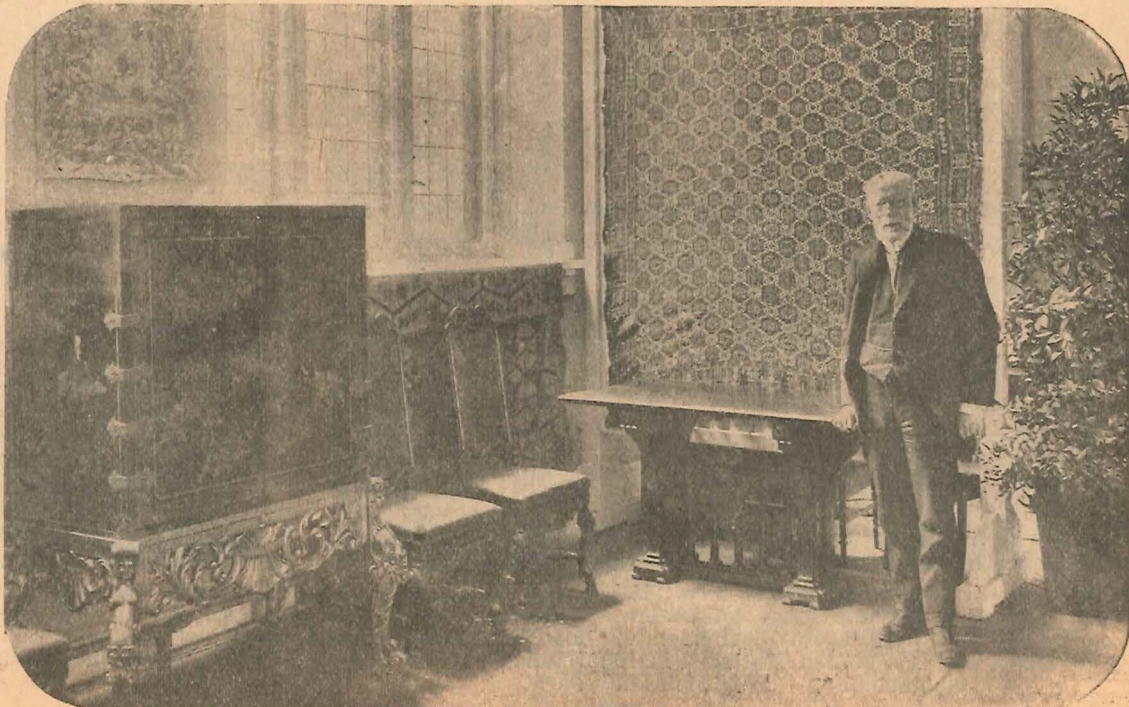
Barakkebyen i Bergen, som efterhaanden reiser sig som et foreløbig surrogat for de retningsgaarde den vældige brand la i grus, vil neppe bli forlenet med nogen særlig arkitektonisk skjønhed, men der vil allikevel findes enkelte vakre detaljer mellem barakkerne.

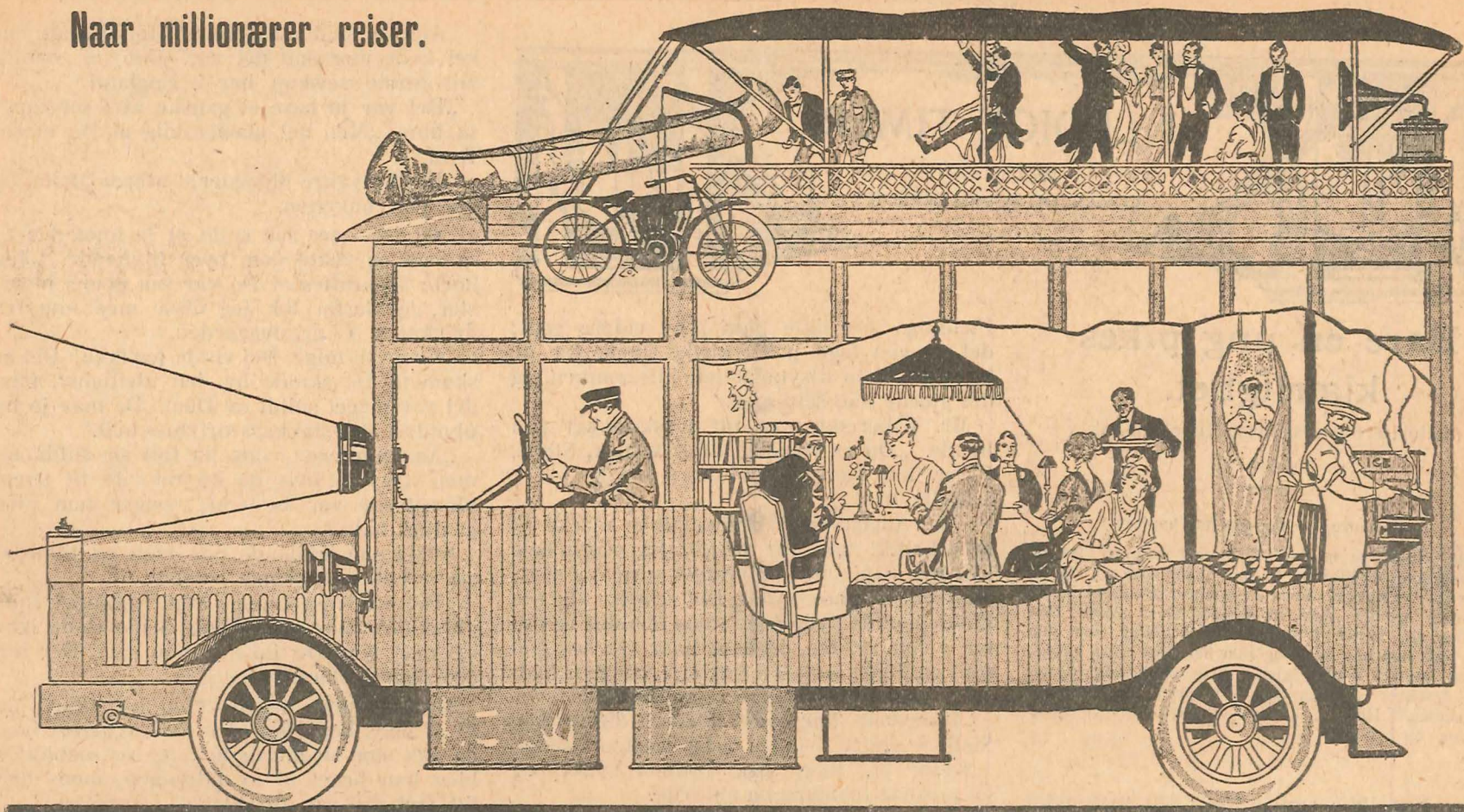
„Blomsterhuset“, gartnerens barakke, vil saaledes bli en hel liten idyl med sit røde pansstenstak og sine hvite kalkpudsede vægger med blomsterkasser og slyngplanter og med rosenrabatter foran. Bygningen opføres efter tegning av arkitekterne Angell & Greve.

Fra Kristiania kunstindustrimuseums jubilæumsutstilling

I anledning av museets firtiarige bestaaen. Den vakre og rikholdige utstilling viser de sidste tre aars erhvervelser, og disse mange ting sammen med museets øvrige indhold, som nu fylder de vældige sale i den store museumsbygning paa hjørnet av St. Olavs gate og Akersgaten, danner i forbindelse med biblioteket og læsesalen m. v. et storslaaet helhetsbillede av, hvad der er opnaadt gjennom de aar, som er gaat siden museet stiftedes den 25. mars 1876. Uagtet firti aar jo ikke er nogen høi alder, saa staar Kristiania kunstindustrimuseum dog som det ældste i sit slags i Skandinavien. Det stiftedes efter initiativ av professor L. Dietrichson, men sjælen i den gavnlige, kulturbærende institution har i alle aar været direktør Grosch, som helt fra første stund av har været den aldrig svigtende, energiske drivkraft i det vældige arbeide, hvis smukke resultater har vundet anerkjendelse langt utenfor Norges grænser. Direktøren, som vi presenterer paa nedenstaaende billede, har gjennom sit monumentale virke gjort sig fortjent til hele nationens tak. — Fot. Skarpmoen.

Naar millionærer reiser.

Farmeren gaar støtt og rolig hensunken i egne tanker bak sin plog. Pludselig fanges hans øine av et underlig syn som dukker op paa landeveien, der skjærer sig gjennom de egne hvor nybyggerne forvandlet præriens græsstepper til frodig kornland. Han vender sig fra ploegen og følger med den mest levende interesse den merkelige fremtoning som nu nærmer sig hans enemerker. I aarenes løp har han set mange forunderlige ting passere forbi derute, men dette er dog allikevel det mest besynderlige. Et amfibium av et hus og en kjempeautomobil er det jo som nærmer sig ham. Idet det underlige kjøretøi passerer faar han saavidt et litet glimt at se av et litet selskap bænket om et bord, en tjener byr om de dampende retter, og selskapet sitter i livlig passiar og nyder maten, som om de var hjemme i sin egen spisestue. Oppe paa taket er der hængt op en motorcykel og en kano, akkurat færdig til at sænkes og tas i bruk. Mere rækker han ikke at se, før den underlige fremtoning har suset forbi ham. Hurtig som den kom, forsvinder den; bare en støvsky viser en kort tid dens bane. Farmeren vender sig igjen hovedrystende til sin plog og gaar videre i sin daglige, ensformige dont. Et pust fra den store, aldrig hvilende verden har møtt ham. Et øieblik til staar han forbauset, saa falder han igjen hen i sine egne lykkelige tanker. To verdener, hver med sin slags lykke, har hat et flygtig møte.

Præsidenten for New Yorks „Motor-Bus Company“, Roland Conklin, bestemte sig til med sin familie at besøke verdensutstillingen i San Francisco. Heri er der i og for sig intet merkelig, det samme har saa mange av verdensbyens matadorer gjort foruten ham. Men hvad der derimot gjør hans reise bemerkelsesværdig er, at han ikke som de andre drog fra New Yorks „Terminal“ med ekspressen vestover eller gik ombord i en luksudampner for at naa sit maal gjennom Panamakanalens jomfruelige vande. Nei, disse reisemaater var ham for trivielle og kjendte. Han vilde vise verden, hvorledes man bør reise, naar man er millionær.

Saa gav han ordre til at der skulde bygges en kjempeautomobil til ham, hvori han med sin familie og to chauffører — ialt otte personer — kunde foreta reisen gjennom Nordamerika fra kyst til kyst saaledes, at selskapet i det store og hele kunde ha hjemmets bekvemmeligheter og luksus uten nogensinde at behøve at søke utenfor automobilen. Yderligere skulde der sørges for at automobilen under reisen kunde møte kritiske situationer, saa at reisen ikke av den grund blev avbrutt. Kjempeautomobilen blev fuldført efter Conklins ønske, og nu var han altsaa med sit selskap paa vei til San Francisco-utstillingen.

La os bese det kjørende hus en aften, mens selskapet har gjort holdt efter en lang dags fængslende fart. Eieren med familie har gaat en

afentur, og mens chaufføerne holder vakt, tilbyr de os elskværdig at vise os vidunderet. Vi gaar bort til automobilens bakside; en av chaufføerne dreier paa et haandtak og straks aapnes en dør, samtidig med at en liten trap falder paa plads. Vor fører gaar i forveien og tænder det elektriske lys overalt; i det samme har vi i et flygtig blik et hovedindtrykk av den lille leilighet — hyggelig og luksuriøs, komplet indtil enkeltheter, saaledes var det første indtrykk, som blev bekræftet efterhaanden som vi saa os nærmere om. Leiligheten faldt i to dele: „kjøkkenet“ og „salonen“, men om begge disse rum maa det sies, at de hadde en forbausende evne til at skifte ham; før vi gik derfra hadde betjeningen gjort alt istand til natten, og da var salon og kjøkken forvandlet til soveværelse og toiletværelse med badrum. — Straks indenfor i „kjøkkenet“ stod der paa høire haand et stort isskap i to avdelinger. Den ene av disse var ovenpaa indrettet som et vaskebasin med speil over og alle slags toiletsaker paa hylder. Den anden avdeling, som var den egentlige isbeholder, rummet 50 kg. is. Disse skaper tjente som opbevaringsrum for alle let fordærlige saker som kjøtt, melk og smør; konserves, krydderier og andre fødevarer, som bedre kunde taale varmen var lagret i skaper, som ovenpaa isbeholderne naadde op til taket. Ved siden av isskapet var det egentlige kjøkken, her fandt man en vask med kaldt og varmt vand, elektrisk ovn og elektriske kokeapparater. — Pladsen tillater bare en flygtig beskrivelse, vi maa derfor videre og bese hvad det første rum yderligere indeholder. Over paa den anden side fanges øiet først av et underlig bord, som straks tiltrækker sig oppmerksomheten. Føreren har set vor undren og kommer til med en forklaring; ved en fiks liten mekanisme forandrer han „bordet“ til en trap som fører op til en lem i taket. Vi staar overfor oppgangen til 2. etage, „verandaen“; foreløbig fortsetter vi dog vor inspektion av 1. etage og gaar videre med undersøkelsen av „kjøkkenet“. Foruten det beskrevne bord er der paa venstre side et stort skap, et vaskerum og endnu et mindre bord, der er indrettet som skrivebord med alle ønskelige skriverrekvisitter; her staar bl. a. ogsaa kamera og fotografirekvisitter. — Vi skal til at gaa ind i „salonen“, da vort øie tilfældig fæster sig i taket og vor forbauselse er stor, da vi deroppe ser en stor bruse til styrtebad, omgitt av gardiner som let kan foldes ut, hvorved der midt i „kjøkkenet“ kan indrettes et styrtebad med kaldt og varmt vand. Paa vor forespørsel om, hvor det nedfaldende vand føres hen, viser vor elskværdige fører os, hvorledes gulvet under styrtten kan omdannes til en beholder ved at en række klaffer trækkes op; midt i beholderen fremkommer der herved et avløp for vandet.

Vi gaar fra kjøkkenet med et indtrykk av at alt er indrettet paa en overmaade praktisk maate; hver stump plads er utnyttet og intet synes at mangle. I motsætning hertil er det første indtrykk av salonen: hygge og smak. Det tre meter

lange rum beherskes først og fremst av tre store sofaer, meget makelige og fylt med puter; desuten er der mindre stoler, borde og en godt fylt bokhylde. Paa et litet bord i et hjørne staar en fonograf med „de nyeste valser“. Betræk, tepper og gardiner saavel som væg og takfarven er valgt med den fineste smak, alt er avstemt smakfuldt og hyggelig. Vi sætter os et øieblik godt i en av de makelige lænestoler og maa indrømme, at vi mer har indtrykk av at være i et hjemms hyggelige kabinet end i en automobil. Tiden til selskapet kommer er imidlertid bliit kort og vor fører ber os om at gaa utenfor, mens han gjør istand til natten. Da vi kommer tilbake finder vi „salonen“ omdannet til soveværelse med seks sovepladser; de tre er gode, rummelige køier, som er hængt op over de første. Hver plads har sin elektriske lampe og der er trukket tette gardiner for vinduene. — Paa vort spørsmål om, hvor de to chauffører sover, viser vor fører os bort til vognens forreste del, hvor chaufføerne har sine særlige rum med to sovepladser.

Endnu er der tid til en liten visit op i 2. etage. Den kan klares i en fart, da leiligheten heroppe væsentlig møbleres nede fra stuen, naar den skal brukes. Man forstaar, at selskapet kan ha god nytte av det store, overdækkede rum heroppe enten som opholdssted paa varme dage eller som soverum i varme nætter. Forut vifter stjernebanneret, og idet vi læner os ut til siden, ser vi en motorcykel og en kano. Skulde det hælde at der indtraf et uheld paa veien med automobilen, kan en av chaufføerne let pr. motorcykel komme i forbindelse med andre mennesker. I det hele maa det sies, at der i forbausende grad er forutset alle muligheter. Under vort besøk i 2. etage fortæller føreren os, hvorledes taket i automobilen tjener som oplagsrum for alle mulige ting. Her har de reisende en stor del av sin bagage, her er vandbeholdere og petroleumstanker, verktoei og ammunition osv. Intet maa mangle, derfor er hver plads utnyttet.

Idet vi skal til at ta avsked med vor elskværdige fører, kommer han til at tænke paa, at han har glemt at vise os den „transportable bro“ og de „transportable skinner“; frem fra automobilens underdel trækker han en veritabel liten bro og nogen lange lerretsstrimler. Skulde automobilen paa en eller anden utflykt bort fra den slagne landevei komme til en liten elv, hvor ingen bro førte over, eller en sandstrækning, hvor hjulene vilde synke ned, vilde altsaa ogsaa disse vanskeligheter være klart i en haandvending. — Fulde av beundring tar vi avsked med vor fører. Vi forstaar at det kan la sig gjøre at reise bekvemt, naar man bare er millionær.

Bare en ung pikes kjærlighet.

(Autorisert oversættelse efter engelsk.)

(Fortsat.)

(Sammendrag av foregaaende kapitler.)

Stella Etheredge er forældreløs og kommer fra en pensjonatskole i Florens til sin onkel maleren James Etheredge i England. Lord Trevorne rider forbi hende paa veien og blir slaat av hendes store ynde. Han fortæller sin søster Lili, som er krøbling, om den vakre pike han har møtt, og hun ber ham reise straks, før han har set hende igjen. Hans mor, lady Wyndward, inviterer en ung dame, Leonore Beauminster, til Wyndward Hall, i haab om at lord Trevorne skal gifte sig med hende.

„Jeg kan ikke smile, Ley. Du maa ikke bli. Hvad godt kan der komme ut av det? Jeg kjender dig jo saa godt. Du blir ikke tilfreds før du har set din Venus igjen, og saa — ak, hvorledes kan hun andet end elske dig? Ley, alt hvad der har været før har faat mig til at smile, fordi jeg visste at det ikke var alvor og at dit hjerte var helt; jeg kunde se ind i dine øine og se glimtet av spøk og latter i deres dyp; men det er ikke saaledes denne gang. Du maa reise. Lov mig det!“

Han blev blek under hendes blik, og det trodsige uttrykk, der saa sjelden kom frem i hendes nærhet, glimtet frem i hans øine og la sig om hans mund.

„Jeg kan ikke love det, Lili,“ sa han.

V.

Et par dage efter de begivenheter som foregik i det foregaaende kapittel sat Stella og hendes onkel ved frokostbordet, og hun moret ham med beskrivelsen av de mennesker, som hadde været tilstede ved et litet selskap, som den foregaaende aften var blitt git av mrs. Hamilton, doktorens hustru.

„Moret du dig?“ spurte han og saa drømmende paa hende.

„Aa ja, meget godt; alle var saa hyggelige. Mrs. Hamilton er en meget elskverdige dame og doktoren var meget snild mot mig. Jeg saa ogsaa presten — mr. Fielding — en meget alvorlig og høitidelig herre. Han sa, at han ikke saa meget til dig, men at han haabet at se mig i kirken.“

Mr. Etheredge klorte sig i hodet og saa meget skyldbemisst ut.

„Det var nok en stikpille til mig, Stella,“ sa han litt angerfuld. „Ser du, jeg gaar ikke saa ofte i kirken. Jeg beslutter saa ofte at gaa, men jeg glemmer i almindelighet tiden, eller jeg gaar omkring paa markene eller inde i skogen og glemmer gudstjenesten og det hele, indtil det er forsent.“

„Men det er meget stygt og ugudelig,“ svarte Stella alvorlig, men med et glimt i sine mørke øine. „Jeg maa nok sørge for din moral likesom for dine maaltider, onkel. — Men for at bli ved selskapet, saa var der ogsaa en mr. Adelstone — en ung mand fra London. Han var helt og holdent aftenens løve. Jeg tror han er en nevø av mr.

Fielding. Jeg likte ham ikke videre godt; det er vist tegn paa daarlig smak, for de beundret ham tilsynelatende allesammen, og det gjorde han selv med.“

Mr. Etheredge saa litt forskrækket paa hende. „Du er virkelig altfor kritisk, Stella. Vi er ikke vant til saa skarp kritik —“

Stella lo.

„Mr. Adelstone la saamen ikke merke til min kritik; han var øiensynlig overmaade tilfreds med alle, allermest med sig selv. Han var vistnok svært fint klædt. Og saa hadde han de nydeligste smaa hænder og føtter i hele verden, og hans haar var saa glat som en Black-and-tan terriers, saa han hadde jo nogen grund til at være tilfreds.“

„Hvorned har han vækket din uvilje, Stella?“ spurte hendes onkel næsten strengt.

Stella lo, men hun rødmet svakt; og hun svarte frimodig og naturlig:

„Onkel, han sa mig komplimenter — og det avsky jeg! Især naar den mand som sier dem gjør det med et selvtilfreds smil, der viser at han tænker mer paa sin egen veltalenhet og sit galanteri end paa den han komplimenterer.“

Den gamle mand saa paa hende.

„Vil du ikke være saa venlig at gjenta for mig hvor gammel du er?“

Hun lo.

„Er jeg for gammelklok, onkel? Naa, bry dig ikke om det. Jeg lover dig at jeg nok skal bli snild.“

Mens hun snakket blev døren aapnet, og mrs. Penfold meldte:

„Mr. Adelstone.“

En ung, høi, mørk, ulastelig klædt mand stod i døren med sin hat i den ene haand og en buket i den anden. Han var ubestridelig en vakker ung mand, skjønt en streng kritiker kanske kunde ha fundet feil ved hans øine, som var litt for smaa og sat litt for nær hverandre, og som kanske ogsaa vilde ha opdaget et litt skummelt, frastøtende træk ved hans mund med de tynde læber; men alt i alt var han absolut en pen mand, og trods hans elegant sittende klær, hans blanke lakstøvler med graa gamasjer, hans hvite hænder med alle ringene, var der et præg av kraft og styrke ved ham; ingen vilde ha mistænkt ham for at være en dumrian eller for at mangle jagttagelsesevne.

Mr. Etheredge saa op med den sedvanlig forvirrede mine, hvorned han altid tok imot sine gjester, men Stella rakte ut haanden med et rolig og selvbevisst smil. Der er allerede meget av kvinden hos en pike paa nitten aar.

„Godmorgen, mr. Adelstone. De kommer netop i rette tid til at faa en kop kaffe.“

„Jeg bør gjøre Dem en undskyldning fordi jeg kommer paa en saa usedvanlig tid,“ svarte han, idet han bøide sig over hendes haand, „men Deres venlige husholderske vilde ikke tillate mig at gaa uten at ha hilst paa Dem. Jeg er ræd for at jeg forstyrrer —“

„Nei, nei, slet ikke,“ mumlet kunstneren. „Vær saa god at ta plads, mr. Adelstone.“

„De er vel ikke træt efter selskapet igaaftes, miss Etheredge,“ sa den unge mand, idet han satte sig.

Hun lo.

„Aldeles ikke. Jeg har netop fortalt onkel hvor morsomt det var. Det var nemlig mit første selskap her i England.“

„Det var jo bare et ganske litet selskap,“ sa han. „Men det glæder mig at De moret Dem.“

„Hvilke vakre blomster!“ utbrøt Stella, og saa paa buketten.

„Vil De være saa snild at ta imot dem?“ sa han og rakte dem over til hende. „Jeg hørte igaaftes at De var saa glad i blomster, og derfor tok jeg disse med mig fra drivhuset i prestegaarden.“

„Er de til mig? Det visste jeg ikke! Det er skam at De skulde ha den uleilighet, men det var meget snildt av Dem. De maa jo ha plyndret det stakkars drivhus helt.“

„Aa, planterne vilde ha følt sig fuldkommen trøstet, hvis de kunde vite til hvem blomsterne var bestemt,“ svarte han med et dypt buk.

Stella saa smilende paa ham og tilkastet sin onkel et skjelmisk sideblik.

„Det var meget pent sagt,“ mumlet hun. „Stakkars blomster! Hvor skade at de ikke vet det! Kan De ikke si dem det? Der findes dog et blomstersprog!“

Mr. Adelstone smilte. Han var ikke vant til at hans komplimenter blev avparert med en saa stor slagfærdighet, og for øieblikket blev han bragt ut av fatningen, mens han litt forlegen saa til siden.

Mr. Etheredge brøt den næsten pinlige taushet.

„Vil De ikke sætte blomsterne i den vassen der, mr. Adelstone, og saa komme og faa litt frokost. De har vel ikke spist frokost endnu?“

Adelstone ventet indtil Stella hadde gjentat indbydelsen, først da trak han sin stol bort til bordet. Hun ringte efter en kop og en tallerken og skjænket en kop kaffe til ham, og han talte med den største ro om de mest likegyldige ting, mens hans skarpe øine fulgte ennver av Stellas yndige bevægelser, og av og til saa han paa hendes nydelige ansigt. Han snakket meget livlig og morsomt.

Mr. Adelstone var en mand som hadde set alt. Han fortalte om sæsonen i London, som netop var aapnet, og Stella sat og hørte paa ham, halvt uforstaaende, halvt interessert; London var et ukjent land for hende, og hele den strøm av fine og fornemme navne, som faldt fra hans læber, var aldeles fremmede for hende.

Saa snakket han med mr. Etheredge om den forestaaende kunstutstilling; det lot til at han kjendte alle de malerier som vilde bli utstillet, og visste hvem av dem vilde vække opsigt og hvilke som ikke vilde gjøre lykke. Saa snakket han igjen til Stella.

„De maa endelig komme til London, miss Etheredge; ingen by i hele verden kan sammenlignes med den, ikke engang Paris eller Rom.“

„Der er ikke megen sandsynlighet for at jeg faar se London for det første. Min onkel reiser ikke ofte dit, skjønt London ligger saa nær — gjør du vel?“

„Nei, nei,“ sa han, „ikke meget ofte.“

„Kanske man bare kan lykønske Dem til det,“ sa mr. Adelstone. „Trods alle Londons lillockelser er jeg dog glad over at komme bort fra byen.“

„Bor De der?“ spurte Stella.

„Ja,“ svarte han, glad over det svake glimt av interesse som laa i hendes øine. „Jeg bor i et av de gamle, lave juristkollegier — jeg er nemlig jurist.“

„Blir De her længe?“ spurte mr. Etheredge med høflig interesse.

Mr. Adelstone betænkte sig litt og saa paa Stella før han svarte:

„Jeg vel ikke. Jeg hadde bestemt mig

til at reise til byen idag, men nu har jeg tat en anden bestemmelse.“

„Ja — det er et deilig veir,“ sa mr. Etheredge. „Det vilde være skam at forlate Wyndward nu for at reise til London.“

„Javist, nu vil jeg meget nødig reise,“ svarte mr. Adelstone, idet hans øine hvilte paa Stella et øieblik. „Tillater De at jeg ser paa Deres malerier?“ tilføiet han.

„Med fornøielse,“ svarte mr. Etheredge.

Jasper Adelstone gik omkring i værelset og betragtet alle malerierne, baade de som hang og de som stod paa gulvet. Imens stod Stella ved vinduet og nynnnet sagte. Pludselig hørte hun ham utstøte et uvilkaarlig utrop, og idet hun vendte sig om, saa hun at han holdt lord Trevornes billede i haanden. Hans ansigt var vendt mot hende, og idet hun vendte sig om opfanget hun et morskt, næsten truende uttryk i det, men det forsvandt da han løftet sine øine og møtte hendes.

„Lord Trevorne!“ sa han med et smil og en svak reisning av øienbrynene. „Et merkelig eksempel paa en kunstners idealitet! Mr. Etheredge har sat lord Trevornes træk paa lerretet, men han har lagt sin egen ideelle poesi i dem —“

„Mener De at det ikke ligner ham?“ spurte Stella.

Mr. Etheredge, som straks efter frokost hadde tat sine pensler og var begyndt at male, var baade blind og døv for alt hvad der foregik omkring ham.

„Nei,“ sa han, idet han saa paa billedet med et koldt smil, „det ligner ham, men — det er flattert. Det har utstyrt ham med en poesi som han aldeles ikke er i besiddelse av.“

„Kjender De ham?“ spurte Stella.

„Hvem kjender ikke ham?“ svarte han, idet hans tynde læber kruset sig til et haanlig smil. „Lord Trevorne har gjort sig selv berømt — jeg hadde nær sagt berygtet —“

En blussende rødme bredte sig over hendes ansigt, men i næste sekund blev det ganske blekt.

„De maa ikke glemme at han ikke er her og ikke kan forsvare sig,“ sa hun hurtig.

„Jeg ber om undskyldning. Jeg visste ikke at han var en ven av Dem,“ sa hun hurtig.

„Lord Trevorne er ikke en ven av mig,“ sa hun rolig.

„Det glæder mig,“ svarte han.

Stellas øine blev forunderlig mørke og dype i sin glans, og rødmen bredte sig igjen over hendes kinder. Han oppfattet straks at han hadde begaaet en dumhet og skyndte sig at gjøre sin feil god igjen.

„Jeg ber Dem meget tilgi, hvis jeg har været for dristig; men i det øieblik tænkte jeg bare paa at De har været en saa kort tid i England, at De umulig kunde kjende de mennesker som er velkjendt av os, og at De saaledes ikke kunde kjende lord Trevornes virkelige karakter.“

Stella bøide alvorlig sit hode. Der var noget i hende som tilskyndet hende til at ta den fremmede mands forsvar; ordet 'beryglet' pinte hende.

„De sa at lord Trevorne var 'beryglet,“ sa hun med et alvorlig smil. „Det er dog vist et allfor sterkt uttryk.“

Han tænkte sig om et øieblik, mens hans øine med et dristig uttryk hvilte paa hendes ansigt.

„Kanske, men jeg er ikke sikker paa det. Jeg tror egentlig ikke at jeg har gjort ham uret ved at benytte det ord om ham. En mand, hvis navn er kjendt over hele landet, maa ha gjort sig bemerket enten ved øndt eller godt, ved klokskap eller daarskap. Lord Trevorne er ikke bekjendt for sin dyd eller sin klokskap. Andet kan jeg ikke si.“

Efter dette hersket der nogen faa minutters taushet.

Jasper Adelstone stod med maleriet i sin haand og saa opmerksomt og skarpt paa Stella. Trods hans ydre ro banket hans hjerte sterkt og urolig. Stellas skjønhed var av denslags, at hun enten straks satte en mands hjerte ibrand eller slet ikke. Mens han iagttok hende banket hans hjerte stormende og hans smaa, stikkende øine glødet; den foregaaende aften hadde han syntes hun var vakker, men denne morgen viste hendes ynde sig for ham i al sin friske renhet og uskyld, og den kritiske verdensmand følte sig opfyldt av rent ukjendte følelser. Han satte maleriet fra sig og nærmet sig hende.

„De aner ikke hvor friske og vakre engene og markene er! Vil De ikke gaa en liten tur med mig ned til elven?“ sa han i den hensigt at overrumple hende, saa hun samtykket, før hun hadde faat tid til at tænke sig om.

„Nei tak, det er umulig,“ svarte hun, idet hun med et smil vendte sig om mot ham. „Jeg maa opfylde mine huslige pligter; det er paa høi tid at jeg begynner med dem.“

Han tok straks sin hat og vendte sig om for at skjule de dype rynker der la sig paa hans pande og vansiret hans ansigt. Saa gik han bort til maleren for at si farvel til ham.

Mr. Etheredge stirret forbauset paa ham; han hadde rent glemt hans nærvær.

„Aa — gaar De? De maa virkelig undskylde min uhøflighet. Men vil De ikke bli og drikke en kop te med os?“

„Mr. Adelstone vil vist helst først spise lunch, onkel,“ sa Stella. „Godmorgen,“ tilføiet hun og rakte den unge mand haanden. „Mange tak for de vakre blomster.“

Han holdt hendes haand i sin saa længe han turde, og forlot saa huset. Halvt ubevisst utstøtte Stella et lettelsens suk.

„En meget elskværdig ung mand, mit kjære barn,“ sa mr. Etheredge uten at ta sine øine fra lerretet. „Han er ogsaa en begavet ung mand. Jeg husker ham som liten gut, og jeg har altid sagt at han vil bli til noget. Man sier at han staar i begrep med at gjøre karriere. Det undrer mig ikke. Jasper —“

„Jasper!“ gjentok Stella. „Det var da et frygtelig navn.“

„Saa — er det frygtelig? Det vet jeg virkelig ikke —“

„Men det vet jeg,“ sa Stella leende. „Naa, men hvad var det du vilde si?“

„At Jasper Adelstone er en av de mænd der sætter sig et bestemt maal og ikke viker før han har naadd det —“

„Det er jo udmerket,“ sa Stella, idet hun aapnet døren. „Men saa vil jeg bare for hans skyld haabe, at han ikke sætter sig det maal at naa solen eller maanen!“

Med en munter latter sprang hun ut i kjøkkenet, hvor mrs. Penfold ventet paa hende med uførdulgt utaalmodighet.

Paa det hvitkurte kjøkkenbord stod materialet til en postei, en ret som Stella, der absolut vilde gjøre nytte, hadde tigget og bedt mrs. Penfold om at lære hende. I begyndelsen hadde husholdersken protestert ivrig.

„De faar bare mel paa Dem, miss, og Deres onkel faar daarlig mave,“ sa hun.

„Men melet kan jeg da vaske av, og onkel kan kan la være en liten stund at spise mine puddinger og posteier. Jeg skal nok spise dem selv, jeg kan godt taale dem,“ hadde Stella erklært, og endelig hadde hun vundet mrs. Penfold for sin sak.

„Jeg var saa ræd for at De hadde gjort det altsammen før jeg kom, men den sorg vilde De vel ikke ha gjort mig — hvad, mrs. Penfold?“ sa Stella, og bandt et nydelig hvitt forklæ paa sig.

„Snak, miss Stella,“ mumlet husholdersken, „det kunde da ikke falde mig ind.“

Stella, som stod med med sin ene haand i melet, løftet den anden, hvori hun holdt kjevlet, i veiret med en teatralsk mine.

„Mrs. Penfold,“ utbrøt hun med en prinsesses mine. „Den kvinde — hvorledes hendes stilling end er — som ikke kan lage en syltetøiommelet eller en epleterte er uværdig til navnet englænderinde! Gi mig syltetøiet — hør, tror De ikke at rabarbra vilde være godt til en forandring? Jeg gad vite om onkel foretrækker syltetøiet eller rabarbra! Jeg vil gaa ind og spørre ham om det.“ Og idet hun slængte fra sig kjevlet — det lyktes mrs. Penfold at gripe det i flugten, før det faldt ned paa gulvet — tørret hun litt av melet av sig og sprang ind i atelieret.

„Onkel — jeg kommer for at forelægge dig det vanskelige problem, enten du vil ha syltetøiet eller rabarbra? Det ene er søtt og vammelt i smaken, men det mætter godt, det andet er friskt og vederkvægende, men litt syr —“

„Hvad ialverden er det du snakker om?“ utbrøt den forvildede maler og stirret paa hende.

„Rabarbra eller syltetøiet? Naa, ædle herre — svar eller dø!“ utbrøt hun med opløftet arm, mens hendes øine lyste, og der la sig et skøieragtig smil om hendes læber.

Mr. Etheredge betragtet hende med hele en kunstners beundring.

„Aa — puddingen!“ utbrøt han saa med gryende forstaaelse, men pludselig stanset han og saa forbi hende og ut i haven.

VI.

Stella hørte skritt paa grusgangen, og da hun vendte sig om for at følge retningen av onkelens blik, saa hun lord Trevornes kraftige skikkelse staa i glassdøren. — Han var klædt i en ridedragt av brun fløiel og i haanden holdt han en pisk, ved hjelp av hvilken han hindret et par faarehunde, en stor broholmer og en terrier, der gjødde som rasende, i at springe ind i værelset.

„Tilbake — tilbake med dig, Viks!“ Da han hadde faat drevet den tilbake, og de store hunde lydige hadde lagt sig ned i gruset, kom han ind.

„Jeg maa be Dem meget om at undskylde,“ sa han, idet han med et buk stanset foran Stella. „Jeg trodde at mr. Etheredge var alene, ellers vilde jeg ikke ha trængt mig saa dristig ind her.“

„Det skal De ikke bry Dem om; det gjør slet ikke noget,“ sa hun saa skjodesløst som mulig, idet hun tydelig følte at hun blev blussende rød, og at hendes øine var nedslaat.

„Gjør det ikke? Har De tilgit mig?“ spurte han og rakte ut sin haand.

Da han kom ind hadde Stella lagt sine hænder paa ryggen med et instinktmæssig ønske om at skjule sine bare armer og melet; men nu rakte hun sin haand et par tommer frem og holdt dem smilende i veiret.

„Jeg kan ikke,“ sa hun.

„Jeg bryr mig ikke om melet,“ sa han leende.

Stella gav ham den ene lillefinger, som han tok og holdt et øieblik, mens hans øine smilende møtte hendes, saa slap han den taus, uten at si en almindelig banal kompliment.

„Det er aldeles haabløst at be Dem om tilgivelse over at jeg forstyrrer Dem, saa jeg vil slet ikke be om det,“ vedblev han, og vendte sig mot mr. Etheredge.

„Hvorledes har De det, lord Trevorne?“ spurte mr. Etheredge og rakte ham sin lange, tynde haand, mens han dog stadig holdt

fast paa sin kjære palet. „Har De været ute for at motionere hundene? De gjør vel ikke noget? — Pas dig, Stella!“ Den unge pike knælte midt mellom dem og gjorde sig gode venner med den store broholmer, hvilket vakte skinsyke hos de andre, der trængte sig om hende og sprang op paa hende.

Lord Trevorne saa sig om og tidde et øieblik, mens hans øine hvilte paa den knælende pike og ikke paa hundene.

„De gjør ikke noget, miss Etheredge,“ sa han saa.

„Jeg er ikke ræd,“ svarte Stella, og vendte sig om mot ham. „Jeg kunde sandelig likesaa godt tænke paa at bite dem, som de tænker paa at bite mig.“

Med disse ord tok hun broholmerens hode og la det i sit fang, hvor det blev liggende, mens den store hund saa ydmyg op paa hende og slikket hendes haand.

„Bevares, det er jo en hel flok!“ utbrøt mr. Etheredge, som nok likte hunde — men mest paa lerretet.

„Jeg burde ikke ha tat dem med mig,“ mumlet lord Trevorne, „men jeg forsikrer Dem, de er aldeles rolige og gjør ingen ulykke. De maa endelig vedbli at male, ellers tror jeg at jeg kommer til uleilighet.“

„Vil De ikke sitte ned?“ sa Etheredge, og pekte paa en stol.

„Jeg er kommet for at be Dem om en tjeneste,“ svarte lord Trevorne, idet han med en hoderysten avsløt at sætte sig ned. „Jeg vilde bare be Dem om at male et litet billede til mig. De kjender jo den aapne plads i skogen, som vender ut mot den lille ø? Den vil jeg saa gjerne ha malet.“

„Jeg beklager —“ begyndte kunstneren. Lord Trevorne avbrøt ham venlig.

„Har De ikke set den nylig? Det er den nydeligste flek ved hele elven. Fra elven strækker de grønne trær sig opover bakkerne. Paa den aapne plads mellom trærne vokser primulaer som et gyldent teppe. Jeg saa to isfugler komme flyvende over pladsen imorges og mens jeg stod og saa paa det vakre syn kom jeg til at tænke paa hvor vakkert De vilde sætte det paa lerretet. Tænk Dem — de lysegrønne trær, den gyldne forgrund, den blaa himmel over det hele, og gjenspeilingen i elven, som strækker sig nedenunder.“

Mr. Etheredge holdt op at arbeide, for at lytte, og Stella, som knælte ute hos hundene, lyttet ogsaa. For hende lød lord Trevornes stemme som den herligste musik. Hun saa det billede han skildret saa tydelig for sig, og ordenes og stemmens musik fik hendes hjertes strenge til at dirre.

„De utnaler det meget pent, meget fristende,“ sa Etheredge. „De er en mester i at uttrykke Dem, Leycester, men jeg er urokelig som en klippe. Deres veltalighet er ganske spildt; det er ingen paavirkelig mand De snakker til. Jeg, James Etheredge, er for tiden helt optat av dette maleri — det har tat mig selv, min sjæl og mine tanker.“

„De vil altsaa ikke gjøre det?“

„Nei, jeg vil ikke,“ svarte den gamle mand med et smil. „Hvis det hadde været nogen anden end Dem, vilde jeg ha kommet med undskyldninger og ha skjult mit avslag under forskjellige paaskud. Men for Dem er et simpelt og likefremt 'nei' tilstrækkelig.“

„Det var skade,“ sa lord Trevorne, og vendte sig bort. „Jeg vilde ha foræret det til min søster Lilian.“

Den gamle mand la fra sig sin pensel og vendte sig mot ham.

„Hvorfor sa De ikke det straks?“ spurte han.

„Jeg vilde se om De vilde gjøre noget for mig — for min egen skyld!“ svarte lord Trevorne naivt.

„Naar lady Lilian skal ha det,“ sa Etheredge, „saa vil jeg naturligvis gjøre det.“

„Jeg takker Dem ikke,“ svarte Leycester. „Jeg har ikke noget at takke Dem for. Hun maa takke Dem. Naar vil De begynde —“

„I næste uke — i næste maaned —“

„Nei, nei, nu straks!“ avbrøt Leycester ham og strakte sin haand ut med en bevægelse som vakte Stellas opmerksomhet ved sin ukunstlede ynde.

„Tænkte jeg det ikke! Med Dem skal det altid være straks — akkurat med det samme.“

„Vaaren venter ikke paa Dem! Det lysegrønne løv vil forandre sig, meget langsomt men sikkert, som man sier; om en uke vil det hele se ganske anderledes ut og ikke være paa langtnær saa vakkert. Vil De ikke begynde straks?“

Mr. Etheredge saa sig om med komisk fortvilelse, saa lo han.

„Hvor længe kan det vare?“

„Nogen faa timer!“

„Men alle tingene skal jo bæres dit ned —“

Leycester gik bort til det gammeldagse skap.

„Jeg skal bære det altsammen og Dem med i tilgift, hvis det skal være.“ Men saa stanset han pludselig og vendte sig mot Stella. „Jeg maa be om undskyldning — jeg forsynder mig hele tiden! Jeg glemte at der er kommet en ledende aand i huset — jeg er saa vant til at ta mig friheter med Deres onkels eiendele! Jeg vet hvor alle saker er —“

„Da vet De mer end min onkel selv!“ sa Stella smilende. „De skal slet ikke gjøre undskyldninger overfor mig.“

„De tillater altsaa?“ spurte han, idet han aapnet skapet og tok en skissebok og en malerkasse ut av det. Saa tok han en feltstol, som stod i en krok i værelset mellom forskjellige saker, slog den sammen og belaget sig paa at gaa.

Mr. Etheredge iagttok litt slukøret disse forberedelser, men idet han indsa at indvendinger var unyttig mumlet han:

„Stella, hvor er min hat? Jeg maa vel sagtens gaa med.“

Leycester stod og saa paa Stella med et ivrig, spørrende blik.

„Jeg har gaat saa vidt, at jeg fristes til at gaa videre. Vil ikke De gaa med?“

Det gav et sæt i Stella og der kom et glimt i hendes øine, men saa strakte hun leende sine hænder ut.

„Jeg holder paa at lage pudding,“ svarte hun.

„Hvis De visste hvor vakker morgenen er — hvor prægtig elven tar sig ut — saa vilde De la pudding være pudding —“

Stella rystet paa hodet.

„Jeg er meget lei over det — men jeg kan virkelig ikke.“

„Jeg er meget lei for det,“ sa han naturlig. „Nu har jeg jo ellers faat min vilje! Jeg trodde De vilde følge med — er De virkelig urokelig?“

„Jeg vil ikke for alt i verden gaa fra pudding!“ svarte Stella med spøkende alvor.

„Nuvel — vil De ikke følge med naar puddingen er færdig? — Se —“ han tok hendes haand og trak hende ivrig bort til vinduet, idet han pekte ut med sin pisk — „se, der er stedet! Det er ikke langt herfra — bare tversover markerne og gjennom den første grind. Vil De komme?“

„Ja, jeg skal komme,“ hvisket hun.

Han bøide hodet, ropte paa hundene, og fulgte efter mr. Etheredge, som var gaat i forveien.

Stella stod et øieblik og saa efter ham, saa gik hun igjen ut i kjøkkenet for at lage pudding. Hun fuldendte sit arbeide i taus-

het og gik saa op og tok paa sig sin hat. Da hun gik ut av huset og nedover veien, kom broholmeren sturtende mot hende, og i næste øieblik saa hun lord Trevorne i nogen avstand.

„De blev hurtig færdig!“ sa han da hun kom bort til ham. „Jeg trodde det tok umadelig lang tid at tilberede en pudding!“

„Har De ventet paa mig?“ spurte hun og saa op paa ham.

„Nei,“ svarte han rolig, „jeg gik tilbake. Jeg likte ikke at De skulde gaa alene. Er De vond for det?“

„Nei, det var pent av Dem at komme og hente mig,“ svarte hun naturlig. Kjærlighetens glans var ifærd med at sænke sig over hende; blindt, uimotstaaelig bevæget hun sig henimot den skjæbne guderne hadde bestemt for hende.

VII.

Lord Trevorne og Stella Etheredge gik ved siden av hverandre over markerne; lerkene svang sig høit op i luften med sine jublende triller; elven løp sagte mumlende ut mot havet, de grønne trær rystet sit fine løv i den svake vind, og foran dem laa Wyndward Halls store, mægtige bygninger.

Pludselig begyndte lord Trevorne at snakke, saa pludselig, at Stella, som hadde været hensunket i tanker om ham, skyldbevisst for sammen.

„Jeg har tænkt meget paa,“ sa Leycester, „hvorledes mr. Etheredge egentlig tar den forandring som Deres nærvær i huset maa medføre.“

„Han bærer det med en merkelig resignation,“ svarte hun smilende. Saa tilføiet hun med lavere stemme: „Han er meget snild mot mig.“

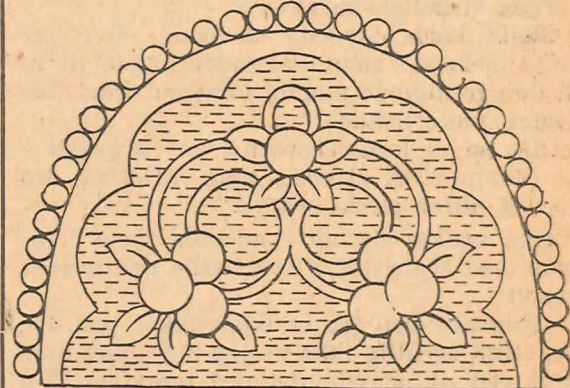
„Hvorledes kan han andet,“ var det rolige svar. „Jeg mener, det vilde være umulig for ham at være andet end snild og venlig mot enhver levende skabning. Jeg har kjendt ham fra jeg var gut. Han har altid været den samme som nu — har alltid levet sit eget drømmeliv. Undres om han ikke anser Dem for en drøm?“

„Det maa da være en meget solid og haandgrikelig drøm!“ svarte Stella leende. „Og en som varer hele dagen!“

2det haandarbeide.

Tevarmer med blaat broderi paa hvitt vaffelstof.

Med blaat garn i 2 kulører syr man det lette broderi. Alle konturer syes med kontursting av den mørkeste blaa, og bunden gjennomtrækkes i vandrette rader med den lysere blaa. Ringene i kanten sys med mørkeblaa knaphulsting om garnringer, som er knapt 2 cm. i diameter. Bare broderi paa den forreste del. Tevarmeren er 27 cm. høi, 38 cm. bred.

Materiale: Paategnet vaffelstof, garn (ogsaa til ringene), pris kr. 2.00. Vat og satin til for, pris kr. 1.35.

Bestillingsseddel findes i Raadgiveren paa side 3.

„Hvorledes liker De selv denne forandring — dette rolige liv i dalen her? Er De ikke allerede kjed av det? Længter De ikke efter al den livlighet De har forlatt?“

„Jeg har ikke været vant til livlighet eller glæde,“ sa hun og saa op paa ham. „Jeg forlot en uhyggelig, frygtelig skole, som ikke lignet et hjem mer end Saharas ørken ligner denne vakre dal! Jeg var tilmode som om jeg var kommet til paradiset da jeg kom hit — og jeg, som hadde begyndt at tro at jeg stod ganske alene i verden og slet ikke var til nogen nytte, følte pludselig at jeg dog hadde en ven at elske —“

Hun stanset, og idet han kastet et blik paa hendes sorte livbelte, sa han med bløt stemme:

„De maa undskylde mig. Vil De tilgi mig? Jeg visste ikke —“

„Nei hvorledes skulde De vite det?“ svarte hun med et smil. „Ja, jeg er alene i verden. Min far er død.“

Der blev et øieblikks taushet, saa tilføiet Stella:

„Ja, her er det som i paradiset! Jeg ante ikke at England var saaledes — jeg har altid hørt det benævne som taakens land.“

„De har ikke set England en novemberaften,“ svarte han leende. „De fleste utændinger kommer til England og tar ind paa et hotel i West End, og dømmer hele landet efter London — de færreste kommer saa langt som hit. Har De været i London?“

„Jeg har reist gjennom den. Men igaar aftes hørte jeg meget om London.“

„Jasaa?“ spurte han interessert. „Igaar aftes?“

„Ja, hos Mrs. Hamiltons. Hun var saa elskværdig at be mig til et aftensskap, og en av gjesterne, Mr. Adelstone, gjorde sig megen umake for at skildre Londons herligheter for mig.“

Lord Trevorne tænkte sig om et øieblik.

„Adelstone — Adelstone — ham kjender jeg ikke.“

„Da kjender han Dem,“ svarte hun, uten at tænke over hvad hun sa.

„Jasaa? Jeg kan ikke huske ham. Aa jo — vent litt — er han ikke en slegtning av pastor Fielding?“

„Jo, det er hans nevø,“ svarte Stella med en svak rødme, som ikke undgik Leycesters oppmerksomhet.

„Nu husker jeg ham,“ sa han — „en høi, tynd, mørk ung mand. Han er vist jurist. Ja, nu husker jeg ham. Saa han fortalte Dem om London?“

„Ja,“ svarte Stella. Hun husket den samtale hun hadde hadt med Adelstone for faa timer siden, og hendes rødme blev dybere. „Han er meget livlig og kjender alt godt, og han tok sig elskværdig av min uvidenhet. Jeg var ham meget taknemlig.“

Der var noget i hendes stemme som fik ham til at se spørrende paa hende.

„Jeg tror,“ sa han, „at det er let at vinde Deres taknemlighet.“

„Aa nei,“ svarte hun, „jeg er en meget utaknemlig skabning. — Men der sitter jo onkel!“ tilføiet hun hurtig, for at lede samtalen hen paa andre ting.

„Ja,“ svarte Leycester og saa op. „Han er allerede fordypet i sit arbeide. Jeg trodde ikke jeg hadde faat hans samtykke. Det var min søsters navn som gjorde underverket.“

„Han er meget glad i Deres søster,“ mumlet Stella tankefull.

„Har han talt til Dem om hende?“ spurte han og iagttok hende oppmerksomt.

„Ja, Han fortalte mig om hende da jeg spurte ham hvis eiendom det var som laa paa hant østerrøden av de 80 uædte hæl øddo paa han omtalte Deres søster, forstod jeg

at han holdt meget av hende. Hun heter Lilian — ikke sandt?“

„Ja — Lilian,“ gjentok han med en øm klang i sin stemme. „Alle som kjender hende elsker hende. Maleriet er til hende, og jeg tror det vil glæde hende mer end — end — ja, hvad skal jeg si? Hvad pleier kvinder at holde mest av?“

„Er det ikke diamanter?“ spurte Stella leende.

„Er De glad i diamanter?“ spurte han. „Det tror jeg egentlig ikke.“

„Hvorfor ikke?“ svarte hun. „Hvorfor skulde jeg ikke ha mit kjøns tilbøieligheter? Ja, jeg liker diamanter meget godt. Jeg er glad i alt hvad der er vakkert, kostbart og sjeldent. Jeg var engang paa et bal i Florens —“

Han saa paa hende.

„Jeg saa bare paa det!“ vedblev hun. „Jeg var for ung til at delta i det. De tok mig med op paa et galleri, hvorfra jeg kunde overse den store sal, og der saa jeg damer i vakre toiletter og med straalende diamanter, og dengang tænkte jeg, at jeg vilde gi alt i verden for at komme til at se ut som en av dem. Den tanke ødela hele fornøielsen for mig. Jeg husker, jeg gik graatende bort; ser De, det var saa mørkt og ensomt deroppe paa galleriet, og jeg følte mig saa grænseløs liten og ubetydelig.“

„Er De klokere nu?“ spurte han smilende.

„Ikke en smule!“ svarte hun. „Nu vilde jeg endnu nødigere end før spærres inde paa et mørkt galleri, og se paa de andre mere sig! Vidner ikke denne tilstaaelse om en misundelig, ugudelig karakter?“

„Jovist,“ sa han, idet et eiendommeligt smil la sig om hans mørke barter. „Jeg føler mig berettiget til at tro alt mulig ondt om Dem!“

Med disse ord aapnet han porten, og holdt hundene tilbake med skaffet av sin ridepisk.

„La mig bli kvit de hundene, Leycester!“ utbrøt kunstneren og saa op fra lerretet.

„Naa, Stella, har du tilberedt din gift?“

„Ja, onkel,“ sa hun, og saa over hans skulder.

„Hvorledes gaar det?“ spurte lord Trevorne.

„Meget godt!“ brummet den gamle mand. „Bedre end det vil gaa nu, siden dere er kommet for at pusle rundt om mig —“

„Et tydelig vink om, at vort selskap ikke vækker særlig glæde, miss Etheredge! Skal vi trække os litt tilbake?“

„Det er onkels maate at be os om at bli,“ sa Stella og satte i græsset.

Leycester sendte hundene bort og kastet sig ved hendes føtter. „Har jeg overdrevet?“ spurte han og pekte med piskens utover landskapet.

„Nei, aldeles ikke,“ svarte Stella. „Det er vakkert — bedaarende — det er alt hvad man kan si.“

„Jeg skulde ønske De hadde været tilfreds med at si det og ikke absolut ha faat mig til at male det,“ sa Mr. Etheredge.

„Nu vil vi ikke høre paa flere ubehageligheter — vil vi vel, miss Etheredge?“ sa Leycester og sprang op. „Skal vi ikke gaa ned til elven og plukke blomster? Min baat ligger dernede.“

De gikk sammen ned til elvebredden. Leycester hjalp Stella ned i baaten, og la nogen puter omhyggelig tilrette for hende. Saa tok han aarene og støtte fra land.

Solen skinte varmt og straalende paa dem mens han rodde langsomt over elven, gjennom det gyldent skinnende vand. Solstraaerne fikk Stellas haar til at lyse som flytende guld.

Intet under at Leycesters øine hvilte betat og beundrende paa hende, som han sat

der like overfor hende i baaten. For ham var skjønhet en av de faa ting i verden, det var værd at leve for.

Ubevisst om hans beundrende blik lænet Stella sig tilbake med øinene fæstet paa vandet. I taushet brukte han aarerne lydlost og langsomt; han vilde ikke tale og derved bryte den forunderlige fortryllelse. Da han nu saa paa hende husket han den skildring han hadde git sin søster av hende. „Men hun er meget penere! Hvor hun er hensunken i sine egne tanker! Hun har rent glemt min nærværelse — glemt alt omkring sig! Aa — kunde man vække kjærligheten i hende! Men nei, det vilde være grusomt — grusomt — men dog — at se den ømme kjærlighetsglans i disse øine — at se disse læber skjælvende under varme kjærlighetsord — hvilken fryd! Det vilde være erstatning for alt hvad en mand kunde lide — om han end skulde dø i neste øieblik — bare se disse øine smile til sig — se disse læber rækkes ham til kys —“

De var begge saa fordypet i deres egne tanker, at det gav et sæt i dem da baaten støtte mot bredden.

„Allerede!“ mumlet Stella. „Aa, hvor deilig det er! Jeg tror jeg drømte —“

„Jeg vet at jeg gjorde det!“ sa han med skjult betydning, idet han reiste sig op og rakte ut sin haand, for at hjelpe hende op. Men Stella hoppet let iland, uten at ta imot den.

Han bandt baaten fast og fulgte efter hende. Hun laa allerede paaknæ og plukket gule anemoner. Uten at si et ord fulgte han hendes eksempel. Undertiden var de saa nær hverandre, at hun følte hans aande bevæge hendes haar, saa nær, at deres hænder næsten møttes. Tilslutt sank hun leende om paa den bløte mose, og idet hun pekte paa sin hat, som var full av vaarblomster, sa hun:

„For en ubarmhjertig plyndring! Nu maa De ikke plukke flere — det er synd!“

„Har De virkelig nok?“ spurte han. „Her er jo i millionvis — De behøver virkelig ikke at betænke Dem paa at plukke av dem.“

„Nei, nei, ikke flere!“ sa hun. „Jeg føler mig allerede rent brødebetyngt.“

Han saa paa den haandfull han hadde plukket, og ved at se paa ham begyndte hun at le.

„De vet nok ikke hvad De skal gjøre med de blomster De har, og allikevel vil De at vi skal plukke flere. Se her, De kan binde dem i bundter.“

Hun samlet blomsterne sammen i bundter og bandt dem sammen med lange græsstraa; han forsøkte at gjøre det samme, men skjønt hans hænder var hvite og slanke var de dog ikke saa nethændte som hendes, saa det endte med at han rakte sin bundt bort til hende.

„De maa binde dem sammen,“ sa han.

Hun lo og slynget græsstraaet om den, men det gikk istykker og blomsterne faldt som gylden regn nedover dem. Begge grep efter dem, og derved møttes deres hænder.

Straks lo Stella, men latteren døde snart bort.

„Nu maa jeg gaa,“ sa hun og sprang op. „Onkel kan vist ikke forstaa hvor jeg er gaat hen.“

Mens hun snakket saa hun med næsten ængstelig iver henimot elven.

Uten at si et ord hjalp han hende med at samle op blomsterne; saa rakte han sin haand ut for at hjelpe hende op, og saa gikk de sammen ned til elven.

VIII.

Netop da Leycester og Stella kom ned til elvebredden — Stella belavet sig allerede paa at hoppe ut i baaten — hørte de lyden av bjelder, og da Stella løftet op hodet saa hun en liten ponyvogn, trukket av to lysegule ponyer, komme bortover veien; det var sæletøiets bjelder som hadde tiltrukket sig hendes opmerksomhet.

Ponyerne gik i jevnt trav, og Stella saa at ponyvognen blev kjørt av en kusk i mørkebrunt livré; men i næste øieblik blev hendes opmerksomhet helt beslaglagt av den unge dame som sat ved siden av ham. Hun var saa fin og skjær og saa saa æterisk ut, at Stella stod ganske fortryllet. Den unge dame holdt en bok i haanden, men hun læste ikke. Hun holdt saa løst paa boken, at den faldt ut av hendes haand, da ponyvognen kom op paa toppen av bakken, der hadde skjult Stella. Hun gav et utrop, og idet Stella fulgte en av sine pludselige indskydelser skyndte hun sig op paa bakken, tok boken og rakte den til den unge dame.

Hun kom saa pludselig tilsyne, at det gav et litet sæt i lady Lilian, et øieblik bredte der sig en svak rødme over hendes bleke ansigt. Og endog efter at denne rødme var forsvundet blev hun sittende maalløs med et uttryk av aapen og oprigtig beundring i sine øine.

„Aa tak, mange tak!“ utbrøt hun saa. „Hvor snildt av Dem! Det var saa klodset av mig al miste den. Men hvor er De kommet fra? Er De faldt ned fra skyerne?“

Hun saa stadig beundrende paa den nydelige unge pike, der saa pludselig hadde vist sig for hende.

„Akkurat det motsatte!“ sa Stella med sit aapne smil. „Jeg stod ved baaten dernede ved bredden.“

„Aa — jeg saa Dem ikke. Hvilke nydelige anemoner! Har De plukket dem oppe paa skrænterne?“ tilføiet hun med et svakt suk.

„Ja. Vil De ha dem?“

„Aa nei, nei, jeg vil ikke ta dem fra Dem.“

„Men jeg har netop stjaalet dem, saa jeg har ikke mer ret til dem end De!“ sa Stella smilende. „Vil De ikke ta dem?“

„Jo tak, hvis De virkelig vil gi mig dem og vil gjøre Dem uleilighet med at plukke nogen nye til Dem selv,“ sa Lilian.

Der indtraadte en pause. I nærheten av dem — uset av Lilian og glemt av Stella — stod lord Trevorne. Han stod og ventet og iagttok dem med et underlig smil. Han kunde læse uttrykket i sin søsters øine — hun længtet efter at faa vite noget mer om denne vakre pike, der som et syn var dukket op foran hende.

„Er De ikke fremmed her?“ spurte lady Lilian med en svak rødme. „Jeg mener — bor De her?“

„Ja,“ svarte Stella og pekte paa det lille hus ute paa engen.

Lady Lilian for let sammen, mens lord Trevorne nu grep leiligheten og gik rolig bort til ponyvognen.

„Leycester!“ utbrøt Lilian overrasket.

Han saa ind i hendes øine med et eiddommelig, betagende, uimotstaelig smil.

Det var som om han sa: „Var det ikke det jeg sa? Kan du vel motstaa hende?“ Men høit sa han:

„Maa jeg nu efter alle formens regler foreta præsentationen? Det er miss Etheredge, det er min søster Lilian.“

„Det glæder mig meget at se Dem,“ sa Lilian, og rakte sin haand ut mot Stella.

Stella tok den tynde, hvite haand og holdt den et øieblik i sin. Lady Lilian saa fra den ene til den anden, og Leycester uttydet straks hendes blik.

„Miss Etheredge har vaaget sig ut paa vandet med mig,“ forklarte han. „Vi rodde nedover for at plukke blomster, mens mr. Etheredge sitter derborte og maler.“ Han pekte med haanden over paa den anden side av elven.

„Aa ja, jeg kan se ham,“ svarte Lilian. „Han maler. Er han ikke svært flink? Hvor stolt De maa være av ham! — Deres onkel og jeg er gamle venner,“ vedblev hun. „Undertiden naar — naar jeg føler mig friskere og sterkere — besøker jeg ham, og tilbringer en hel eftermiddag mellem hans malerier. Han er altid saa elskværdig og taalmodig, og forklarer mig alt saa nøie. Men da jeg for øieblikket ikke er istand til at komme til Dem, vil De kanskje komme til mig — ikke sandt?“

Der blev et øiebliks taushet. Leycester stod og saa utover elven og ventet paa Stellas svar.

„Det skal glæde mig meget,“ sa Stella, og Leycester trak et lettelsens suk.

Lady Lilian gav kusken et tegn, og straks satte han ponyerne i bevegelse.

„Farvel,“ sa hun. „Farvel!“ Saa bøide hun sig ut av vognen og ropte med sin lave, melodiske stemme, der var som et ekko av hendes brors: „Det er sandt, Leycester — Leonore er kommet!“

„Naa, er hun det!“ sa Leycester og løftet sin hat. „Farvel, Lilian!“

Stella stod et øieblik og saa efter vognen. Merkelig nok lød de sidste ord saa underlig sterkt og ettertrykkelig i hendes ører. „Leonore er kommet!“ Hun grep sig i at gjenta disse ord i sit stille sind. Men saa besindet hun sig og vendte sig hurtig om mot lord Trevorne.

„Hvor vakker hun er!“ utbrøt hun næsten hviskende.

Han saa paa hende med et uttryk av taknemlighet i sine veltalende øine.

„Ja — og jeg er saa glad, saa glad i hende. Nu maa De vente til jeg har plukket nogen flere blomster.“

Stella stod helt hensunken i tanker, mens han skyndte sig opover bakken. Det pludselige møte med denne feagtige unge pike hadde fylt hende med mange underlige tanker. Nu forstod hun at rang og rigdom ikke var nok til jordisk lykke.

Hun var saa hensunken i sine betragtninger at hun ikke hørte lyden av en hest, som kom henover veien, skjønt den kom i sterkt trav. Lord Trevornes ører var imidlertid skarper eller mer aarvaakne, for han opfanget straks lyden, og vendte sig netop om i rette tid til at se en stor, rødbrun hest, re-

det av en høi, tynd, mørk ung mand, like ved Stella, som stod med ryggen til den. Med et undertrykt utrop slap han blomsterne, styrtet bort mellem hende og hesten, og idet han grep tøilerne med begge hender, kastet han med voldsom kraft dyret tilside. Rytteren, som hadde stirret utover elven, blev saa bestyrtet og forfjamset, at han blev kastet av sadlen, da hesten forskræmt reiste sig paa bakkenene.

Forskrækket over støien vendte Stella sig om og sprang tilside. Slik var de gruppert. Lord Trevorne holdt endnu tøilerne fast med et jernhardt grep, mens rytteren laa paa jorden. Han laa stille, men bare et øieblik, saa sprang han op og vendte sig mot lord Trevorne. Det var Jasper Adelstone. Hans ansigt var likblekt og dannet en merkelig kontrast til hans smaa, stikkende øine, der var sorte som kul.

„Hvad skal dette bety?“ skrek han rasende, og halvt ubevisst løftet han sin ridepisk.

Men det var det værste han kunde ha gjort; for det var alt hvad der behøvedes for at vække de onde dæmoner i lord Trevornes bryst. I løpet av et sekund hadde Leycester grepet den løftede arm og pisken, og idet han kastet dens eier til jorden, brak han piskens tvers over og kastet den i hodet paa ham. Det blev altsammen gjort i løpet av et sekund. Det hadde været umulig for Stella at hindre det; men nu sprang hun mellem dem.

„Lord Trevorne,“ utbrøt hun blek og forfærdet, idet hun saa ind i hans hvite, av vrede fortrukne ansigt, der i dette øieblik hadde mistet al sin skjønhed, „lord Trevorne —“

Ved lyden av hendes bedende, indtrængende, bebreidende stemme gik der en skjælven gjennom ham; hans haand faldt ned til siden, og mens han stadig med et jernfast grep holdt fast paa den steilende, skræmte hest, stod han ydmyg foran hende. Ikke saaledes med Jasper Adelstone. Med en langsom, snikende bevegelse reiste han sig op, rystet paa sig og stirret paa sin motstander.

„Det skal De komme til at staa til ansvar for, lord Trevorne,“ fremstøtte han.

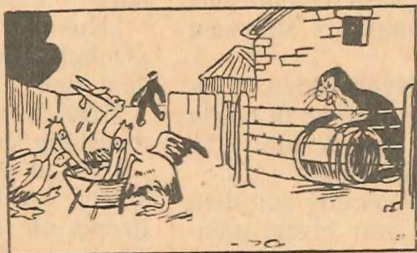
„Hvad for noget? Er det alt hvad De har at si?“ utbrøt lord Trevorne, hvis vrede igjen bruste op ved tonen i den andens stemme. „Vet De da ikke, elendige, at De nær hadde redet denne dame overende — ja redet over hende? Staa til ansvar for det! Hvorledes vaager De —“ mens han talte løftet han sin arm; men Stella, som hadde iagttat ham nøie og var paa sin post, slyngtet sine armer om hans, hvis muskler var spændte og tykke som jernbaand. Han gjenvandt straks fatningen. „Vær ikke ræd,“ mumlet han, „jeg skal ikke gjøre ham noget. „Nei, nei. — Stig op, sir, og skynd Dem bort fra mine øine,“ vedblev han og pekte paa hesten. „Men nei — ikke før De har bedt denne dame om forladelse.“

„Nei, nei!“ utbrøt Stella.

(Fortsættes.)

Pelikanerne skulde ha mat, og sælhunden stod og var forfærdelig misundelig. Den hadde netop faat, men det er jo en bekjendt sak, at sælhunde er forslukne.

Pelikanerne stod rigtig og delikaterte sig, mens sælhunden — som engang hadde optraadt i et sirkus — la onde raad.

Og dens snedighet lyktes bare altfor godt. Den rullet tøndene bort under pigtraaden og krøp uskadt gjennem den, mens pelikanerne tok flugten.

Da dyrepasseren kom tilbake blev han saa forfærdet, at haarene reiste sig paa hans hode, saa hatten for av.

Prinsessen og heksen.

Et engelsk eventyr.

„Saa barn, nu op og iseng,“ sa den nye barnefrøken, „frøken Helene“ het hun.

„Men vi faar vel en historie,“ sa Flora.

„En ganske liten,“ sa Robert.

„Du lovet det,“ sa lille Ellen.

„Ja, hvad man lover maa man holde,“ sa frøken Helene, „men saa op, iseng litt fort.“

Og saa fortalte hun:

— — — Der var engang en styg heks, som hadde stjaalet en nydelig ung prinsesse og spærret hende inde i et magisk hus.

Dette hus var meget stort og stod tæt op til den kongelige park og det kongelige slot, saa prinsessens far og mor undertiden kunde se sin datter komme bort til et av trolldusets vinduer og vinke til dem.

En gang hver maaned kom heksen ind til kongen.

„Jeg kommer ikke, fordi jeg har lyst til det,“ sa hun, „jeg kommer fordi jeg er tvungen til det. Hvis du kan gjette hvor mange værelser der er i mit hus, saa skal du faa din prinsesse igjen.“

Saa lot kongen alle de kloke folk i sit rike tilkalde for at de skulde hjelpe ham med at gjette.

Han hadde bare lov til at gjette en gang hver maaned, og de kloke mænd spekulerte længe iforveien paa, hvilket tal de skulde nævne denne gang.

Men de gjettet feil hver eneste gang.

Der var nu det merkelige ved heksehuse, at det forandret utseende hver maaned. Undertiden hadde det tre etager og undertiden fem. Det kunde ogsaa hende, at det var ganske lavt og bare hadde et vindu paa hver side av døren, og nogen ganger var det likesaa langt som en gate.

Saa det var meget vanskelig at gjette, synes dere ikke?

Tilslidst blev den stakkars konge træt av alle disse feiltagelser, og saa sendte han herolder utover hele sit land.

Alle steder sa herolderne det samme, og det de sa var dette:

„Hvis nogen ung mand kan opgi det rigtige antal av værelser i heksehuse, saa at prinsessen kan bli fri, skal han gifte sig med prinsessen og bli kongens næstemand. Men hvis han gjetter feil, saa skal han sættes i fængsel og leve av vand og brød i otte og firti aar!“

Det var et stort vovestykke, men der var meget at vinde, og mange prøvet det. Men alle gjettet feil og maatte gaa i fængsel.

Og det værste ved det var at heksen hvert øieblik kikket gjennom fængselsvinduet og haante dem.

Saa hændte det en dag, at en ung bondegut som het Erik kom forbi heksehuse og saa den nydelige prinsesse staa ved vinduet. Og at se hende og elske hende var for Erik et og det samme.

Saa gik han bort til kongens parkvogter og spurte:

„Hvem er den nydelige unge dame i huset derover, og hvorfor ser hun saa bedrøvet ut?“

„Det er jo kongens datter,“ sa manden, „og hun er fange i heksehuse.“

„Hvorfor sender ikke kongen sine soldater ut og befri hende?“ spurte Erik.

Manden stirret forbauset paa ham.

„Du er nok ikke rigtig klok,“ sa han, „tror du heksen vil finde sig i det? Hun vilde naturligvis pudse sin drage paa soldaterne og la den sluke dem, og hun vilde forhekse kongen og gjøre hans skjeg grønt.“

„Men er der da ikke nogen anden maate, hvorpaa prinsessen kan befries?“ spurte Erik.

„Aa jo,“ sa parkvogteren, og saa fortalte han Erik, hvad der var at gjøre.

Den unge bondegut fik straks lyst til at prøve.

„Det har jeg lyst til at forsøke at gjette,“ sa han.

„Du kan være dum nok til det,“ sa parkvogteren, „det sitter allerede seks i taarnet og nyder sit vand og brød, naar du kommer til, blir der syv, og at du kommer dit er likesaa sikkert som du allerede var der.“

Men Erik var ikke til at skræmme bort fra det som han hadde foresat sig. Han vilde prøve paa at gjette, hvor mange værelser der var i heksehuse, for han var blitt saa inderlig glad i prinsessen.

Men først fortalte han det til sin far og mor.

Og hans far sa:

„Hvad skal det være godt for? Du skulde heller gaa ut og plante roer.“

Men hans mor sa:

„Hvis du føler at du maa gjøre det, saa spør først den kloke kone oppe paa bakken og hør hvad hun sier.“

Saa gik Erik op til den kloke kones lille hytte.

Den kloke kone rystet paa hodet.

„Du vet naturligvis ikke hvilket tal du skal gjette paa?“

„Nei, det vet jeg ikke,“ sa den unge bondegut.

„La mig hviske,“ sa den kloke kone.

Saa hvisket hun noget i øret paa ham.

„Mange tak,“ sa han.

Saa ventet han til næste gjattedag og besaa rigtig grundig heksehuse utenfra, før han gik til kongens slot, hvor gjetingen skulde foregaa.

Her var saa kongen og hele hoffet samlet og den gamle heks var der ogsaa.

„Der kommer nok ingen ung mand denne maaned, er jeg ræd for,“ sa kongen, „der var heller ingen i forrige maaned; de liker nok ikke traktementet i taarnet.“

I dette øieblik blev Erik vist ind.

„Jeg er kommet for at underrette Dem om værelsernes antal,“ sa han.

„Godt,“ sa kongen, „hvor mange værelser vil du saa si at der er i huset?“

„Tre og tredive,“ sa den unge mand, „hvis kjøkkenet blir regnet med, to og tredive uten det.“

Heksen blev ganske blek.

„Han visste det!“ skrek hun, „og det ødelægger hele min trolldom, nu kan jeg ikke være heks mer.“

„Hurra,“ ropte kongen.

Men nu styrtet en av heksens veninder ind i salen.

„Han har ikke gjettet det selv,“ sa hun, „det er nogen som har sagt det til ham.“

„Nei, det er ikke,“ sa Erik.

„Nei, naturligvis har ingen sagt ham noget,“ sa kongen, „aa, la os nu bare hente vor deilige unge prinsesse og gjøre istand alt til brylluppet.“

Saa blev prinsessen befri og brylluppet fandt sted næste morgen, og dere kan tro, at prinsessen var glad, men hun hadde stor lyst til at faa vite om Erik hadde gjettet rigtig selv el-

ler om der virkelig var nogen som hadde fortalt ham det.

„Kjære, du spurte jo den kloke kone, gjorde du ikke?“

„Jo, min elskede,“ sa han.

„Sa hun dig antallet?“

„Nei, min skat.“

„Men hvad hvisket hun til dig?“

„Hun hvisket: 'Tæl skorstenspiperne!' Og det gjorde jeg.“

— — — „Er det hele historien?“ spurte Flora.

„Ja,“ sa frøken Helene.

„Og hvad blev der av de stakkars unge mænd, som sat i fængslet og drak vand og spiste tørt brød?“

„De blev alle sat i frihet,“ sa frøkenen, „Erik bad for dem, og kongen føide ham.“

„Det var pent av ham,“ sa Robert, „men hvorfor kaldte de egentlig konen paa bakken for en klok kone?“

„Fordi hun gav et saa klokt svar,“ sa frøken Helene, „den virkelige mening med hendes ord var dette: 'bruk din hjerne.' Du vet jo, at naar hvert værelse har en kamin, maa det ogsaa ha en skorsten, og enhver skorsten maa jo ha en skorstenspipe; saaledes er jo byggemaaten her i England.“

„Det er morsomt,“ sa den lille Ellen, „saa kan vi ogsaa tælle værelserne i næsten alle husene her paa veien.“

„Ja dere kan jo forsøke paa det,“ sa frøken Helene.

Den fordreiede historie.

En pantelek.

Ved denne lek har fortælleren den vanskeligste rolle, for han maa fordreie alle sætninger som han sier, hvilket naturligvis ved hurtig tale er meget vanskelig. En av selskapet trær frem og begynder paa en historie med følgende ord, som hele selskapet paa en gang eller efter hverandre skal gjenta. Den som sier et ord anderledes og med eller uten hensigt vil forbedre fortællers historie, maa gi et pant. Mellem hver sætning stanser fortælleren.

„Førrige lenske mistet jeg min host.“

Jeg gik tre dage for at finde den, før jeg lette efter den.

Da jeg kom til en stor kikke, hullet jeg ind.

Tre stoler sat der paa en herre.

Jeg tok min dag av og sa: „God hat, min herre.“

Her bringer jeg Dem tre pund strømper til garn, de vil gjerne ha mig strikket.

Men de maa være færdige iovermorgen, saa jeg kan ta dem paa mig imorgen.“

Og saaledes videre.

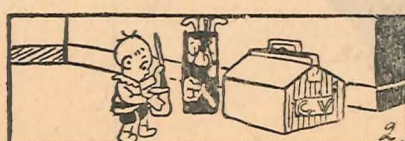
„Burr.“

En lek.

Deltagerne i leken sætter sig i en rund ring paa stoler og derpaa begynder de efter tur at tælle fra 1 til 100, saaledes at enhver nævner et tal. Men tallet 7 maa aldrig uttales, heller ikke i de tal, i hvis sammensætning de findes, f. eks. 17, 27 osv. Istedetfor disse tal maa den tællende med høi stemme rope: „Burr!“ Hvis han glemmer det og nævner tallet, eller hvis han roper sit „Burr“ paa et galt sted, maa han pante, og næste gang hvis han igjen tar feil, maa han gi fra sig to pant. Paa grund av disse bestemmelser kan denne lek ogsaa godt anvendes, naar man i en fart vil ha saa mange pant som mulig samlet sammen, av hvis indløsning man venter sig rigtig megen moro.

Putte vil at mor skal kjøpe huset i lekeløbutikken, men mor vil ikke.

Saa maa Putte se om han kan hjelpe sig selv.

Og det gaar rigtig godt med fars kuffert ute i entréen.

Men hverken far eller mor blir begeistret.

Onkel tegner og fortæller. Buster Browns skøierstreker.

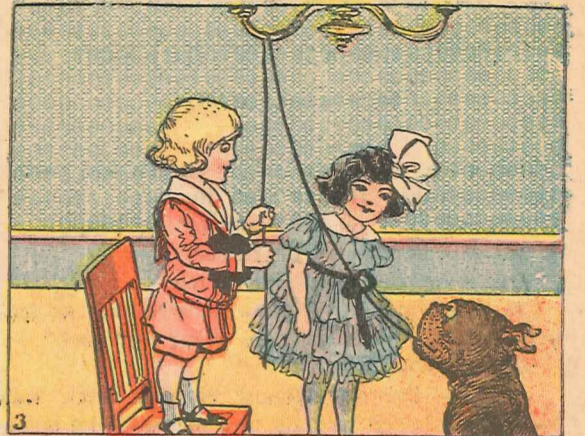
Da Tiger igjen hadde tandpine.

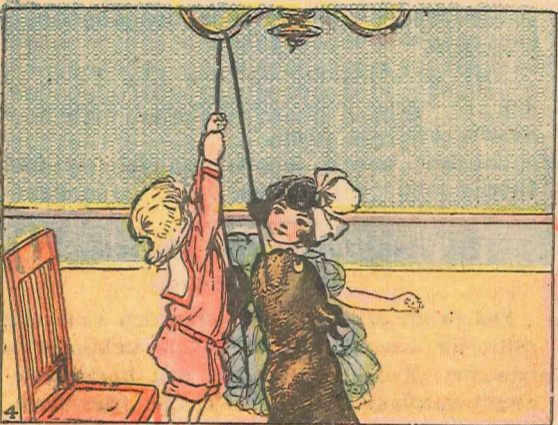
1. Buster: „Hvad er det, Tiger; er det igjen tenderne?“
Tiger: „Ja, ja, ja — uf — uf — uf —“

2. Buster: „Vær ikke saa lei for det, Tiger, jeg skal nok hjelpe dig! Nu binder jeg denne sterke snor fast om tanden — du skal se, jeg skal snart faa den ut!“
Mariane: „Bare rolig, Tiger, bare rolig!“

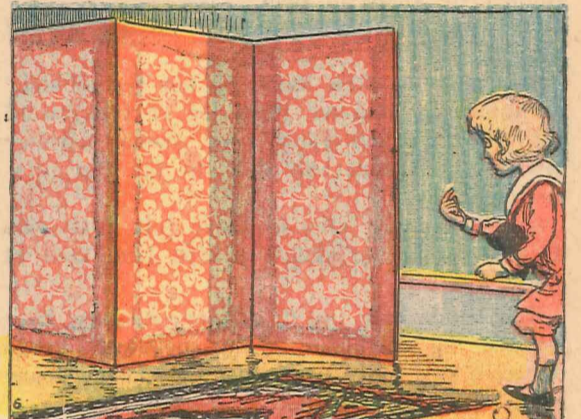
3. Buster: „Det gjør slet ikke ondt, Tiger —“

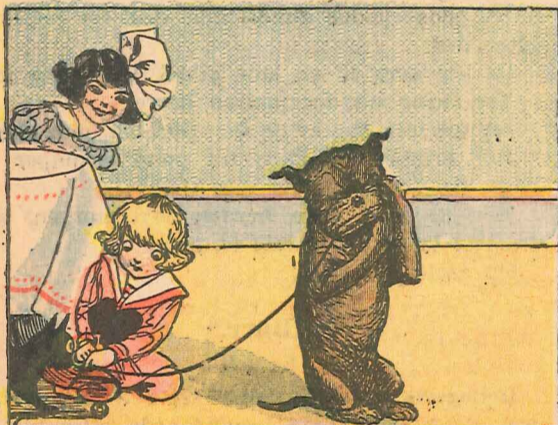
4. Buster: „Hurtig, hurtig, Mariane, hjelp mig at trække!“

5. Tiger: „Stop, stop, la mig komme ned —“
Moren (som kommer hjem): „Men hvad ialverden er paafærde her?“
Mariane: „Det er bare Tiger som har tandpine.“

6. Buster: „Kom bare frem igjen, Tiger, vi prøver det ikke mer!“

7. Tiger: „Aa, jeg kan ikke se ut av øinene, saa ondt gjør det; hvad er det nu du har fore, Buster?“

8. Buster: „Luk op øinene, Tiger, og se hvem som gaar!“
Tiger: „Det maa være onde tider, naar en slik skabning tør komme en som mig saa nær!“
Katten (deltagende): „Stakkars Tiger —“

9. Tiger: „Medlidenhet! Det maa jeg si — hvem har bedt dig beklage mig! Jeg skal lære dig —“
Buster: „Riktig, det skal du ikke finde dig i, Tiger —“

10. Buster: „Den var nok for hurtig, Tiger, selv om du satte fart paa — men nu er det snart bra —“

11. Mariane: „Det hjalp — nu er den ute, Tiger!“

12. Tiger: „Det er overstaat; Buster er en flink tandlæge, men han er rigtignok litt haardhendt!“

Arrangøren.

Av John Reak.

Romantik og virkelighet

Avsluttede illustrerte
fortællinger allevegne fra.

Det begynde med at en automobil en eftermiddag forsvandt fra Wall-Street, hvor den bare nogen minutter hadde været overlatt til sig selv. Da det var et flunkende nyt kjøretøi, som til og med tilhørte en over hele byen kjendt og populær pengefyrste, vakte saken endel sensation. Eftermiddagsaviserne hadde prangende overskrifter: „Frækt automobiltyveri“, og den almindelige vrede over at slikt kunde finde sted paa høllys dag paa et av de mest befærdede steder i hele New York, var stor. Men dagen efter fandt man kjøretøiet staaende forlatt og uskadt ved Central Park, der hvor 8. Avenue løper ut i Broadway, bare seks-syv kilometer fra Wall-Street, hvor det var forsvundet. Tyven hadde altsaa maattet oppgi sit forehavende, og dermed faldt sindene til ro.

Morgenen derefter opdaget inspektøren for livsforsikringselskapet Metropolitans bygning, en omkring syv hundre fot høi skyskraper, at husets hurtigelevator hadde været igang om natten. Og ikke det alene, men den var blit overanstrengt, var blit ført op og ned med en hurtighet som langt oversteg dens kræfter, saa en omfattende reparation blev nødvendig. Den samme erfaring gjorde den og de følgende morgener flere andre bygningsinspektører i det indre New York, og man begynde at bli ængstelig, mest fordi tilfældet var noget ganske ukjendt, fordi man ikke forstod, hvorledes denne ukjendte skaffet sig adgang til de for største delen natbelyste og velbevogtede bygninger. Nogen større opmerksomhet blandt publikum vakte denne sak dog ikke, og den blev slet ikke sat i forbindelse med det nylig stedfundne automobiltyveri.

Men saa den femte dag efter automobiltyveriet indtraf den store sensation, der bragte alle til at steile.

Den ene automobil forsvandt efter den anden. Gang paa gang ringte tilfældige reportere avisene op: „Har De hørt? Der er forsvundet en automobil fra kaien ut for 36the Street.“ — „Hallo, det er helt ute fra Westwood. Her er forsvundet en stor luksuautomobil — osv.“

Da det derfor ved den tid, da eftermiddagsutgaven skulde gaa i trykken, ringte paa „Times“s redaktionstelefon, trak redaktionssekretæren argerlig paa skulderen: Det var vel igjen en av de automobilhistorier, den kunde gjerne ha kommet litt før, avisen laa færdig til at gaa i trykken, og det var kjedelig nu at skulle forandre noget. Motvillig grep han røret.

„Times“, her!“

„Godt. De har vel hørt om automobiltyverierne?“

Sekretæren smilte overbærende, altsaa hadde han ret.

„Jo, det kan vi ikke negte; ni tilfælder, færdig til trykken, kjedelig, at De ikke ringte litt før.“

„Beklager. Det har desværre ikke været mig mulig. Men De har altsaa faat omtrent halvparten av tilfældene rapportert. Ønsker De den fuldstændige liste?“

„Selvfølgelig! Saken later jo virkelig til at bli interessant.“

„Det samme synes jeg. — Altsaa, hvis De vil notere: Den første automobil, en pen seksti hestes vogn av forholdsvis gammeldags fransk type, blev bortført fra kaien ut for 36the Street omtrent klokken ni iformiddag. Den anden, ypperlig kraftig maskine, moderne amerikansk fabrikat, rød, forsvandt fra Bowery nær Wall-

Street klokken 9⁰⁰. Nummer tre, en stor lastevogn —“

Præcist og regelmæssig fortsatte stemmen, som det hele blev læst ut av en nøiagtig fortegnelse. Redaktionssekretærens ironiske smil forsvandt, og hans ansigtsuttryk blev mer og mer forbløffet efterhaanden som den ene side av notisblokken blev fylt efter den anden. Da den ukjendte endelig sluttet med et: „Saa er der ikke mer,“ utbrøt den overraskede journalist:

„Si mig, har De tilstillet andre aviser samme meddelelse?“

„Nei.“

„Hvorfor ikke?“

„Fordi det ikke hører med til min plan.“

„Godt, undskyld mig et øieblik.“

Gjennem et andet apparat ringte redaktionssekretæren hurtig til trykkeriet for at hindre at bladet gik i trykken; et par spalter maatte brækkes ut og maskinsæteren holde sig paral, det var paatrængende nødvendig. Derefter optok han igjen samtalen med den ukjendte:

„Er De saa god at si mig Deres adresse for honorarets skyld?“

„De er mig intet skyldig. De er likesaa meget i min interesse.“

Journalisten studset mer end nogensinde:

„Jeg forstaar Dem vist ikke ganske. Hvilken garanti har jeg for at Deres opplysninger er rigtige?“

Stemmen blev særlig distinkt, næsten haanlig:

„Jeg tænkte mig, at De vilde spørre om det. Gjør Dem bare den uleilighet at se ut av vinduet, saa vil De sikkert føle Dem overbevist. Kjøretøierne er anbragt paa den motsatte side av gaten — saa De lettere kan se dem.“

Redaktionssekretæren rynket panden. Lo ikke den irriterende stemme? Uten at slippe tale-røret gik han bort til vinduet, og — i gaten dernede, over ved det motsatte fortaug saa han da en lang række automobiler: Luksuskjøretøier og de mest brogede varevogne i uordentlig avveksling, alle store og kraftige, minst tyve stykker.

Forbauselsen over saaledes paa selve redaktionskontoret at bli overfalt av en saa oppsigtsvekkende begivenhet, ærgrelsen over den overlegne stemme i telefonen blandet sig hos ham med en viss beundring for manden bak det hele og med glæden over det glimrende stof. Ikke minst maatte han beundre den omtæksomhet der var utvist ved at arrangere denne merkelige vognutstilling derover ved den motsatte husrække, like her nedenfor vilde han vanskelig ha kunnet se den. — Det gik med et op for ham, at manden med den rolige stemme ingen anden var end „Arrangøren“ av det hele; det ærgret ham bare, at han ikke forlængst hadde faat den tanke.

Hurtig og febrilsk ropte han ind i røret, han stadig stod med: „Hallo, undskyld, bare endnu et spørsmål — hallo —“

Forbindelsen var avbrutt.

„Aften-times“ kom den aften tyve minutter senere ut end ellers, men den vakte til gjengjæld enestaaende oppsigt ved sine pralende overskrifter: „Tre og tyve bortkomne automobiler findes nedenfor vore vinduer.“ „Samtale med „arrangøren“ selv.“ — og ved sin fuldstændige artikkel om begivenheten. Folk lo, sa spydigheter om politiet, diskuterte saken paa kryds og tvers og lo igjen.

Men de følgende dage bragte endnu større overraskelser.

Trods al paapasselighet fra eiermændenes og politiets side forsvandt kjøretøier i sneveis, mange av dem blev endog tat ut av sine vel-laaste garager og kjørt bort. Som regel blev de alle fundet samlet paa et sted. Næsten hver dag blev en eller anden av eftermiddagsaviserne ringt op: „Har De hørt om de forsvundne automobiler idag? Ønsker De den fuldstændige liste?“ I mangel av et bedre navn til denne ukjendte person brukte man „Times“s betegnelse og kaldte ham efterhaanden kort og godt: „Arrangøren“. Der var stor spænding mellom aviserne om, hvem han den dag vilde benaade med sine værdifulde opplysninger; alle beilet de til hans gunst, for den betydde et mangedobbelt salg. En dag, da han igjen ringte „Times“ op, forsøkte den før saa benauede redaktionssekretær at engagere ham, det vilde jo være en ganske enestaaende medarbeider; men han blev bestemt avvist.

„Det vil ikke være i min interesse,“ sa stemmen.

Alt hvad man gjorde for at faa arrangøren til at gaa i en fælde eller for paa anden maate at træffe ham, var forgjæves. Hele byens opdagerkorps var ute efter ham, alle chauffører jaget ham, og hundreder av journalister sværmet rundt alle steder. En stor sum var utlovet for hvert bidrag til hans signalement, en tyve ganger større sum for hans paagripelse. Men han opererte like frit og ugenert, snart her, snart der, endnu hadde ingen set det mindste glimt av ham. Det eneste spor, man hadde, var nogen papirlapper, som var fundet i endel av de benyttede kjøretøier, en i hvert. De var alle av prima, haandgjort papir og sirlig beskrevet med en række pent formede tal. Længe hadde man grundet over disse chiffer-breve, indtil man tilsidst hadde fundet ut, at de ret og slet angav den veilængde som var kjørt med hver enkelt vogn og den hurtighet som var oppnaadd. Paa nogen av sedlerne var tillike ruten angit, og man saa herav, at arrangøren med forkjærlighet valgte de mest befærdede gater til sine ture; man studset over den fart han paa disse strækninger, saavidt man kunde stole paa hans opplysninger, hadde kjørt med.

Naturligvis dadlet man, som i alle saadanne tilfælder, det magtesløse politi, men man maatte dog indrømme, at det gjorde sig de hæderligste anstrengelser, og det gjorde især et godt indtrykk, at chefen for opdagelsespolitiet personlig deltok i forfølgelsen. Flere ganger var han blit set paa sine ture rundt i byen, ja, man visste endog at fortælle, at han var truffet i forskjellige forklædninger og at han en enkelt gang hadde været meget nær ved at finde den efter-søkte.

Kanskje blev forfølgelsen og kontrollen med de almindelige kjøretøier virkelig arrangøren for sterk, kanskje han bare syntes det blev for ensformig, i hvert fald utvidet han sit virkefelt.

En morgen fandt man at en motorbaat, som tilhørte selveste havnepolitiet og som laa tilankers utenfor redningsstationen paa Rockaway, var forsvundet. Dagen efter blev den fundet helt opp paa Hudson River, omhyggelig forankret overfor det sted, hvor denne elv møtes med Harlem River, over femti kilometer fra Rockaway. Ombord fandt man den sedvanlige pent utførte rapport over veilængde, hurtighet og rute, og det var altsaa mer end sikkert, at man stod overfor et nytt utslag av arrangørens virksomhetstrang.

Det vil føre for vidt her at komme noiere ind

paa de følgende fem-seks dages begivenheter. Motorbaater forsvandt nu ganske som automobiler før, selv et par store dampfærger blev bortført og gjenfundet, ja elektriske sporvogner blev om natten kjørt ut av sine remiser og fundet næste morgen opmarsjert i række og geled et eller andet sted som efter en tilfældig sporvognsstans. Ingen trafikmester visste mer bestemt, hvor han hadde sine befordringsmidler, en mystisk, overlegen haand førte dem rundt mellem hverandre, som maallet var at skape et fullstændig virvar.

Høidepunktet naaddes en sen eftermiddag.

Ved 6th Avenue høibanestation stod et av luftbanens tog helt fylt med passagerer færdig til avgang. Det gik ogsaa som sedvanlig, og ingen ante hvad der hadde hendt i de faa øieblik det hadde staaet, men ved de følgende ordinære holdepladser stanset det slet ikke, farten sattes tvertimot stadig op og blev tilsluttet ganske vild. Først en halv time senere stanset det, og da de forfærdede passagerer kom litt til sig selv og vaaget sig ut, saa de, at toget var ført ind paa et vikespor i byens utkant. Nogen av de mest modige vaaget sig bort til lokomotivet. Her fandt de lokomotivføreren liggende bevisstløs og ved hans side en av de snart almindelig kjendte papirlapper. En læge, som var med toget, fik den besvimte fører kaldt tillive, men den forklaring han kunde gi var yderst kortfattet. Han hadde netop ved 6th Avenue latt fyrbøteren staa av for selv at føre toget videre. Det var ganske vist ulovlig, indrømmet han, men det hadde været fyrbøteren meget om at gjøre, og de hadde flere ganger før gjort det samme. Denne gang hadde fyrbøteren imidlertid neppe vendt ryggen til, før lokomotivføreren merket en mand staa bak sig. Han vilde hurtig vende sig, men i samme nu holdt den ukjendte et tørklæ for næsen paa ham — og fra det øieblik til nu visste han naturligvis intel om hvad der hadde hendt.

Med denne sikkert i historien enestaaende begivenhet, en bortførelse av et helt tog med dets mange hundre passagerer, uten bruk av revolvere eller nogen anden knaldeffekt og ikke fra en eller anden øde banestrekning, men fra et av verdens mest centrale og mest befærdede steder — med denne modige, lure og frække bedrift naadde som sagt arrangørens virksomhet sit høidepunkt. Han var vel stadig paa fri fot, var ogsaa stadig i aktivitet, men noget mer opsigtsvækkende og sensationelt lyktes det ham ikke at præstere.

Man hadde studset og moret sig. Man moret sig endnu, men man begyndte at bli ængstelig. Hvor let kunde der ikke ha hendt en stor ulykke! Enten maatte arrangøren være en mand med ualmindelig kjendskap til motorer og maskiner og tillike med ualmindelig indflydelse, saa han kunde holde sig underrettet om de daglige trafikforhold eller lignende, eller ogsaa maatte han hittil ha været ualmindelig heldig, siden ikke det mindste uheld hadde hendt for ham. Like farlig var han under alle omstændigheter, og aviserne krævet bestemt, at der maatte gjøres noget ekstraordinært for at faa fanget ham.

— Paa dette tidspunkt tilkaldte opdagelsespolitietts chef mig.

Av interesse for mit fag hadde jeg naturligvis efter bedste evne sat mig ind i alt, hvad der hittil hadde passert i den merkelige affære. Men hvad jeg ovenfor har fortalt, hviler dog paa anden og tredje haands meddelelser. Fra nu av er jeg derimot istand til at fortælle som aktiv deltager.

Chefen tok imot mig i sit praktisk indrettede, mer tillike elegante privatkontor i Bayard Street. Jeg hadde ikke før hat nøiere forbindelse med ham, men han gjorde straks et overmaade tiltalende og tilforladelig indtryk paa mig, korrekt og forretningsmessig som han var i sin optræden, bestemt, kortfattet og træffende i sine uttalelser.

„De kan sikkert tænke Dem, hvorfor jeg har latt Dem kalde?“

„Ja — arrangøren.“

Han smilte, halvt bittert, halvt ironisk:

„Ganske rigtig. Jeg ønsker Deres assistance. De er vel disponibel?“

„Ja.“

„Godt, og tilstrækkelig inde i saken?“

„Naturligvis, saavidt jeg har kunnet komme ad privat vei. Det er jo en yderst interessant sak.“

„Det samme synes jeg.“

„Men jeg venter, at det materiale, politiet hittil har samlet, vil bli stillet til min raadighet.“

Det halvt ironiske smil kom igjen.

„Naturligvis, men det er forøvrig ikke meget. De kan faa det hos min første-fuldmægtig.“

Han reiste sig og viste dermed tydelig, at han betragtet samtalen som endt.

„En fuldmagt?“ spurte jeg derfor.

„Hvad mener De?“

deren, men satte sig saa til at utfærdige en haandskrevet fuldmagt, som han overrakte mig, idet han spydig bemerket:

„Jeg haaber denne er tilfredsstillende. Det er den mest omfattende jeg kan skaffe Dem, selv mig vil De ifølge den kunne arrestere.“

Jeg læste den hurtig gjennom og maatte gi ham ret. En mer omfattende politifuldmagt har jeg hverken før eller siden set, og jeg følte mig inderst inde ikke litet smigret ved den tillid, han derved viste mig. Jeg takket og vilde gaa, men han holdt mig tilbake:

„Et øieblik endnu. De vet kanskje, at jeg selv personlig deltar i den interessante eftersøkelse. Det er desværre sivet ut; jeg vil helst gjøre det saa upaaagtet som mulig, og jeg venter derfor at De, hvis De træffer mig i eller uten forklædning, ikke vil la Dem merke med at det er opdagelseschefen De har for Dem?“

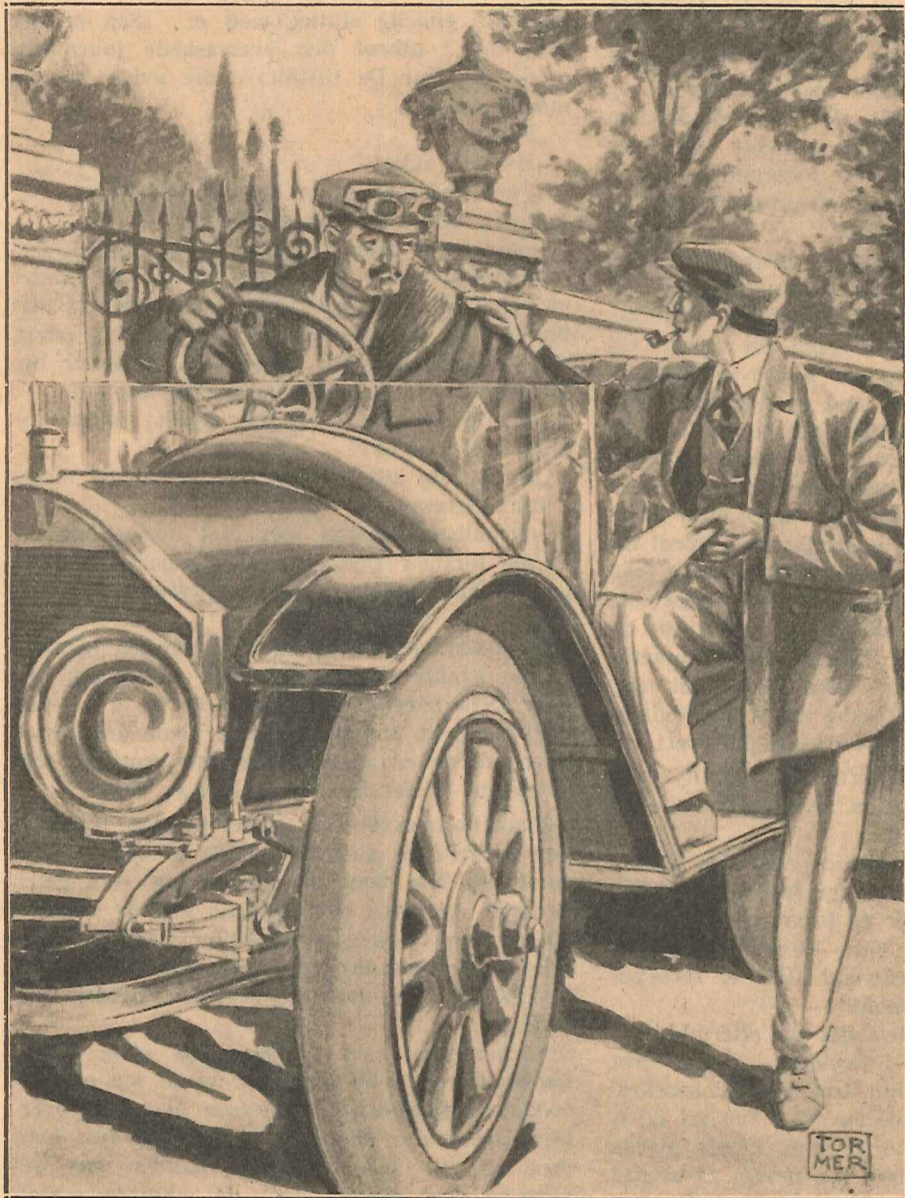
„Selvfølgelig, naar De ønsker det.“

— Jeg hadde allerede min plan færdig for opdagelseschefen tilkaldte mig. Med den fuldmagt han hadde tilstillet mig, hadde jeg faat det eneste jeg manglet: tilstrækkelig myndighet, og jeg gikk derfor samme eftermiddag igang med opgaven, tillidsfull og nøktern, som det sig bør en vel-skoleet opdager, men dog tillike full av en viss spænding, den spænding, en vanskelig jagt gir.

Jeg hadde først tænkt mig at benytte alle mine sedvanlige medarbeidere, spre dem som spioner over byen. Men da jeg saa, hvor fullstendig resultatløs den hittidige jagt, der jo netop var ført paa denne maate, hadde været, og da jeg tillike hadde for faa solide hjælpere, hadde jeg hurtig bestemt mig til at arbeide alene.

Den plan jeg hadde bestemt at følge var yderst enkel og liketil. Ved hjelp av et laan, som forresten

langt oversteg mine kræfter, men som var absolut nødvendig, skaffet jeg mig de otte tusen dollars, jeg behøvde for at kjøpe mig en virkelig flot og kraftig luksusaomobil. Baksæteb av denne indrettet jeg saaledes, at jeg kunde skjule mig deri. Med mig saaledes skjult lot jeg saaledes den næste dag en av mine solideste hjælpere kjøre automobilen til et hotel paa Fifth Avenue. Her stanset han efter min ordre, gikk sin vei og overløt mig og kjøretøiet til vor skjæbne. Det var ved middagstid, den tid arrangøren efter alt at dømme helst valgte til sine operationer. Gikk det, som jeg ventet det skulde, vilde han om ikke den dag saa en av de følgende bli underrettet om, at her stod et kjøretøi uten betjening, og indlot han sig da paa at bortføre det, vilde han i hvert fald føre mig med, hvorved straks et resultat vilde være opnaadd. Det gjaldt bare om at gaa forsigtig

Da jeg var ved siden av ham, la jeg min haand paa hans skulder: „De maa følge med.“

„Jeg mener at jeg maa ha et politibevis; det er første gang jeg arbeider direkte sammen med politiet.“

„Naturligvis, det glemte jeg. Min første-fuldmægtig vil utlevere Dem et politiskilt.“

„Undskyld, men det er neppe tilstrækkelig. Jeg maa ha en mer omfattende fuldmagt, en fuldmagt, der for eksempel ogsaa fastsetter min myndighet overfor politiets personale.“

Han saa spørrende paa mig, og jeg tilføiet derfor:

„Ja, man maa være forberedt paa alt. Der kunde indtræffe tilfælder, hvor et almindelig politikort ikke er tilstrækkelig.“

„De mener altsaa, at De maa ha en videregaaende myndighet end de under politiet fast ansatte opdagere.“

„Det mener jeg, ja.“

Han saa granskende paa mig, trak paa skul-

tilverks, ikke la vognen holde for længe av gangen, men paa nøiagtig samme tid hver dag, saa at det kunde faa et tilforladelig utseende av at det var en eller anden rikmand som regelmæssig besøkte hotellet og imens lot sin vogn holde utenfor. Jeg ventet saa meget mer at min list skulde lykkes, som arrangøren ved flere leiligheter hadde vist, at han gjerne søkte Fifth Avenue med dens mange fornemme hoteller og millionærvillaer.

Jeg syntes jeg hadde ligget umaadelig længe, da vognen endelig satte sig i bevegelse. Saa længe den stod stille hadde jeg av frygt for at gjøre støi neppe turdet røre mig; nu fik jeg hurtig mit ur frem, løftet loket og sætet over mig litt, saa der blev en lysspræk, og saa at klokken var et minut over et. Det var altsaa min hjelper, som efter bestemmelsen hadde hentet kjøretøiet klokken et. At naa et resultat paa den første dag vilde ogsaa ha været for let.

Da vi kom hjem til garagen, og jeg blev hjulpet op, verket mine armer, ben og skuldre saa sterkt, at jeg overfor mig selv maatte indrømme, at planen trods al dens enkelhet dog var en av de vanskeligste jeg nogensinde hadde utænkt, især hvis det skulde vare altfor mange dage før arrangøren grep ind.

For hver dag blev min post mig mer og mer uutholdelig. Ingen sak at staa paa vakt, naar man kan bevæge sig og ha hjelp av alle sine sanser. Men prøv det i et litet rum, hvor man vanskelig kan eller tør dreie sig, hvor der er næsten belgmørkt, og hvor der etterhaanden blir mer og mer varmt og vanskelig at puste. Saaledes laa jeg i fem dage. De aapninger, jeg for luftfornylsens skyld hadde latt indrette, var ubetydelig smaa, det var jo mer end øiensynlig at det var en ualmindelig skarp jagttager, jeg vilde faa at gjøre med, og planen skulde nødigt mislykkes paa grund av en eller anden ubetydelighet. Jeg kunde derfor bare skimte ganske svakt, og da sætets tykke pute laa over mig, kunde jeg bare høre de allerkraftigste lyder fra gaten. Av og til hørte jeg hornet tute, av og til merket jeg ogsaa, at en gik op i vognen, men da der ikke hændte mer, sluttet jeg, at det var gategutter som moret sig. Den eneste begivenhet, jeg med spænding avventet, at vognen skulde sætte sig i bevegelse, indtraf ikke — før klokken et, naar min præcise hjelper kom og kjørte mig hjem.

Man vil sikkert forstaa at jagten paa denne maate etterhaanden mistet sin tiltalende spænding. Da de opplysninger jeg hver dag mottok fra opdagelseschefens fuldmægtig imidlertid stadig bare fortalte mig det samme, at ingen anden var naadd til det allerminste resultat, og da den utrættelige arrangør vedblev med sin bortførelse av alle mulige befordringsmidler, fortsatte jeg dog ihærdig, fast overbevist om at min plan var god og maatte føre til et resultat.

Og som jeg sjette dagen stod eller rettere laa paa min post, hændte der endelig noget. Jeg hadde ligget og døset, og tiden var faldt mig saa lang, at jeg hvert øieblik ventet at bli kjørt hjem. Da jeg derfor merket at motoren blev sat igang og at en gik op i vognen, overrasket det mig slet ikke. For sikkerhets skyld tok jeg dog mit ur frem. Fem minutter paa et viste det. Var min assistent kommet for tidlig, hadde mit ur staat, eller var det virkelig den længselsfuldt ventede arrangør, der rullet avsted med mig? Alle tre tilfælder forekom mig like usandsynlige, men farten tydet mest paa det sidste. Aldrig er jeg blitt rystet saaledes. „Ubegripelig“, tænkte jeg, mens jeg ellers hadde nok at gjøre med at stemme arme og ben imot rummets vægge for ikke at bli helt mørbanke, „ubegripelig“, at hans vilde kjørsel ikke er nok til at han blir fanget. De voldsomste svingninger slog vognen. Det var mig umulig igjen at se paa mit ur. Jeg visste derfor slet intet om hvor længe vi saaledes kjørte, og hvor vi var kunde jeg heller ikke bli klar over.

Langt om længe stanset vi, men først efter nogen tids forløp vaaget jeg mig frem av mit

skjul. Til min forbauselse saa jeg, at vi, vognen og jeg, befandt os nær Central Park, omtrent paa det sted hvor den først bortførte automobil var blitt staaende igjen. „Skjønt forresten“, tænkte jeg videre, „her vil man naturligvis mindst av allt vente ham.“

Saa hurtig som mulig fik jeg fat i et par konstabler og fik dem postert i nærheten. Selv skjulte jeg mig i en opgang like overfor, hvor kjøretøiet stod. Spørsmålet var nu bare om arrangøren kom igjen. Han hadde i den sidste tid ofte stillet sine bortførte vogner fra sig enkeltvis.

En tyve minutter ventet jeg. Saa kom der virkelig et kjøretøi til, og — jeg saa, aandelos av spænding — det kjørte ganske riktig op bak det andet. Endnu mer: Vognen var tom! Arrangøren, for ham maatte det være, sat ved rattet forklædt som almindelig herskapschauffør. Efterat automobilen var stanset bak mit kjøretøi, blev han ganske rolig sittende saa nonchalant og likegyldig, at jeg bedre forstod folk lot ham sitte upaaagtet. Langsomt skraadde jeg over gaten, som jeg vilde ind i parken. Han var optat av at skrive og ænsset mig øiensynlig slet ikke.

Da jeg var ved siden av ham, la jeg min haand paa hans skulder:

„De maa følge med!“

Han saa forbauset og motvillig op paa mig, og jeg trak derfor hurtig min fuldmagt frem. Da han saa den, fløi der et smil over hans ansigt, et eiendommelig, halvt ironisk, halvt bittert smil, som jeg straks kjendte. Gjennem maskeringen kunde jeg nu ogsaa skimte hans træk.

Det var opdagelseschefen, arrestert ifølge den fuldmagt, han selv hadde utstedt mig.

Det snurret rundt i min bevissthet. Hadde jeg allikevel tat feil? Var opdagelseschefen like som jeg ute efter arrangøren? Eller var arrangøren og opdagelseschefen en og samme person? Det slog mig i samme nu, jeg hadde den sidste tanke, at saaledes maatte det være. Bare han kunde ha gjennomført sin plan saa længe og saa fullstændig uten at bli opdaget. Naar man mente at ha set ham paa jagt efter arrangøren, var det altsaa arrangøren selv, man hadde set. Som opdagelseschef hadde han hat adgang til alle politiets opplysninger og planer. Alle sine opdagere hadde han simpelthen benyttet som sine medarbeidere, deres rapporter som grundlag for sin eiendommelige virksomhet. Som nu med hensyn til bortførelsen av min automobil: Hans opdagere indberetter, at paa det bestemte sted staa hver dag paa samme tid en automobil overlatt til sig selv; der maa altsaa sættes vakt. Chefen har da de opplysninger han skal bruke, han sørger netop for at der ingen vakt blir stillet — og bortfører kjøretøiet. Og hvorfor ikke? Har man ikke før hørt om finansministre, der begik underslæp? Hvorfor da ikke en opdagelseschef, der tillike optrær som den eftersøkte? Hvor enkelt igrunnen, hvor merkelig, at ingen før hadde hat den tanke! Ganske vist, tok jeg feil, vilde det være en uhjælpelig fiasko. Men det maatte være riktig.

Da han reiste sig og vilde gaa, la jeg derfor igjen min haand paa hans skulder:

„De er arrestert!“

Han saa et øieblik granskende paa mig, som dengang jeg krævet en fuldmagt, trak likesom den gang paa skulderen:

„Godt, det begynner ogsaa at trætte mig.“

Jeg stanset en drosche som netop kjørte forbi:

„Til kriminalretten, Bayard Street!“

„Men litt hurtig!“ tilføiet min arrestant, spydig smilende.

Et øieblik optok en hoverende tanke mig. Her kjørte jeg altsaa med den mand, der tre uker igjennem hadde drevet sit dumdristige spil med hele byen. Endnu i dette øieblik jagedes han byen over av chauffører, journalister og opdagere — og saa var han ingen anden end disse samme travle opdageres chef, hovedmanden for den omfattende eftersøkning som søkte ham selv.

Men ellers var jeg fuldt optat av min arrestant.

„Jeg forstaa ikke —“ begyndte jeg. Jeg ventet ikke at han skulde svare, men han avbrøt mig straks, som trængte han til at uttale sig:

„Hvorfor jeg har indlatt mig paa alt dette, mener De? Det er der neppe nogen anden som forstaa, og det ligger dog ganske nær. Ser De: der er folk, som nødvendigvis maa se ild, der er andre, som ikke kan la være at stjæle, pyromaner og kleptomane kalder man dem. Jeg har det paa en lignende maate. Jeg maa nødvendigvis kjøre eller paa anden maate fare hurtig avsted, jeg har hurtighetsfeber, om De vil. Veddeløpsmennesker eller andre, som har følt hvad det vil si at merke en kraftig motor dirre under sig, lystrende ens mindste bevegelse samtidig med at man suser avsted, vil sikkert kunne forstaa mig. Kanske er det et utslag av gamle tiders eventyrlyst, en higen efter det ukjendte. Før reiste man til ukjendte egne for at faa denne lyst styret, nu er der ikke flere ukjendte egne, jorden er blitt for liten til eventyr, den første den bedste travler paa globussen rundt. Vil man opleve noget helt nyt, maa man selv skape sig det herhjemme, midt i menneskemylderet. De forstaa, jeg har ikke arrangert alt dette av nogen bestemt grund, men simpelthen fordi jeg ikke kunde la være — som det kanskje er Dem en nødvendighet at røke en cigar efter middagen.“

„Men De kunde jo selv holde automobil?“

„Det gjør jeg. Men den kjender jeg altfor nøie, jeg maatte prøve med fremmede maskiner, saa mange som mulig.“

„Ja, men —“

Han avbrøt mig med en haandbevegelse:

„De mener, hvorfor jeg henvender mig til aviserne, og hvorfor jeg tilkaldte Dem? Naturligvis for at gjøre saken end mere interessant, for at forøke spændingen. De røker jo kanskje selv heller en sterk cigar end en mild?“

„Nu undgaar De ikke at bli straffet.“

„Ikke?“

Smilet kom igjen paa hans læber, mer spydig og ertende end nogensinde, og jeg begyndte at angre at jeg ikke hadde tat en av betjentene med mig. Men jeg fik ikke lang tid til betænkning.

Der lød et dumpt smeld, som naar en bok falder paa gulvet, og i det samme var droschen fylt av en uigjennemtrængelig røk.

Jeg grep frem for mig. Der var ingen. Hurtig fik jeg chaufføren til at stanse og sprang ut. Men ikke det mindste spor av min arrestant var at se.

Hverken jeg eller nogen anden har set ham siden. Men fra den dag — den 21. mai 1967 — opphørte arrangørens bedrifter, og fra samme dag var embedet som chef for byen New Yorks omfattende opdagelsespolitiet ledig.

Et aandrikt frieri.

Moses Mendelsohn, komponistens far, var pukkelrygget. Han forelsket sig i en ung dame fra Hamburg, fridde til hende i et brev, men fik et høflig avslag.

Mendelsohn opsøkte hende personlig og gjentok mundtlig sit frieri.

„De vet jo,“ vedblev han, „at man sier, at egteskaper blir sluttet i himlen.“

„Ja,“ svarte damen, „det er ogsaa min mening.“

„Men,“ fortsatte forfatteren, „der gaar et litet forspil forut. Naar et barns sjæl fra himlen skal stige ned paa jorden, for der at se verdens lys, nævnes samtidig navnet paa den som er bestemt til livsledsager for det. Slik var det ogsaa da mit navn blev nævnt. Men da saa Deres navn blev nævnt, tilføiet keruben: „Hun vil bli pukkelrygget.“ Da ropte min sjæl: 'Aa, Herre, vær dog barmhjertig! Hele hendes liv vil bli forbitret ved det; og jeg ønsker at der skal herske lutter solskin i dens liv, som du har bestemt for mig. Derfor, store Gud, la hende bli pen og velskapt, la mig bære hendes pukkell! Og saaledes skedde det.“

Ved disse ord fik den unge dame taarer i øinene, og rørt mottok hun hans frieri.

HVAD DER INTERESSERER DAMERNE

Heklet mellemverk til lakener, tepper, gardiner osv.

(Hertil hører bill. 1.)

Forklaring av forkortelserne: L. (luftmaske), f. m. (fast maske), st. (stang- eller pindemaske).
Det pene mellemverk bestaar av to paatvers heklede

skede længe hekler man den anden blonde paa samme maate. Ved den 8. rad hekler man efter den sidste st. 2 l., og slynger med 1 f. m. fast til den like overfor liggende takke, hekler 3 l., og arbeider 9. rad som tidligere beskrevet. Paa denne maate blir ogsaa de andre takker slynget til hverandre; sluttelig indføies stjernerne.

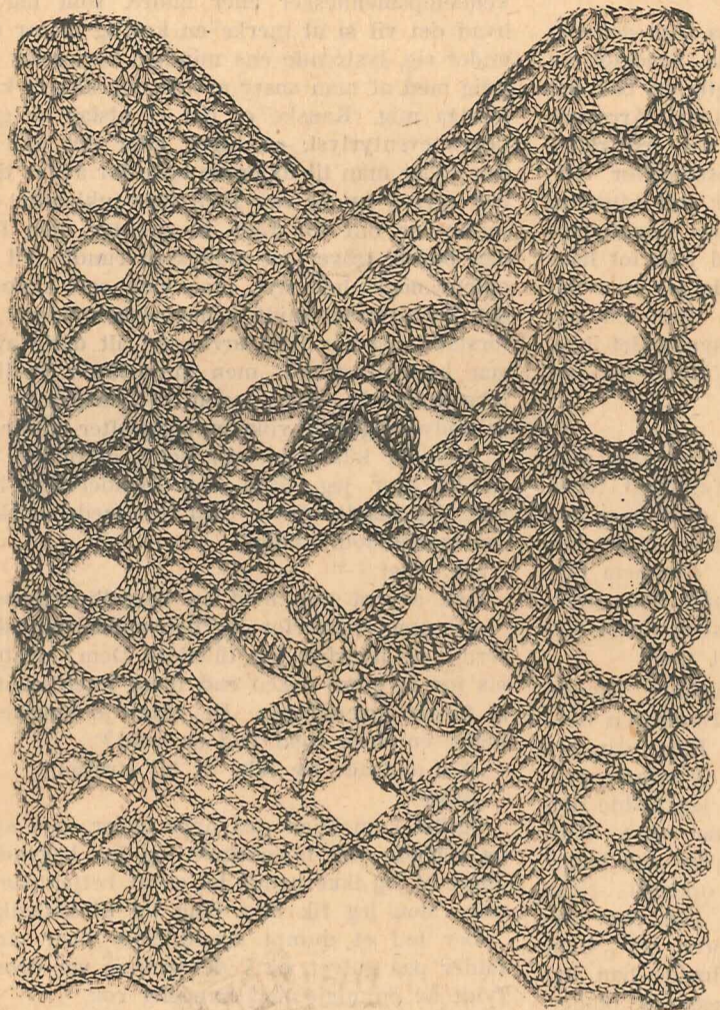
Til hver av stjernerne slutter man 7 l. til en ring

forbindes med hverandre blir st. istedetfor til den 3. følgende slynget til det 5. følgende hul.

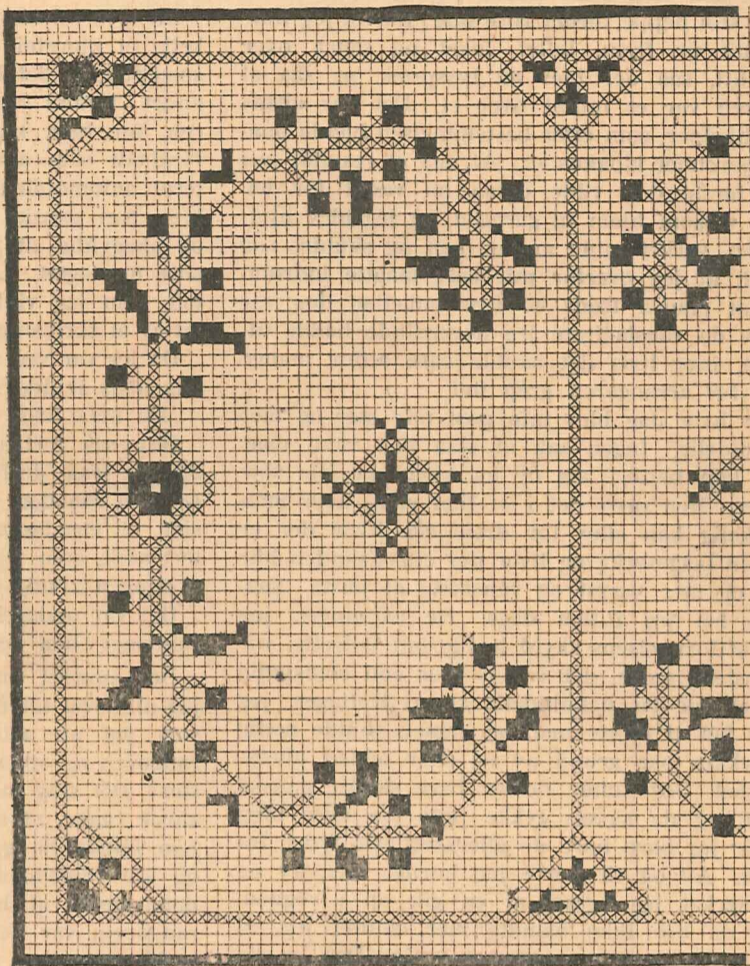
Typemønstre til hjørne og bord til teduken.

(Se bill. 2 i nr. 12 av „Hvad der interesserer damerne“ og teksten samme sted.)
(Hertil hører bill. 2 og 3.)

Til midtflatens hjørner anvendes rankefiguren og randfiguren fra bill. 2. Rankeformerne paa bill. 3

Bill. 1. Heklet mellemverk til lakener, tepper, gardiner osv.

Aibd. 2. Typemønster til Hjørnefirkanten til Tedugen Aibd. 2 i forr. Nr af „Hvad der interesserer Damerne“.

Forklaring af Tegnene: ■ mørkeblaa, ☒ lyseblaa.

blonder, der i løpet av arbeidet slynges til hverandre. Mellemrummene utfyldes med stjerner.

Paa et opslag av 10 l. hekler man med hekle-garn nr. 40.

1. rad: 1 st. i den fjerdesidste l., 1 st. i den samme l., 3 l., 3 st. i samme l., 2 ganger 3 ved 3 l. adskilte st. (d. v. s. 6 st., hvis 3. og 4. er adskilt ved 3 l.) i den 1. opslagsmaske, 3 l., arbeidet vendes.

2. rad: 2 ganger 3 ved 3 l. adskilte st. i det 1. hul, 2 l., 1 f. m. i den 3. l., 2 l., 2 ganger 3 ved 3 l. adskilte st. i det næste hul, 2 l., 1 st. i den 3. rand-l., 5 l., arbeidet vendes.

3. rad: 1 st. i den 1. st. av st-gruppen, 2 l., 3 st., 3 l., 3 st., 5 l., 3 st. i hullet av den følgende st-gruppe, 3 l., 3 st. i samme hul, 3 l., arbeidet vendes.

4. rad: 2 ganger 3 ved 3 l. adskilte st. i det 1. hul, 2 l., 1 f. m. i den 3. l., 2 l., 2 ganger 3 ved 3 l. adskilte st. i det følgende hul, 2 ganger 2 l. og 1 st. paa 1 st. (se bill.), 2 l., 1 st. i den 3. l., 5 l., arbeidet vendes.

5. rad: 1 st. i den følgende st., 2 ganger 2 l. og 1 st. paa 1 st., derpaa 2 l., 3 st. i det følgende hul 3 l., 3 st. i samme hul, 5 l., 3 st. i hullet i st-gruppen, 3 l., 3 st. i samme hul, 3 l., arbeidet vendes.

6. rad: 2 ganger 3 ved 3 l. adskilte st. i det 1. hul, 2 l., 1 f. m. i den 3. l., 2 l., 2 ganger 3 ved 3 l. adskilte st. i det følgende hul, 5 ganger 2 l. og 1 st. paa 1 st., derpaa 5 l., arbeidet vendes.

7. rad: 1 st. i den følgende st., 4 ganger 2 l. og 1 st. paa 1 st., 2 l., 2 ganger 3 ved 3 l. adskilte st. i det følgende hul, 5 l., 2 ganger 3 ved 3 l. adskilte st. i hullet paa den følgende st-gruppe, 3 l., arbeidet vendes.

8. rad: 2 ganger 3 ved 3 l. adskilte st. i det 1. hul, 2 l., 1 f. m., 2 l., 2 ganger 3 ved 3 l. adskilte st. i det følgende hul, 7 ganger 2 l. og 1 st., derpaa 5 l., arbeidet vendes.

9. rad: 1 st. i den følgende st., 6 ganger 2 l. og 1 st. paa 1 st., 2 l., 2 ganger 3 ved 3 l. adskilte st., 5 l., 2 ganger 3 ved 3 l. adskilte st. i hullet paa den følgende st-gruppe, 3 l., arbeidet vendes.

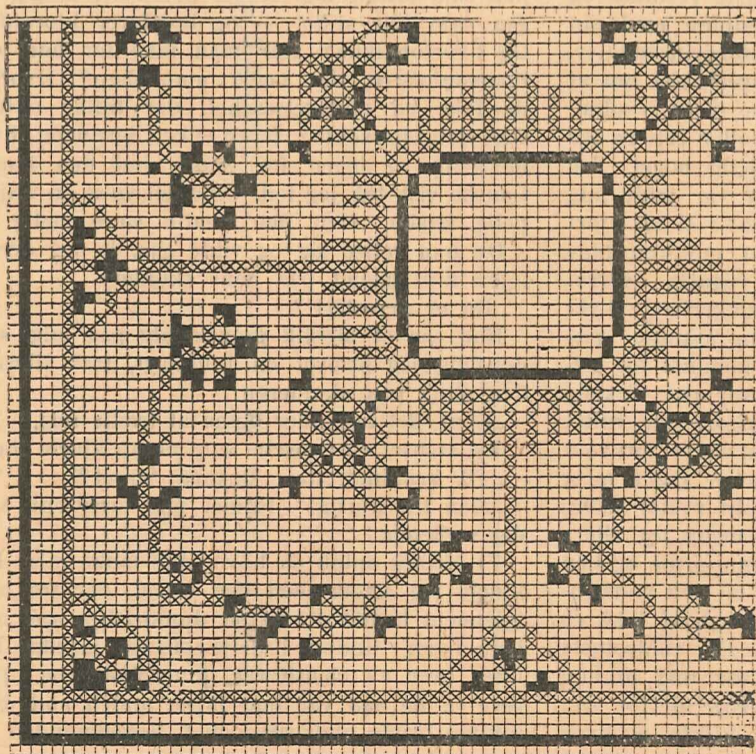
10. rad: Som 2. rad.

11. rad: Som 3. rad osv.

Naar blonden paa denne maate har naadd den an-

og hekler om denne: * 9 l., med 1 f. m. slynges fast til det 3. hul i den høire takke, saa hekles i l. 1 f. m. 6 st. og 1 st. i den 1. l. i ringen, * fra * til * endnu 7 ganger gjentat, bare hekler man istedetfor de første 9 l. 7 l., tilsidst slynges fast til den 3. l.; i dypet av takkerne, og der hvor takkerne

gjentar sig to og to mot hverandre paa hver av de langagtige randdele fire ganger (hver gang tre væv-firkanter fjernet fra mønsteret).

Bill. 3. Korsstingsmønster til teduken bill. 2 i forr. nr. av „Hvad der interesserer damerne“.

Forklaring av tegnene: ■ mørkeblaa, ☒ lyseblaa.

Tankesprog.

Verden er stor, hjertet er litet, og dog kan det lille hjerte omslutte hele den store verden.

Vær ikke for sparsom med anerkjennende ord.

At forstaa alt vil si at tilgi alt.

Egte dannelse er godhet, slik som du oppfatter, slik virker du.

Erkjendelsens blomst spirer i ensomheten.

Kjærlighet er den stige, som fører hjertet til himlen.

Et menneske som kan alt, kan som regel intet.

Den som venter, for at faa særlig meget gjort paa en gang, faar i regelen intet utrettet.

Hurtige og moderne passagerski er direkte til New York. Ved mundtlig eller skriftlig henvendelse til general-agent *Fr. Lie*, Prinsens gate 2 c, Christiania, taes alle oplysninger gratis.

Berg & Tegner & Co.
Medicinske Sæber
Exemsæbe

Ufeilbarlig mod Exem og andre Hudsygdomme, sprukken, rød og rynket Hud, Finner og Fregner. Faas paa alle apotek. Pris pr. st. 0.80.

Schweizer's Silke

direkte fra Schweiz told- & portofrit i Hus.

Paa Forlangende & mod Indsendelse af et 20 Øres Frimærke faar De vore Prover af garanteret solide Nyheder til Dragter og Bluser: Taffetas, Crêpes, Charmeuse, Gabardine, Eolienne, Faille, Voile, Cotelé etc., Schweizerbatist 12" c/m bredt fra Kr. 1,50 pr Meter. Særdeles righoldigt Udvalg i sort saavel som i hvidt og kulørt.

Samtidig anbefaler vi vor nye Kollektion af Schweizer-Broderier indeholdende 70 nye Modeblade med broderet Mønster, som viser den overordentlig smukke og solide Udførelse af vore heromte Broderier og Katalog over Linned og Smaa-Artikler med ægte Schweizer-Broderi. Bluser samt Dragter til Damer, unge Piger og Børn i Batist, Voile, Crêpe, Organzie, Lærred etc. og i de nyeste Silkestoffer fra Kr. 2,95. Vore broderede Sager er ikke syet, og man kan selv let forfærdige dem efter ethvert Sniitmønster.

Forlang endnu i Dag denne righoldige Kollektion, som mod et 20 Øres Frimærke franko sendes Dem til Gennemsyn.

Schweizer & Co. Luzern, N 1 (Schweiz)
Schweizer Firma — Schweizer Vare

Bedste Mærke for Hermetik

CCC

CONCORD CANNING Co. Stavanger.

Ennas fotografi-

apparater er de bedste, med dem kan enhver straks fotografere overalt. Pris fra 6 Kr. komplet.

„Amator-Fotografen“ Vilmønstret 47 Kbhvs. forlang prislister!

Vil De ha Haven

pen, frodig, nyttig og smukfuld, saa forlang vor rikt illustrerte og instruktive hovedkatalog. Den koster intet.

Herlofson's Frøhandel, Kristiania.

Enhver, som lider af Blegtsot, Atmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøiellesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Gulmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn Neapel. Malmø. Gulmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Deres graa Haar

gjenantager sin naturlige farve ved 8 dages bruk av det prisbelønnede, vandrare, franske haarmiddel **Jouventine de Junon**. Faas & kr. 2,50 pr. flaske i parfumerier, damefrisørsaloner. Hove opaget **Olga Bakke, Akersgt. 20, Chr.a.**

Krigspakken!!

10 forskjellige fine Krigsmærker. 7 forskj. Nyheder, alle fra 1915 (Lybien, Tripolis, Oubangi etc.). 1 god Takkemaaler. 500 almindelige udenlandske Frimærker. 50 blandede Japan, gamle og nye. Alt for kun Kr. 1,00 + 0,20 Porto (Mod Efterkrav 30 Øre ekstra Postgebyr). Stor Prislister gratis.

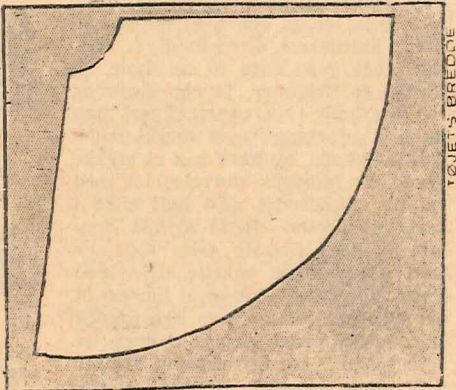
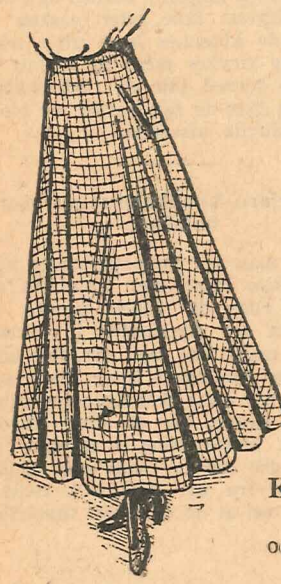
O. Halvorsen, J. Aallsgd. 40, Christiania.

Dammann & Baltzersen
CHRISTIANIA
VINE & SPIRITUOSA
Forlang Priskuranter

„Blue Star“ flydende Pudsemiddel (amer. Opfindelse, norsk Fabrikat) er Verdens bedste Pudsemiddel for Metaller. Af Pressens mange rosende Udtalelser om „BLUE STAR“ hidsettes: „Muamodoren“: Intet kan i saadan Fei og Fart give Søl, Plet, Kobber og Messing en saa nyskinnende og holdbar Glans som „Blue Star“. „Ørebladet“: „Man staar her foran en Opfindelse, der er naaet frem til det fuldkomne paa dette Omraade.“

„Allers Familie-Journal's Sykurv“

Ukentlige tilskaarne silkepapirmønstre til dame- og barnegarderoben. Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den, tillike med et 5-øres frimærke, til „Allers Familie-Journal“, Nedre Voldgate 5, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaaende snitmønster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Klokkeskjørt i 2 bredder til damer.
Skjørtet klippes efter mønsteret i 2 dele og syes med søm for og bak. Et 6 cm. høit spencerbaand støtter skjørtet, som knappes bak. Den nederste kant beklæses indvendig med mellemfor.

Der medgaar 2,80 cm. stof av 130 cm.s bredde.
Mønsteret, hvis størrelse er 48, bestaar av 1 del, det halve skjørt. Ved tilklippingen lægges mønsteret paa det paa længden ombrettede stof, den forreste kant langsmed stoffets ytterkant.

Bestillingsseddel paa Sykurv nr. 14.

32. bind. Bilag til „Allers Familie-Journal“ Nr. 14

En budbærer.

Paaskedagen oprandt med sol og blaa himmel. Det var litt koldt, men tørt og pent. Lerken trillet sin utrættelige jubelhymne og solen straalte til den og alle; alt syntes at være en eneste jublende forkyndelse: Kristus lever! Kristus er opstanden!

Paa mit bord stod en liten mørk, avskaaren kvist i et glas. Noget uker forut hadde jeg gaat gjennom en have, hvor gartneren nylig hadde beklippet træerne. Rundt omkring paa græsplænen laa smaa avskaarne kvister ventende paa den dag, da de skulde samles sammen og brændes. Jeg tok nogen kvister med mig hjem og satte dem i et glas, i haab om at det liv, som endnu fandtes i dem og som brøt ut i smaa begyndende knopper, vilde ufolde lysegrønne blade og vække glæde

i den blomsterfattige tid, før vaaren holder sit seiersindtog i landene. Dag for dag svulmet knoppene og blev større og større, visende smaa lysegrønne striper, begyndelsen til smaa, lodne blade; men endnu var de fleste helt lukket — men de var store og runde. Saa kom paaskedagen med sol og blaa himmel, med spurvekvadder og lerketriller. Øiet søkte de sortbrune kvister i glasset — hvert litet blad var et glædesbud.

Jeg kunde neppe tro mine egne øine. Som ved et trylleri hadde alle de runde knopper aapnet sig og den mørke kvist var oversaadd med hvite, bedaaende blomster. De sat i klaser og de rike blomstertraade stod i et gyldent skjær over de blaa hvite blomsterkalke, aldrig hadde jeg set noget vakrere!

„Kristus lever — Kristus er opstanden,“ syntes hver blom-

Cyclerne
„Svalen“
 og alleslags
Cycledele.
Tennis-Artikler,
Fotbolde, Floretter,
 o. a. Idrætsartikler.
 Vaaben og Ammunition,
Fiskeredskaber
 m. m. i stort Udvalg hos
Ludvig Munthe,
 Tlf. 6811, 16791. Akersgd. 32.
 Mellem Grænsen og „T.T.“

Ægte
grammofoner
 og alle i verden utkomne
 grammofonplater i glim-
 rende kvalitet skaffer jeg.
 Forlang katalog.
L. ERIKSENS grammo-
 fonforretning, DRAMMEN.

TOMTEN

LAGERMAN'S
KRAFT-
SKUREPULVER

Brennabor
Klapvogne
 Særlig praktisk paa Rejser og
 Udflugter
 Brennabor-Werke-Brandenburg (Havel)
 ca. 3500 Arbejdere. Grundlagt 1871.
 Gebr. Reichstein Brennabor Werke.
 Filial: København, Tordenskjoldsgade 3.
 Faaes i enhver bedre Barnevognsforretning

Kraft-
Bouillontærning
 er de aller bedste.
 Helt norsk Fabrikat.
 Kraft-Bouillontær-
 ning-Fabrik, Kristiania

TALE-
MASKINER
 Fonografer . . fra kr. 4.00
 Parlophoner - - 15.00
 Grammofoner til org. fabriks-
 priser. Ruller fra kr. 0.50. Dobbelt-
 plater kr. 1.50. Forlang strax Tale-
 maskine-Katalog fra Skand. største
 exportforretn. til priv. i Musikinstrum.
 og Noter. **OLAF T. RANUM, Trondhjem.**

Nyegaard & Co.
 Fabrik for pharmaceutiske Præparater anbefaler følgende:

Globoid Acetocyl Anerkjendt mod Influenza og Hodepine.	Globoid Blaudspiller Bedste Middel mod Blegspot.
Pectorin Velsmagende Hostesaft.	Opposum Ægte russisk Frostbalsam.
Rostikon Bedste Styrkemiddel.	Pinethol Hostebonbons. (Furunaalspastiller).
Rostikon med Jern Bloddannende Styrkemiddel.	Ignol Øieblikkelig smertestillende Brandsalve
Syrup Otto Mod Overanstængelse. Nerve- styrkende. Faaes kun mod Recept.	Oxygenol Tandcreme, Tandpulver, Mundvand.

Erholdes paa alle Apothek.

The Carter
Cigarettes
 Jeg tør paastaa, at De aldrig har
 røgt noget lignende.
 Jeg tør ikke paastaa, at De vil like
 den; men jeg ber Dem prøve.
Tiedemann
 10 stk. - 35 øre

Kunstige
lemmer,
 alle slags bandager av celluloid og
 læder. Rygholdere, brokbind, ma-
 vebind, elastiske strømper, Bull-
 stole, natstole, kunstige sene og
 hørerør.
 Urinaler for dag- og natbruk.
M. Gallus
 Teatergaden 15 ved Pilestrædet, Kristiania.

- 54 -

- 55 -

sterkalk at forkynde. „Vel var graven mørk og kold, men livet seiret — —; døden kunde ikke beholde ham. Kristus lever!“

Utpaa dagen slog veiret om; solen skjulte sig bak skyerne, lerkesangen forstummet og sterke vindstøt drev masser av sneblandet regn mot ruterne. Men indenfor stod blomstergrenen endnu like elskelig og bragte sit lyse bud om hvad livet formaade i ham som villig gik i døden for at bekjempe den og undertvinge den; og om hvad livet skal formaa i os, som vel maa lyde forgjængelighetens haarde lov, men som dog i vort liv her har faat lov til at suge styrke og kraft av livet i Guds søn!

Kristus lever — — Kristus er opstanden!

Glade mennesker.

Foresæt dig hver morgen denne dag at gjøre saa mange du kan glade. Gaa saa med trøstig mod til dit arbeide, gjør redelig din pligt og du vil være glad og munter ved det, for bare den retskafne tanke gjør glad og lykkelig. Forsøk at utføre dit forsæt hvor leilighet dertil gives. Det behøver ikke at være noget stort, men hvad du gjør, gjør det med et kjærlig hjerte, med

et venlig blik, og du vil altid møte glade ansigter. Dobbelt glad vil du bli, naar dine medmennesker har det samme forsæt som du. Derved hiføres den vakreste, inderligste forbindelse mellem menneskene, naar det viser sig, at enhver bestræber sig for at utfolde den korte levetid som vi tilbringer hernede med hverandre med det gode og vakre vi formaar. De mennesker, som bare tænker paa sig selv og sin egen fordel og hverken har sans eller forstaaelse for andre, vil aldrig i sit liv bli rigtig glade og lykkelige; de vil altid gaa inde-sluttede og triste omkring. De kan ikke gjøre sig selv glade og vil endnu mindre faa leilighet til at glæde andre. Forsøk engang og se hvor glad man blir ved at gjøre andre glade.

Til eftertanke.

Mange mennesker maa først tas rigtig alvorlig, naar de begynder at le.

Intet forsømmes saa uoprettelig som en leilighet der daglig frembyr sig, og derfor „altid kan gripes“.

Mange mennesker synes bare at ha et kald her paa jorden — det at være en anstødssten for andre.

Den haardeste dadel lar sig bære, naar man føler, at den der dadler meget heller vilde rose.

Mange mennesker virker uhøflige fordi de er overbeskedne.

Hjemmet.

En teskekurv.

Paa følgende maate kan man sy sig en pen teskekurv. Av pap tilklipper man delene til en firkantet papæske, hvis bund er 25 cm. lang og 14 cm. bred. Sidedelene, de to lange, er likesaa lange, men bare 10 cm. høie, og tilsidst to firkanter, 14 cm. lange og 10 cm. høie. Nu overtrækker man de fire sidevægger med mørkt marineblaat klæde, og forer saa et stykke klæde av bundens størrelse let med vat og stikker det med hvit silke i smaa kvadrater. Dette stykke danner bundens øverste side. Saa syr man sammen de enkelte dele med smaa, fine sting. For at gi kurven et net utseende pynter man den oventil og nedentil med skjæl, dannet av høvelspaan. Av høvelspaan klipper man smaa strimler, omtrent 1 cm. brede og 3—5 cm. lange, og syr om kanten av væsken eller kurven to rader skjæl, men saaledes, at de to ender av hvert skjæl ikke ligger over, men ved siden av hverandre, ikke snodde, men paa en side. En lignende rad anbringes ved kurvens nederste kant. Kurvens bund er paa den underste side glat overtrukket med blaat klæde. Dette gjøres før de enkelte dele er sydd sammen.

Støv bak møblerne.

For at komme til at faa støvet av bak tunge møbler, uten at behøve at trække disse frem, trækker man en lang stofstrimmel, tat for eksempel av et gammelt laken, mellom væggen og det paagjældende skap, buffet eller hvad det nu er det dreier

sig om. Man maa være to om dette arbeide, da tøiet skal trækkes frem og tilbake over mulige lister eller fremstøt. Det føres flere ganger fra den ene side til den anden.

Filerte blonder og border.

Filerte og kniplede border og blonder behøver ikke efter vasken at stives, de klemmes bare ut i frisk melk og strykes mens de endnu er fugtige; derved blir de tilstrækkelig stive og faar de nye border og blonders gulhvite utseende.

At gjøre knaphulstunger mer holdbare.

Naar man syr knaphulstunger kan man gjøre disse mer holdbare og hindre, eller da tildels hindre, at de rives fra hverandre i vasken. Ved at man, idet man syr, før man begynner paa næste tunge, hvor allsaa det nye sting skal ligge ved siden av det gamle, tar et sting tilbake om det sidste sting i foregaaende tunge; det hindrer som sagt tildels tungen fra at „rive ut“, hvilket man jo vet at de er meget tilbøielige til.

Fra „Nordisk Mønster-Tidendes“ broderiavdeling bestiller undertegnede herved portofrit tilsendt mot postoprav komplet materiale til haandarbeide nr. 2. Pris 2 kr.

Redigert av BERNT HOLTSMARK.

Gjødselproduksjon og gjødselstel.

Jordens vekstkraft maa stadig holdes vedlike, meget ofte maa vi ogsaa søke at øke den. At greie dette paa den bedste og billigste maate blir i mange tilfælder avgjørende for det økonomiske resultat av jordbruket. For tiden er de forskjellige planteneringsemner dyre; derfor er det farlig at sette sin lid til den kunstige gjødsel som hovedmiddel til at erstatte jorden det som avlingerne tar fra den. Vi maa søke at tilveiebringe mest mulig gjødsel paa gaarden og vi maa tenke paa gjødselproduksjonen, naar vi ordner vor drift.

Jo mer av avlingerne vi sælger bort fra gaarden, desto mer plantenering føres bort fra den. Dette er en gammel lære. Den eldre drift med meget korn- og høisalg var slem for jorden. Det blev et utpinende bruk, som bare den meget rike jord kunde taale. Hvis vi derimot bruker det meste av avlingen til for husdyr, kommer det meste av planteneringen tilbake til jorden, saasandt vi samler og steller gjødselen riktig. Nu maa vi dog ikke tro, at alt kommer tilbake; noget gaar alltid tilspilde selv ved godt gjødselstel; og med f. eks. melk gaar det ikke saa litet plantenering bort fra gaarden. Men paa den anden side fører vi megen plantenering til gaarden med det kraftfor, vi kjøper, mest naar vi kjøper oljekaker og klid, men forholdsvis litet naar vi kjøper mais. En sæk bomuldsfrømel vil etterlate omtrent 5.3 kg. kvælstof i gjødselen, altsaa omtrent saa meget som vi behøver at føre til et maal aker som skal bære korn. 5 sækker bomuldsfrømel vil altsaa tilføre jorden omtrent saa meget kvælstof som en sæk chilisalpeter. En sæk maisgrøp vil derimot ikke gi mer end 0.7 kg. kvælstof til gjødselen. Vi ser, det er forskjell.

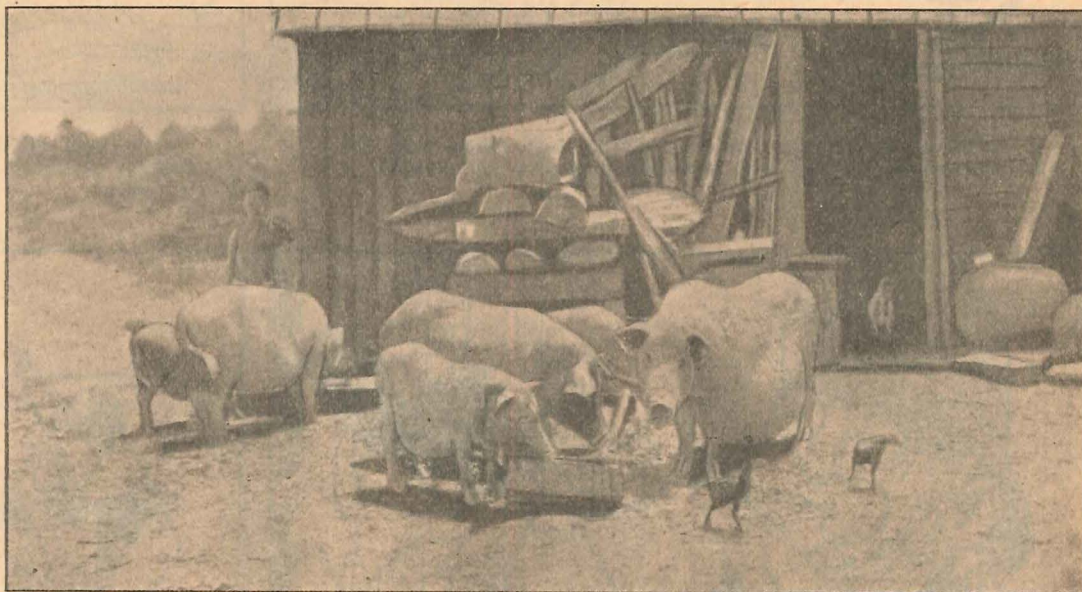
Det viktigste middel til at klare sig uten for meget gjødselkjøp, det er altsaa at holde saa stor besætning som lønsomheten tillater og at bruke saa meget kraftfor, likeledes efter det lønsomheten tilsier. Melkekuer, griser, høner kan alle omsætte kraftfor med fordel, naar vi har rimelig avsetning paa produkterne, naar vi har gode dyr og steller dem riktig. Det er visselig vanskelige tider iaar, fordi kraftforet er meget dyrt og fordi vi ikke kan vite, hvor længe vi kan regne paa at faa de høie priser, som nu betales for vore produkter: Melk, kjøtt, flesk og egg. Men vi kan nok regne at de staar ut aaret. Derefter faar vi indrette os. Vi faar holde paa de kuene, vi kan klare at føre, vi faar sette paa kalver og griser, vi faar lægge høner og faa kyllinger. Det blir nok gode priser at faa for det alt sammen utover høsten og vinteren.

Hovedforet til alle dyrene maa vi avle paa gaarden: Høi, grønfor, rotfrugter og poteter, ja korn ogsaa. Men selv til de høie priser som nu er — 21—22 kroner pr. 100 kg. — lønner det sig at kjøpe kraftfor og bruke som tilskud til det hjemmeavlede for. Og derved øker vi altsaa gjødselproduksjonen; om det ikke viser sig saa meget paa mængden, saa kan vi være sikker paa at det gjør gjødselen kraftigere.

Men det gjælder dernæst at ordne gjødselstellet slik, at gjødselen ikke mister for meget av sine værdistoffer. Og hvor meget det end er præket og skrevet om dette, saa er det endnu meget galt med dette. I hele landets husholdning taper vi paa den maate millioner kroners værdi.

Feilene ligger aapne i dagen; alle som gidder tenke forstaar det. Men i likegyldig vanegjængerer lar mange gjødselen ligge utenfor husvægen under takdryppet og utsat for bortvaskning av vandet fra smeltende sne og regnflommer; den ligger paa gjennomtrængelig bund, saa gjødselvand sig ned i grunden; den ligger ofte i groper, som fylles med vand; den blandes ikke med strømmedler hverken inde hos dyrene eller senere. Feilene kan undgaaes ved at bruke strø eller blandingsmateriale, som suger fast urinen, eller ved at bygge urinkum, som kan samle den flytende gjødsel, og ved at ha gjødselplads med vandtæt bund enten i kjælderen eller med tak over utenfor huset. Se dette forstaar snart enhver fornuftig jordbruker; det er bare mangel paa foretagsomhet, sjeldnere virkelig mangel paa økonomisk evne, som gjør, at det blir gaende i det usle gjænge og som for bestandig gjør en slik forsømmelig mand fattig.

Al gjødsel maa samles og stelles like godt. Mange nøier sig med at ta ordentlig vare paa kogjødselen. Av den blir det jo største mængden. Men gjødselen efter de andre husdyr er like værdifuld, ja værdifuldere. Svinegjødselen

Kinesiske svin hos en malaiisk svineopdrætter i Bakindien. Disse svin søker selv mest føden i sumperne. — Det kinesiske svin har i sin tid være brukt til forædling av det engelske svin. — Svinene paa dette billede er stormavede, slappe og salryggede.

kan være daarlig; men fores svinet kraftig, blir ogsaa denne gjødsel fuldt saa god som kogjødsel.

Først naar al husdyrgjødsel og alt avfald, som har kogjødselværdi, er samlet og brukt, først da burde det bli spørsmål om at kjøpe kunstgjødsel. For det er daarlig økonomi at forsøke det ene og lægge ut penger for at faa det andet, som ikke gjør bedre tjeneste. Saa kommer det til, at kunstgjødselen gjennomgaende virker sikrere naar den brukes paa jord som fra tid til anden faar en ordentlig gjødsling med husdyrgjødsel.

Men den som vil sette fuld kraft paa sit jordbruk, trenger nok tilskud av kunstgjødsel. Vi maa ha store avlinger for at faa lønsom drift. Først og fremst gjælder det om rotfrugterne. De tar saa meget stel, stellet koster saa meget at det ikke betaler sig medmindre avlingen blir stor; og det blir den ikke uten sterk gjødsling. Og her er kunstgjødsel først og fremst paa sin plads: Salpeter eller svovlsur ammoniak, fosfat og gjerne noget kali. Saa kan vi overgjødsle

engen og gjødsle akren med kunstgjødsel, naar vi gjør det med kyndighet.

Sættepoteternes forgroning.

Baade for at faa tidligpoteterne saa tidlig som mulig og for at faa sene poteter godt modne om høsten er forgroningen av stor betydning. Efter danske forsøk viste det sig fordelagtigst at poteterne fik ligge og gro i svakt lys i fjøset; det var ikke saa bra at la dem ligge i fuldt lys i en kjelder. Nu kan det jo være, at det ikke har været varmt nok i kjælderen.

Det blev prøvet at lægge en del av sættepoteterne i muld, hakkels, uldavfald eller hestegjødsel. Men dette var til ingen nytte; snarere det motsatte; vistnok holdt det poteterne fugtigere; men dette lokket frem røtterne, som filtret sig i hverandre, og dette gjorde sætningen vanskeligere. Desuten hadde den større fugtighet den følge, at poteterne blev myke og delvis raatnet.

Det viste sig heldigst ved dyrkning av tidligpoteter at sette dem bare tre tommer (= ca. 8 cm.) dypt; de som blev lagt 5 tommer dypt blev senere færdig til bruk. Likeledes fik man betydelig større avling, hvor poteterne stod i sydvestheldning end hvor de stod paa flat mark. Noget mere eller mindre; varmen har altsaa stor betydning.

Gris eller ikke?

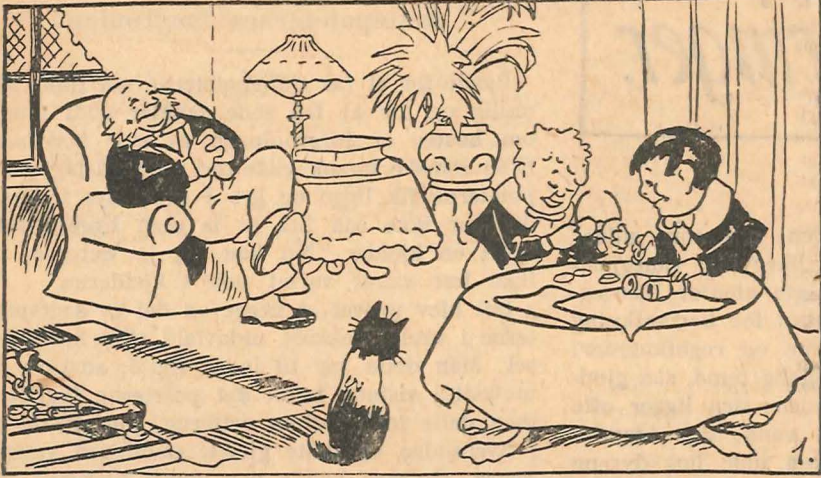
Grisunger blir nok dyre ivaar; foret er dyrt. Og saa: ja, saa er det vel bedst ikke at tenke paa at ha gris iaar.

Nei, slik gaar det ikke an at tenke. Flesket er dyrt og det vil bli dyrt hele dette aaret, det kan vi være viss paa. Derfor kan vi trygt lægge os til en gris eller to, selv om foret er dyrt og grisungen dyr.

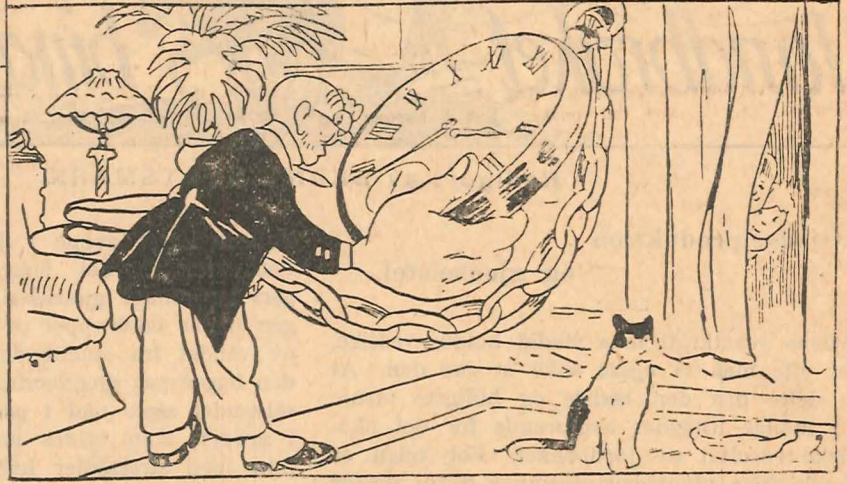
Sæt at grisungen kommer til at koste 30 kroner, naar den er 4—5 uker gammel. Mais vil det bli at faa til en pris av ca. 22 kroner, ser det ut til. For at faa grisen op til en slagtevegt av 90 kg. vilde den av bare mais behøve ca 550 kg. eller mais for kr. 121; hertil grisungen for 30 kroner; det blir 151 kroner for 90 kg. flesk eller kr. 1.68 pr. kilo. Og billigere blir det nok ikke. Saa maa jo alle som har jord regne med at de kan fø grisen med grønfor, rotfrugter og poteter av egen avl.

Jo, vi maa nok holde gris iaar ogsaa!

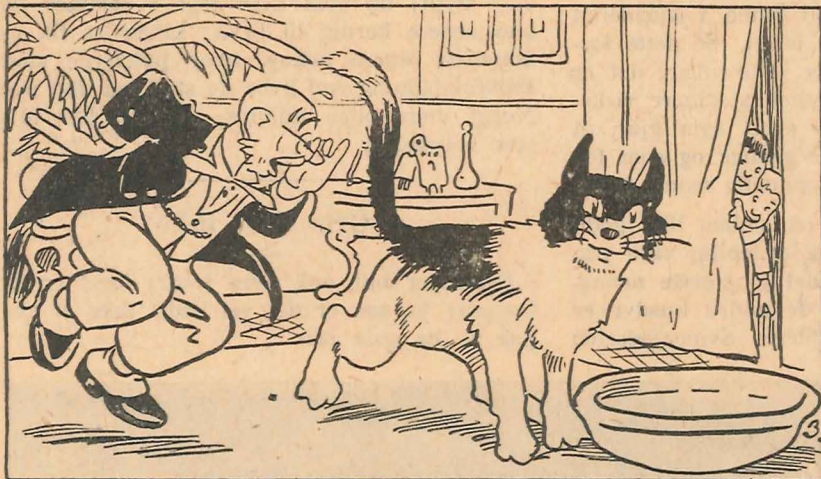
De forbyttede brilleglas.

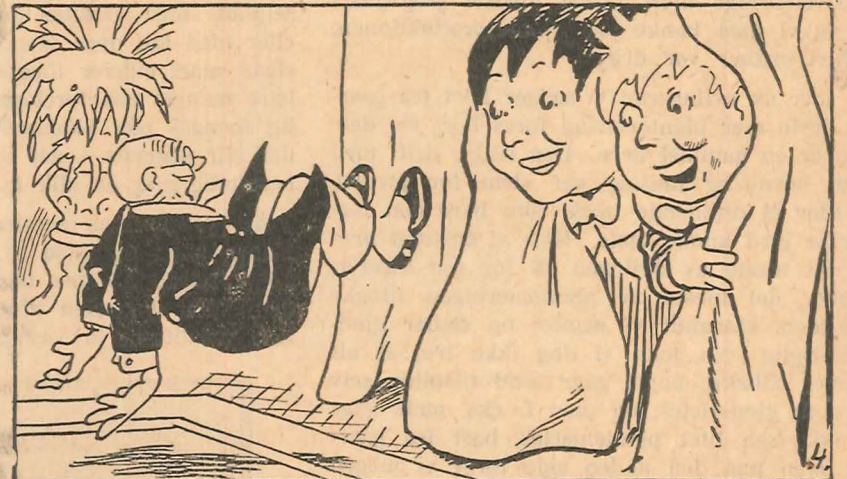
1. Onkel Peter sover middag, og guttene gjør skøierstreker, idet de bytter onkel Peters brilleglas om med forstørrelsesglassene i mors kikkert.

2. Onkel Peter vakner og tar sit ur for at se om det kan være kontortid nu. Forstørrelsesglassene i brillerne gjør sin første virkning.

3. Forfærdet lar han uret falde og styrter mot døren, men her møter han Marens spraglede kat. Rædselsslagen skriker han om hjelp. —

4. — men da denne kommer i form av guttenes umaadelig store hoder i portieren, er han bragt til forfærdelsens rand og styrter ut av huset.

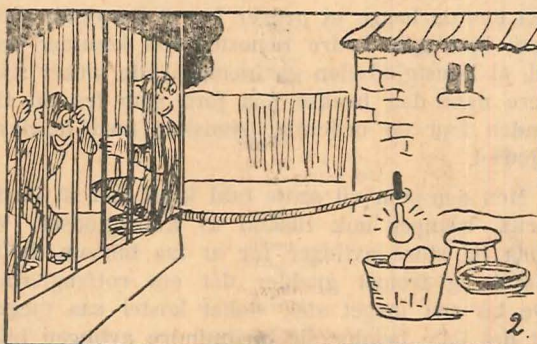
5. Men over trappegjænderet møter de gigantiske konturer av vaktmesterens hode ham, et par øine saa store som kaalhoder stirrer ham imøte, han utstøter et sidste skrik og styrter næsegrus til jorden.

6. I dette øieblik falder de forræderske briller av næsen, og da han slaar øinene op, ser han ind i de kjære gutters helt normale, men allikevel — hvor underlig — glædestralende ansigter.

1. Dyrepasseren skulde til at skrælle epler, men han manglet sit forklæ og gik nu ind for at hente det. Aperne var forfærdelig lækkersultne, men de kunde ikke nå.

2. Men var armene for korte, saa var halen lang nok, viste det sig, og her ser man hvorledes det ved hjælp av kniven lyktes dem at faa fat paa herligheden.

3. Men dyrepasseren kunde slet ikke forstaa, hvorledes det var gaat til. Han var sikker paa, at han hadde stillet eplerne utenfor apernes rækkevidde. Han hadde nok ikke tænkt paa, at der er noget som heter snohale.

Den dansende sjømand.

(Se side 32.)

Anskaf en cigarkasse av den slags som omtrent er terningsformet.

Ta loket og bunden av kassen (fig. 1).

Skjær loket til, saa det passer ind i kassen, og sæt det fast her, ca. 4-5 cm. fra forkanten (fig. 2).

Klæb derpaa det store billede med skibet paa — se side 32 — ind her og bór med en syl et hul i den sorte prik ved A (fig. 3).

Nu lar vi forsiden av kassen foreløbig være, vender den om og skal nu ilægges med mekanikken, sandverket, som skal faa sjømanden til at danse.

Av en 4-5 cm. lang snelle skjæres det ene „hode“ av. Det limes godt fast like over hullet A, som jo gaar gjennom her. (Figur 4.)

Stativet, som skal holde møllehjulet, lages av en strimmel tyndt blik, ca. 20 cm. lang og 1-2 cm. bred, der brettes, som figur 5 viser. Med sylen hugges huller, som vist paa tegningen, hvor staastraaden, møllehjulets aksel, skal gli.

Delte stativ fastgjøres paa skillevæggen i kassen med sterk lim eller et par små stifter og muligens for at holde det bedre fast med et par træstrimler over, som vist paa tegningen.

Derefter lages selve hjulet. Det lages av stiv karton, som tegningen H paa baksiden viser. En liten træpinde, 2 cm. lang, skjæres til, og i denne skal staastradakselen gaa

igjennem og fastgjøres. To cirkelrunde kartonskiver skjæres ut, ca. 3-4 cm. i diameter, og de 8 hjulskovler skjæres likeledes ut av karton, ca. 2 cm. brede og med klæbekanter. (Se figur H paa baksidetegningen.)

Naar hjulet er færdig sættes det paa akselen, og denne igjen ind i blikstativet. Som stopklodser paa staastraadakslerne, for at de ikke skal gli ut av leierne, brukes ganske tynd staastraad, som vikles omkring den tykkere traad og fastgjøres med en liten klat lim eller lak. Den ytterste ende av staastraadakselen brettes nu som en liten sveiv (se baksidetegningen). Staastraaden i snellen ved hullet A sættes nu ogsaa ind, og for at gnidningsmotstanden skal bli saa liten som mulig limes et litet stykke karton paa den frie ende av snellen, hvori bores et hul til staastraaden. (Fig. 6.)

Denne staastraad skal bøies i flere retninger. Den stikkes jo gjennom snellen og hullet A og kommer ut paa forsiden. Her brettes den likesom hjulakselen i

den vandrette sveiv paa forsiden av kassen fastgjøres nu sjømanden, som selvfølgelig maa være sat sammen med tynd traad i løse knuter.

De to sveiver paa baksiden inde i kassen (se tegning av kassen bakfra) forbindes nu med en ganske tynd staastraad, hvorpaa der i begge ender er snodd et litet „øie“, som griper om og maa gli ganske let om taperne paa sveivene. — Saa kommer vi til drivkraften — sanden.

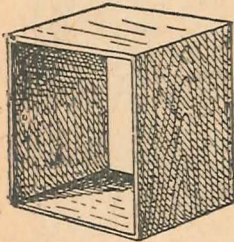
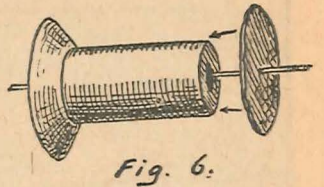

Fig. 1.

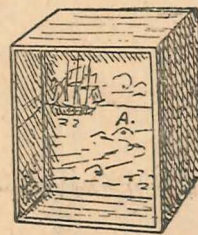

Fig. 3.

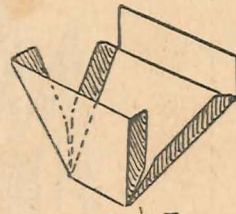

Fig. 7.

En tragt lages av pap, som figur 7 og 8 viser. I bunden, spidsen, av denne bores et litet hul, og tragten fastgjøres nu i cigarkassen, saaledes at den henger omtrent like over skovlhjulet, saa at sanden fra tragten rammer skovlene og derved faar hjulet til at gaa rundt og hele mekanismen til at virke.

Sanden skal være godt tvungen og sigtet.

Naar hele mekanismen er prøvet og virker tilfredsstillende, sættes bakvæggen (bunden) paa, saa at kassen blir lukket. Paa forsiden sættes et stykke glas, og hele kassen beklædes med pent papir.

Naar sanden er løpet fra tragten ned paa hjulet og videre ned paa bunden av kassen, bringes den op i tragten igjen, som naturligvis maa være aapen, som tegningen viser, paa den indadvendte side, ved at man vender hele kassen om i den retning, som den store pil paa tegningen viser.

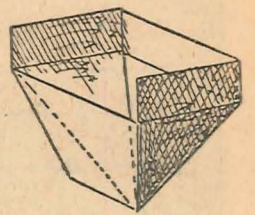

Fig. 8.

V. A. J.

Gütermanns Sy-Silke

er den bedste.

MAZAWATTEE TE

En gros: R. L'Orsa, Kristiania.

Musikinstrumenter
Norsk Katalog Nr. 189 gratis.
Edmund Paulus,
Markneukirchen Nr. 189, Tyskland.

Wangs Kunst- og Antikvitetshandel.
Tordenskjoldsgt. 9. — Kristiania.
Kjøb og Salg af:
Malerier, Antikviteter.

Den bedste blandt de gode er „Kosmos“ Separatoren

Enkel, varig, letgaaende, letskjøttet. Skarpeste renskingning. Automatisk smøreanordning. Selvcentrerende kule. Skummeevne Lave priser.

pr time, liter . . .	30	40	50	80	100	130	150
koster kr.	24.00	36.00	40.00	45.00	50.00	55.00	60.00

Sælges paa avbetaling. En maaned fri prøve. Ti aars garanti. Forlang vor katalog. Agenter antages.

Enforhandling for Norge: A/S Heimdal Maskinforretning (Ths. Øye). Kristiania: Siorgaten 28. I Trondhjem: Fjrdgaten 15. Velassorteret lager av forsterangs landbruksmaskiner og redskaper m. v.

Enestaaende tilbud!

Damestøvle. Chevreaux, elegant façon, utsøkt prima, sterkt skind, randsyet. Kun 14 kr. 45 øre pr. par.

Herrestøvle. Chevreaux, moderne façon i fineste skind, randsyet. Kun 35 øre pr. par.

Damesko. Chevreaux, Nyeste mode. Allerbedste skind, randsyet, med lak taahætte. Kun 65 øre pr. par.

Glem ikke at opgi det Nummer, De bruker, eller indsend et omrids av foten.

Om den kolossale prisforhøielse paa læder grundet paa krigen vil enhver have hørt og læst om i bladene. Det er kun faa vører, som krigen har drevet prisen saa høit i vejret paa, som netop læder. Desværre er toppen endnu ikke naaet, prisen stiger endnu for hver dag, der gaar, og det er indlysende, at prisen paa skotøis ogsaa maa forhøies efterhvert, som læderpriserne stiger. Desværre ser det ut til, at der nu (i vaaren og sommeren ikke vil kunne skaffes tilstrækkelig læder til skotøisfabrikationen. Vi har imidlertid sikret os ved rettidig indkjøp av større partier til de gamle lave priser og er derfor i stand til at gjøre bladets læsere ovenstaaende yderst fordelagtige tilbud, idet vi anbefaler enhver i egen interesse at indsende vedstaaende bestillingsseddel straks, inden partiet bliver utsolgt.

Vort forretningsprincip: Fullt tilfredshet, eller vi betaler Dem alle pengene tilbake.

Bestillingsseddel til Varemagasinet A S, Kristiania I.

Undertegnede ønsker sig tilsendt, pr. etterkrav:

..... par Damestøvler à 14 kr. 45 øre — Størrelse Nr.
..... „ Herrestøvler à 15 „ 35 „ — „
..... „ Damesko à 12 „ 65 „ — „

Jeg forbeholder mig ret til at returnere skotøiet og erholde mine utlagte penge tilbake, dersom jeg ved mottagelsen er utilfreds dermed.

Navn:

Adresse:
(Glem ikke at opgi det nummer, De bruker, eller indsend et omrids av foten.)

Frimærke-Avisen indholder fordelagtige Lejlighedsbud 11 bud pr. Sæt og alle Nyheder.
Prøvenumre gratis! Aarsabonnement Mk. 2.50
Specielt færdige Sortimentstæfter fra alle Lande.
Selv de største Rariteter og Samlinger paa Lager.
2000 forskellige fra alle Lande Mk. 30.—
45 Frimærker fra Centralmagterne Mk. 6.—
Benyt den gunstige Markkurs!
100 hele Samlinger med konstant Betaling.
BERLIN, W. 8 24
Friedrichstr. 187

Bedre Violiner
arbeidet paa eget Værksted, specielt i Priser fra Kr. 75.00 og opover, anbefales alle, som ønsker en virkelig god Violin til rimelig Pris.
Øvrige Strgeinstrumenter i stort Udvalg.
— Kvinterene Streng. —
Willam Johnsen forandret Navn til
William Jarre
19 Karl Johansgd. 19 ved Dopheide.

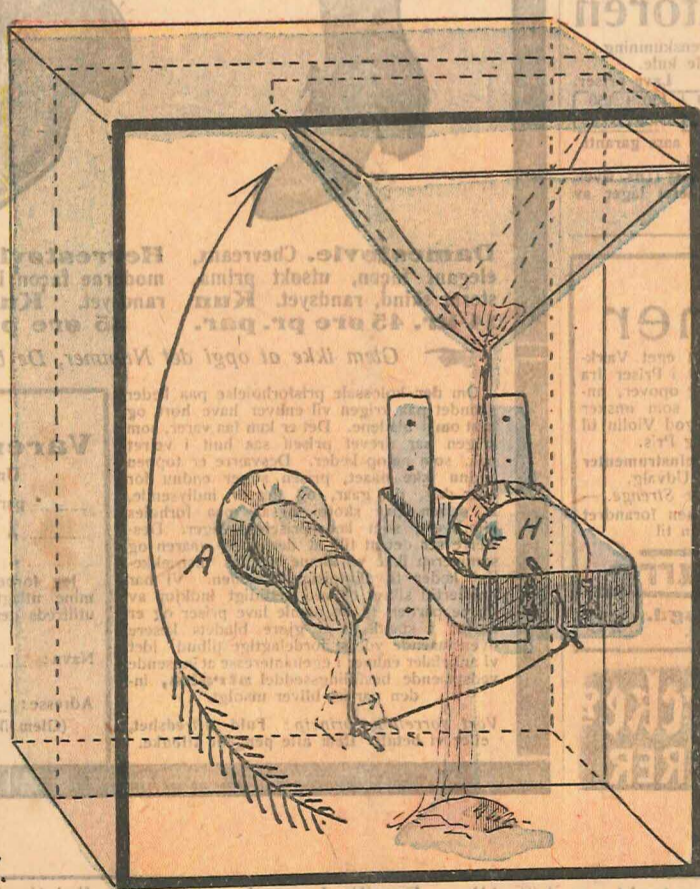
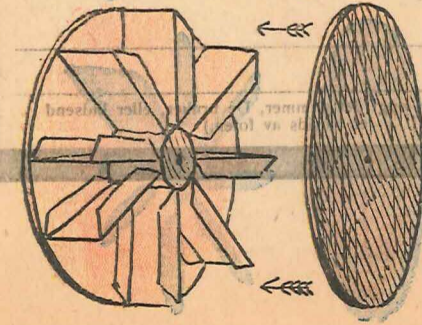
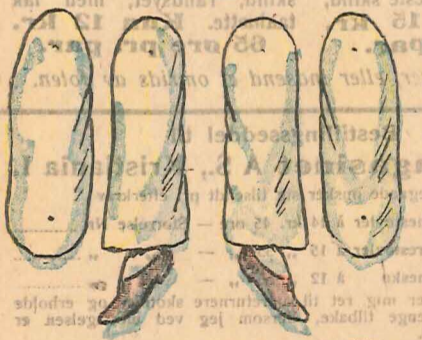
Alf Bierckes MALERVARER

A/S Norsk Medicinsk Varehus
Akersgaten 53, Kristiania,
Barnesæper og andre medicinske sæper.
Smokker, brystglas, taateflasker, Biteringer, vaskesvamper, Gummisvamper, negleborster, Irrigatorer, sprøiter i flere sorter, Bidder, underlivsbind og Damebind i flere kvaliteter.

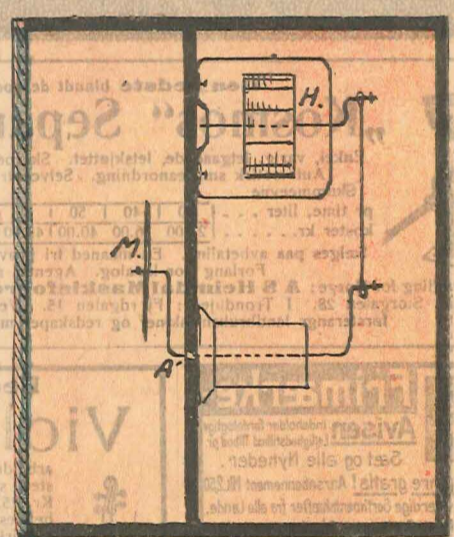
Den dansende sjømand.

(Se teksten side 31.)

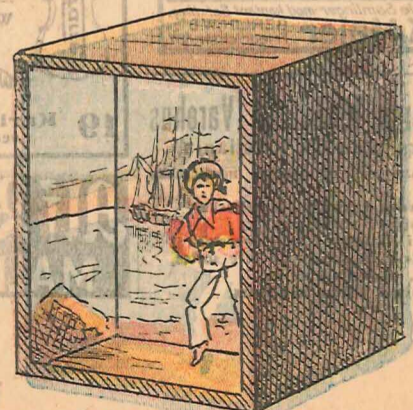
Den dansende sjømand.

KASSEN SET BAGFRA

KASSEN SET OVENFRA

MODEL

H.C.M.